

НЕЩО ПОВЕЧЕ

от Катрин Маршал

превод от английски: Димитър Працинков
1998

Съдържание

Глава 1	Да, Бог е във всичко и навсякъде	1
Глава 2	Златният мост на хвалението	8
Глава 3	Прошката - всичко и на всекиго	14
Глава 4	Законът на поколенията	23
Глава 5	Радостта от подчинението	29
Глава 6	Падналият ангел	34
Глава 7	Нечестивият дух	42
Глава 8	Тайната на изцелението	50
Глава 9	Покривът на къщата	55
Глава 10	Царското съкровище	63
Глава 11	Дилемата на нашия бунт	71
Глава 12	Бягане към крепостта	80
Глава 13	Утешителят	87

Част 1

Да, Бог е във всичко и навсякъде

Най-накрая излетяхме без премеждия от Уест Хартфорд, Кънектикът. Декемврийският вятър блъскаше малкият четириместен самолет, подобно на безпомощно листо, запиляно в безбрежното небе. Имаше място само за пилота, за синът ми Питър, за жена му Едит и за мене. Непосредствено зад местата ни с Едит беше поставен ковчегът с бебето - миниатюрен, с капак, декориран с розово боядисани рози.

Това беше ковчега на първият ми внук, който живя само 2 седмици. Този специален полет беше единственият начин да успеем да пристигнем за погребението, което беше организирано във Форт Линкълн, близо до Вашингтон. В самолета беше толкова шумно, че не можехме да разговаряме помежду си. Картините се сменяха бързо в мислите ми. Толкова много неща се бяха случили през тези 15 дни. Първото телефонно обаждане на синът ми: “Имам син, мамо”. Но гласът му не беше толкова радостен, колкото би трябвало да бъде гласът на млад мъж, който съобщава за раждането на първият си син.

След това добави: “Нещо не е в ред, мамо. Лекарите казват, че има неправилно дишане”. Последва запушване на белите дробове и опасност от пневмония. Спомням си тази сутрин във Флорида, 13 дни по-късно, когато един вътрешен глас ми каза, че трябва да замина незабавно за болницата, където беше бебето. Съобщението беше толкова ясно: “Иди и короновай моя Син с благодарности”. След това имаше отчайващо дълго, почти безкрайно 3 часово закъснение на летището в Ню Йорк. Нещо ставаше с бебето. Можех да го усетя. По-късно разбрах: по това време то престанало да диша, посиняло, а после станало каменно бяло. За щастие любящи ръце го докоснали с молитва и то като по чудо оживяло, но не за дълго. Седейки в подскачащия малък самолет, оглушена от рева на двигателя и от грохота на въздуха, аз затворих очи и се

спомних какъв беше внукът ми, когато го видях за пръв път - розов и изглеждащ нормално, с правилно оформена глава, покрита с рус мъх.

Искаше ми се да го прегърна, но първо трябваше да направя онова, което Бог искаше от мене. Поради това в болничната стая ние благодарихме на Бога, короновайки малкият му Син със Собствените му благословии. След 35 минути един млад лекар ни каза просто: “Детето почина.” *“Боже, не мога да разбера. Когато внукът ми умираше, ти ме уверяваше че доброта и милостта ще бъдат с мене през всичките дни на живота ми. Господи, това доброта и милост ли са?”* Малцина имат представа какво означава такава ранна загуба.

Ежедневно чета пристигащи писма, които споделят драми от живота на хората: млада съпруга, която получила една от онези мрачни телеграми от Виетнам, отнасяща се за мъжът ѝ: “Убит по време на битка”; баба, бореща се да спаси внукът си от лапите на наркотиците; съпруг, който има жена - алкохоличка; лекарска присъда за скоротечен рак; огнена стихия, която унищожила домът и покъщнината на друго семейство; бизнесмен, който бил измамен от партньора си; развод, придружен от горчивина и лишаване на илюзиите и т.н.

“Как е възможно Господ да позволява да се случват такива неща?”, с плачещи сърца се питаме ние. Ако Той въобще съществува и е един любящ Бог, Той не би желал върху нас да се струпват такива неща. Как би могъл Той да бъде Бог и да няма силата да ни предпази от тези нещастия? Това са най-трудните въпроси за хората, които са тръгнали по пътя на Христос. Всъщност за мене проблемът за злото беше наистина беше много труден, почти неразбираем проблем. Опитвайки се да го разбера, аз се връщах далеч назад в годините, когато дълго време бях болна. Тогава открих един вид християнска литература, която до тогава ми беше непозната. Това беше литература, описваща изживяното, истински случаи от живота на други хора. В сравнение с най-разпространената религиозна литература, която в голямата си част е теория, това беше завладяващо четиво, представляващо богата мина от личен опит.

Разбрах, че описаните житейски истории имат тясна връзка с Новия Завет. Например, когато Йоан Кръстител е изпращал пратеници при Исус, за да го питат, дали Той наистина е дългоочакваният Месия, отговорът на Исус не е бил теологичен. Вместо това, Той посочил на Йоан чудесата, които правел: изцеления от всякакви болести, на слепи и на глухи. Тези факти са били доказателствата.

Спомних си отговорът на апостолите, когато им забранявали да проповядват евангелието: *“Защо не можем да не говорим това, що сме видели и чули”* (Деян. 4:20). Но колкото и увлекателни и полезни да бяха тези книги, имаше една глава от книгата на Хана Смит “Християнската тайна за щастлив живот”, която много ме затрудни. Въпреки че бях в състояние да приема и да извлека поука от всичко останало от тази книга, аз се възмуствах много срещу написаното в глава 12, озаглавена “Дали Бог е навсякъде?” Питам се как е възможно Бог да бъде свързан със смъртта на 3 годишно дете, което си играело на улицата и било премазано от минаващ камион? Бог има ли отношение към войната? А към рака? Отговорът, който крещеше вътре в мене беше основателен: “Разбира се, че не!” Нещо повече, аз даже считах, че е погрешно когато чувах християните да се успокояват, казвайки: “Такава е Божиата воля”, продължавайки със цитат от Йов: *“Господ даде, Господ отне; да бъде благословено Божието име”* (Йов 1:21). За мен това беше една особено груба и обидна форма на показна и безчувствена религиозност. Но освен това имаше и две други неща в тази глава от книгата на Хана, които заседнаха дълбоко в мислите ми. Първото беше разказ на един случай, при който една нощ, по време на молитва, на една жена била разказана някаква история. Тя е била дълбоко развълнувана от очевидното противопоставяне на Бог който би трябвало да има цялата власт на небето и на земята срещу материалистичното мислене на хората. На жената ѝ се струва, че упоритото, зло човечество винаги е пропускало да изпълни перфектните планове на Бога. Поради това тя се помолила на Бога да ѝ отговори честно на този въпрос. В резултат тя имала следното видение:

“Струвало ѝ се, че се намира на едно абсолютно тъмно място и някъде отдалече срещу нея се движело някакво светещо тяло, което започнало все повече да я обгръща, както и всичко наоколо ѝ. Когато то приближило, дочула глас да казва: “Това е Божието присъствие! Това е Божието присъствие!” Докато била обкръжена по този начин, пред очите ѝ преминали всички ужасни моменти от живота - сражаващи се войски, ръмжащи зверове, урагани и нещастия, грехове и страдания от всякакъв вид. В първият момент тя се свила от ужас, но скоро видяла, че Божието присъствие обгръща по такъв начин както нея, така и всяко от тези неща, така че никой лъв не може да протегне лапата си, нито куршум може да прелети във въздуха, поне докато Божието присъствие се отмести, за да позволи това да се случи. Тя видяла, че там, където имало даже най-тънък слой от това славно Присъствие, което стояло между нея и тези ужасни насилия, даже косъм от главата ѝ не потрепвал, нищо не я докосвало, освен когато Присъствието решало да позволи на злото да премине. След това пред очите ѝ преминали малките и обезпокояващи неща от живота; по същия начин тя видяла, че отново е обгърната от Божието присъствие, през което не може да премине лошо

око, обидна и злобна дума, че тя не може да бъде засегната от каквото и да е изпитание, освен ако Божието присъствие не позволи това да се случи.”

По този начин един от най-трудните въпроси завинаги бил разрешен за тази жена: Бог е навсякъде. Случките в живота ни се случват, всяка една от тях, по Негова воля, без значение колко зла би могла да ни се струва. Приемането на този принцип, твърди Хана Смит, е единствената възможна база за възприемане на всичко написано в Библията, както в Стария, така и в Новия Завет: *“На всичко благодарете, защото това е Божиата воля за вас в Христа Исуса”* (1Сол. 5:18). И тя настоява, че “всичко” действително означава всичко - както за лошите, така и за добрите неща в живота. **Хана ни предупреждава, че ако не приемем, че Бог е във всичко, навсякъде, ние няма да намерим спокойствие.**

Ако не направим това, животът изпълнен с вяра и победа се превръща в романтичен мираж. Защото как можем да приемем или да благодарим за нещо, което според нас не е добро, което даже може да бъде зло, ако не вярваме, че Божието охраняващо присъствие нарочно е отстъпило встрани, за да позволи на тези сили да ни достигнат? Нещо повече, да вярваме, че крайната цел на това отдръпване е за наше добро, а не за лошо? Този проблем може би беше решен за Хана Смит, но не и за мене. Не можех да разбера напълно нейните обяснения. Убедих се да оставя този въпрос нерешен и ще се върна към него по-късно. В същност това си беше чисто отхвърляне и неприемане на тази идея. Малцина са толкова упорити колкото съм аз, защото продължих да се занимавам с тази идея на Хана Смит от 1945 до 1972 година - цели 27 години.

През тези 27 години с мене се случиха важни неща, включително най-лошото, което можех да си представя: на 25.01.1949 само след неколкочасово боледуване съпругът ми напусна този свят. През първата седмица бях обхваната от непоносима скръб. В един момент пропаднах чак на дъното на страданията и се питах: “Защо? Защо?” Даже си задавах въпроса: “Не сгреших ли, когато повярвах в Бога? Може би всичко, в което вярвам е погрешно?” Накратко, смъртта на съпруга ми, който беше само на 46 години, без съмнение ме накара отново да се противопоставя на твърденията на Хана Смит, че Бог е навсякъде и във всичко. Това от което се нуждаех, беше необходимостта да видя Бога във всичко и да получавам всичко директно от Неговите ръце, без намесата на посредници. Добра илюстрация за тази нужда е родителската грижа за едно малко и безпомощно бебе. Ако бебето е в ръцете на баща си, нищо не може да му се случи без разрешението му, освен в случаите, когато той е твърде слаб, за да се противопостави успешно. Но даже в този случай, бащата пръв ще пострада, преди да позволи на заплахата да достигне до детето му. Ако един земен баща може да се грижи по такъв начин за беззащитното си дете, колко повече това би трябвало да прави нашият Небесен Отец?!

Все още не бях напълно готова за спокойния живот на духа. Мислите ми, които винаги бяха заети с въпроси, сега се занимаваха с по-съществените неща от живота ми и се опитвах да прозрат бъдещето.

Не можех да разбера и да приема разликата между представата си за Божиата воля и това, което Той позволява да се случва в живота на хората. **Защото Създателят е отказал да направи създанията Му да бъдат като кукли на конци, за да може да ги манипулира и да ги принуди със сила да му се подчиняват. Той е поел риска да ни надари със свободна воля. В резултат на това, понякога хората решават упорито да следват собствения си път, които им носи нещастие, мъка и ужаси.** В тези случаи Бог “позволява” това неподчинение. Така разрешаващата воля на Бога се превръщат във факт в земния ни живот.

Убедена съм, че в случая със смъртта на съпругът ми, не идеалната Божия воля беше причината той да умре от сърдечен удар само на 46 години. Защо тогава Бог “позволи” това да се случи? Имах някои обяснения, но все още не бях готова с окончателния отговор. Междувременно се насилвах да спра да си задавам въпроса “Защо” и да се вгледам в живота около себе си. Аз бях вдовица с малък син, за който трябваше да се грижа сама. Така че какво трябваше да направя в това поражение? Каква беше Божиата воля за мен в този момент ?

С любов ми беше преподаден един от най-великите уроци, който всеки от нас може да научи. Накратко, той може да се обобщи по следния начин... Има грях на света. Този грях не може да изпълни Божия план и се разминава с неговите цели. Толкова много неща са скрити в това разминаване, че то неминуемо става на някакъв етап от живота на всеки човек. Ако Бог беше останал безучастен свидетел, нямаше да е възможно да изпитаме истинско щастие и усещането за победа в живота си. Но Евангелието наистина е добра новина. Новината е, че няма ситуация, нито развод, нито загуба, нито мъка, нито грях, нито бъркотия, които да са толкова ужасни, че да не дадат възможност на Бог да ни дари с добро, всеобщо добро, не само “духовно” добро, ако Му позволим да направи това.

Нашият Бог е Свят Алхимик. **Той може да вземе парченце от купчината житейски боклуци, да го разтопи над чистия пламък на любовта Си и след това да ни го върне обратно превърнато в чисто злато.** Под влияние на това разбиране, аз започнах да считам, че за личната ми криза и за малкият ми син обещаното от Бога е злато: *“Но знаем, че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение”* (Рим. 8:28). Резултатите от това твърдение бяха изумителни. Нежно и

грижовно Бог ме накара да си мисля за ученическата си мечта да пиша. “Сега е времето”, чувах да ми нашепва Божия глас. “Започвай, и аз ще отворя вратите пред тебе.”

Скоро тези думи станаха факт. Първото ми прекеждие беше редактирането на проповедите на съпруга ми, които бяха издадени като книга. Започнах да работя над тях 6 седмици след смъртта на му. След около една година хиляди хора вече четяха написаното от него. Господ ясно ми казваше: “Катерина, твоята работа е да разпространяваш казаното от съпруга си”. От този момент посоката на живота ми беше определена и до сега аз вече съм написала и редактирала 11 книги. Разбира се, “доброто” което Бог, Алхимикът направи за мене, ми даде много повече от задоволството, което изпитва човек когато стане писател. Бях отрупана от благословии, включително и тази, че 11 години след смъртта на първия си съпруг аз се омъжих за Леонард ле Сорд и приех предизвикателството да създадем ново семейство с трите му деца Линда, Честър и Джефри. Новите семейни задължения в допълнение към писането ангажират всичките ми духовни и физически сили и ми върнаха обратно пълноценния живот.

Имах много радостни моменти. Като например този, когато се роди внучката ми Мери Елизабет. На втория ден след раждането ѝ, главната сестра на болницата се втурна в стаята на снаха ми Едит и каза: “От всички деца, които съм израждала в тази болница, вашето бебе има най-доброто дишане!” По-късно Едит ми каза: “Това беше нещо като директно съобщение. Тази сестра не знаеше за умрелият ми син. Все едно, че Господ казваше: ”Ето, дарявам те със специална радост. Давам ти я като добавка на останалото.”

Чашата ми преливаше... Спомням си как едногодишната ми внучка буквално разкъса на парченца първата си кукла... Спомням си радостта, с която рисувахме фигурите на Кристофър Робин и Мечо Пух върху мебелите от детската ѝ стая, радостта да ѝ четем и да виждаме как тя започва да разбира и да оформя характера си. Заобиколена от толкова много радост ми се струваше, че съм забравила предизвикателството на Хана - **че Бог е във всичко, добро и лошо**. Този проблем от години беше неразрешен за мен и все още не бях убедена в неговата правота.

Тогава през 1971 година една семейна криза отново го изкара на преден план. На 22.07.1971 на синът ми от първият ми брак Питър и жена му Едит се роди трето дете. Още от раждането беше очевидно, че Еми Катерина има сериозни увреждания на вътрешните си органи, причинени от някакви неизвестни генетични затруднения. Както казваха лекарите, нямаше никаква надежда. Семейството реши, че не ни остава нищо друго, освен да се молим с пълна вяра, надявайки се на някакво чудотворно лечение. Към нас се присъединиха членовете от църквата на първият ми съпруг, около 16 човека, които в течение на дни се молеха интензивно, както и мнозина други вярващи. Ако някога едно семейство се е молило до изнемощение, това беше нашето семейство. Що се отнася до мене, от първият сърдечен удар на първия ми съпруг не бях зарязвала всичко и не бях отдавала и последната капка от силите на мозъка, на тялото и на волята си в битката за един човешки живот.

Междувременно 16-те човека, които се събираха на молитва в продължение на няколко дни, получиха изумителни отговори на молитвите си: някои от хората се молеха и за здравето на едно друго момиченце, което лежеше в болницата и чието здраве по един чуден начин започна да се подобрява; дъщеря ни Линда изживяваше криза в живота си и по време на молитвите намери сили да го промени и да тръгне по нов път; приятелката ми Виржиния получи ключът за изцелението на дъщеря си; животът на една жена, разстроен от 20 години, през които нито молитви, нито лекарства, нито физиотерапия можаха да помогнат, беше възстановен по един изумителен начин; беше излекувано враждебното отношение на един мъж към баща му, измъчващо го още от ученическите години; беше спасен един разпадащ се брак. Като че ли мъничкото бебе Еми се беше превърнало в катализатор, спомагащо за концентрирането на Божията сила и любов към други хора.

Докато траеше борбата ни за спасяването на живота на бебето, аз бях настанена в хотел близо до болницата, където отивах да си почина, а Питър и Едит се редуваха да стоят край леглото на детето и пътуваха с кола до дома, за да се виждат и с другата си дъщеря. Ден след ден ние седяхме край болничното легло на бебето, което беше покрито с прозрачен похлупак, за да се изолира от околната среда. Еми беше гладна и подобно на малко пиленце разтваряше устата си, но беше твърде слаба, за да може да суче. Хранеха я венозно и тя цялата изглеждаше омотана с различни тръбички. “Тя има нужда да усети любящи ръце,” ми казваше сърцето ми.

Най-накрая сестрите се съгласиха с мене и една сутрин я поставиха внимателно в ръцете ми, заедно с всички тръбички. Тя се притисна към мене, заравяйки лицето си в гърдите ми. От този ден това се превърна в ритуал и аз държах детето минути преди да спре сърцето му. Еми Катерина живя само 6 седмици на земята. **Ако много по-рано бях възприела истината, че Бог е навсякъде, аз щях да мога да преживея смъртта на Еми с духът, с който бях възприела смъртта на първия си внук**.

Но дългите години на отхвърляне на тази идея направиха тази задача даже още по-трудна, отколкото си мислех. Аз просто припаднах. Последваха месеци на бунт срещу Бога, когато му отправях още по-остри

въпроси относно това, как бихме могли да вярваме, че е възможно да се постигне изцеление чрез молитва. Бях изпаднала в най-дълбоко отчаяние. Животът изгуби смисълът си за мен, както духовния, така и физическия. Ставащото около мен вече не ме интересуваше. Не ме интересуваше съобщението, че една голяма холивудска филмова компания купи един от романите ми, за да прави филм по неговия сюжет, а след това се отказа. Нямах сили да продължа да пиша. Всичко това беше последвано от многобройни дребни ежедневни проблеми, които като че бяха чакали удобен момент, за да ме атакуват от всички страни: развали се съдомиалната машина; спуга се една тръба в банята и не можехме да се къпем; един камион премаза пощенската ни кутия; появиха се бълхи в ливадата пред дома ни; развали се нещо в колата ни.

“Когато дойде тъгата, тя не идва сама, а на цели батальони”, е писал Шекспир и това е толкова вярно. Изпитанията имат свойството да се натрупват и въпросът е, защо е така? Още веднъж се върнах към казаното от Хана Смит, че Бог е навсякъде. **Ако не приемем условията на Божията воля и се помолим: “Боже, кажи ми каква е волята Ти за мене при тези условия?”, тогава Той разрешава на трудностите да ни атакуват. При повечето хора за Него това е единственият начин да спечели вниманието им.** По време на нещастията ми Той не изпитваше липса на внимание от моя страна. Очевидно, аз имах намерение да престана с мърморенето и с оплакванията си и да чакам Бог да дойде при мене. **Разбрах, че трябва да слушам и да се уча.** Най-накрая до мен започнаха да достигат думите на истината: “Трябва да разбереш, че всичко в живота ти идва директно от Божиите ръце”. Отново Хана Смит. След 27-годишно отричане!

За да обясня еволюцията на вярата си до момента, когато знаех, че имам връзка с Божията сила, ще трябва накратко да припомня пътя, който изминах. Когато бях двадесетина годишна, аз се разболях от белодробно заболяване. След като прекарах година и половина, без да излизам от болничната стая, бях обхваната от отчаяние. Не можеха да ме излекуват нито с лекарства, нито с духовни средства. Принудена бях да отправя към Бога молитва на пълно самоотричане: “Боже, не искам нищо, искам само това, което Ти искаш за мене, каквото и да е то.” **Тогавата докоснах края на дрехата му и бях излекувана.**

А нали самоотказването е много близо да възприемането на идеята, че Бог е навсякъде? Въпреки това, подобно на много други хора, аз бях озадачена от очевидното противоречие между самоотричането и молитвата с вяра. Защото как можем да се молим: “Да бъде волята ти, каквато и да е тя, даже до смърт” и да вярваме в това, а в същото време да се молим с вяра за изцеление? Внезапно, подобно на прожектор, който осветяваше различни случки от живота ми, аз си спомних за тази молитва на самоотричането, което сякаш ми подсказваше бъдещето ми.

Чрез четенето на четирите евангелия бях убедена, **че Божията воля е насочена към изцеление, докато обратно, волята на Сатаната е насочена към болест, смърт и унищожение.** Усещах, че съм в хармония с Божията воля, когато отправях молитва за изцеление. Ненавиждах идеята за болестта и да бъда болна и чувствайки се праведна, бях решила да не се предавам на болестта. Имайки това предвид, в главата ми съществуваше едно несъвместимо разделение, от едната страна беше болестта и слабостта - територията на Унищожителят, а от другата страна - целостта на духа, на разума и на тялото - Божието царство. Спомням си че през 1943 година, след година и половина боледуване и молитви, на база на това разделение и на убедеността, че собствените ми възможности са ограничени, което си мислех, че представлява вярата, претърпях провал.

Едва сега разбрах, че причината за това е, **че Бог не би ми разрешил да оздравея, преди да разбера, че Той е даже в болестта ми.** Болестта е царство на Сатаната, но Бог е позволил то да стигне до мене. Ако искам, аз мога да упрекам Сатаната, **но съм длъжна** да видя Бога във всичко това. Той ще ме държи в това състояние, докато Го видя. Той наистина ме държа точно така, докато в пристъп на пълно отчаяние аз Му се поклоних. Това беше всичко, което Бог искаше. **Аз изоставих човешките си разсъждения, които ми даваха основание да Му задавам въпроси и поставих всичко в краката на Създателя.**

Чрез този труден урок Той ме научи, че като Негово създание, аз нямам своя собствена власт. Когато най-накрая признах това, Той бързо ме изправи. Тогавата разбрах какво всъщност Му казвах. “Ще си запазя известно количество неподчинение, за да го използвам с добри цели, например срещу болест.” А след това с подobaваща набожност добавях: “Разбира се, Боже, аз настоявам за това, защото знам че това е волята Ти.” **Но отговорът на Бога никога не се промени. “Не можеш да настояваш за нищо. Няма да ти позволя да запазиш в себе си неподчинение поради каквато и да е причина. Долу ръцете”.**

Освен това аз бях виновна пред Бога заради фарисейската си позиция по отношение на моето разбиране за молитвата, изцелението и т.н. - една ужасна клопка, поставена за онези, които са написали домашната си работа, които са чели много книги, които са присъствували на много сбирки и имат минимален опит. Аз се свих уплашено, когато се видях в една редица с фарисея в храма, който се молел: “Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човечеци... Толкова много чета, мисля и се моля. Аз разбирам повече отколкото останалите.” Положението, в което се намирах се описваше толкова добре от Рим. 1:21:

“Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но извратиха се чрез своите мъдрувания и несмисленото им сърце се помрачи.”

Не е чудно, че Бог не беше в състояние да ме “оправдае”! Не е чудно, че въобще не можех да чуя гласът Му, докато не се отказах напълно от разбирането си и с оправданото си негодувание пред краката Му. След това аз чух гласът Му: “Ти правилно четете Евангелията, където се говори за изцеленията. Но важното не е дали твоите представи са правилни. Научи това: не можеш повече да вярваш в собственото си разбиране, не можеш повече да се считаш за праведна. Аз съм унижен даже от едно презрително изсумтяване на интелектуалеца или от едно духовно самохвалство.” Тогава търсещата светлина на прожектора освети някои грозни факти от собственото ми поведение. **Видях се как по-рано се покланях пред Бога и го хвалех с празни ръце.**

Упорито отказвах да призная безграничната власт на Бога в моя живот. Бог е във всичко, даже в болестта. По-добре от Хана разбрах, какво означава това, че Бог е навсякъде. Отче, една нова светлина огря проповедта на Исус на планината: *“Не продават ли се две врабчета за един асарий? И пак ни едно от тях няма да падне на земята без волята на Отца ви. А вам и космите на главата са преброени. Не бойте се, прочее, вие сте много по-скъпи от врабчетата”* (Мат. 10:29-31). Гръцката дума “без” (ст. 29) е силна дума, изразяваща нещо повече от симпатия или антипатия. Изследователи на гръцкия текст на Новия Завет са ме казвали, че тази дума “без” може да се използва само в смисъла “без знанието или грижата на”, а освен това “без присъствието на Бога”.

След това ми беше дадена възможност да разбере една страна от учението на Исус, **това че Той се идентифицира с всеки нуждаещ се човек.** Евангелието ни показва с какво състрадание и милост Исус е помагал на хората, които са изпаднали в беда. Той не се е променил! В мигът, в който трябва да бъдем спасени от нещо, Той винаги е готов да изпълни ролята си на Спасител. В Евангелията в много случаи се показва, че това идентифициране е реален факт в нашия свят. **Когато оказваме помощ на някой гладен човек, на някой беден или на някой болен, или на затворник, ние оказваме помощ и служим на Христос.** Когато преследваме други хора, ние преследваме Христос. Когато приемаме и се радваме на едно малко дете, ние приемаме и се радваме на Него.

Франк Лаубах е казал това по един запомнящ се начин: “Исус стои в центъра на всяка нужда и ни моли да Му помагаме, докато Той помага на другите хора.” Той не само е в мъката и бедата, но се намира там с една специална цел - за да разговаря с нас, да ни учи и след това да ни спаси. С всичко това, разгледано заедно с казаното в Проповедта на планината, Исус ни казва, че след като даже едно незначително врабче не може да пострада без знанието и разрешението на любящия Отец и на Неговото присъствие, тъй като Той е в центъра на всяка нужда, то ние не трябва да се страхуваме. Всеки от нас е безкрайно по-скъп за нашия Отец, толкова много че Той знае всяка подробност за нас, даже броя на космите на главата ни. Следователно без Негово знание и съгласие нищо не може да ни се случи.

Сега, след толкова много години, Бог ми даде това разбиране, за да видя в една нова светлина смъртта на внучката ми Еми. Още веднъж аз повтарях същата грешка, още веднъж бях водена от моето “разбиране”, че сигурно Божията воля желае да изцели едно невинно бебе. Както и по-рано, над всичко аз виждах работата на Сатаната, онагледена в генетично увреденото телце на детето. **И все така упорито отказвах да видя, че Бог е в цялата тази ситуация.** Поради това считах, че смъртта на Еми се дължи на комбинираните фактори, каквито според мене бяха погрешния начин по който се молехме плюс силите на злото. Разсъждавайки по този начин, аз не бях в състояние да възприема смъртта на детето като идваща от Божиите ръце, като част от един по-голям план, който не ми беше позволено да разбира.

Бях шокирана, когато разбрах, че в резултат от погрешното си мислене аз бях приписала повече сила на злото отколкото на Бога. За начинът на мислене на Исус, така както постоянно ни се описва в Евангелието, това би било невъзможно. Защото всеки от нас, който вярва, че на Бог би могло да се попречи или бъде победен от някаква враждебна сила, трябва да си припомни казаното от Исус: *“О, роде невярващ и извратен, до кога ще бъда с вас? До кога ще ви търпя”* (Мат. 17:17)?

Но това не е гледна точка само на Евангелието. Подобно на огромна камбана, звъняща постоянно по цялата земя, чийто глас достига до ушите на всички хора, отново и отново в Стария и в Новия Завет се подчертава неограничената власт на Бога. **Той е Бог на свръхестественото - владетел, който е неограничен, вездесъщ и всезнаещ,** както в този, така и в следващия живот. Не можем да вярваме в това и в същото време да си мислим, че нашият Бог няма отношение към злото по света.

Но даже вярата в силата на Бога не ни помага в нашата кризисна ситуация, **ако не сме убедени, че Той иска да ни помогне.** Често можем да чуем хората да казват: “Знам, че Бог има власт, **но само да поиска** да я използва.” Подобно на прокаженият, който се помолил на Исус: *“Ако искаш, можеш да ме очистиш”*. Отговорът на Исус не оставя място за съмнение: *“Искам, бъди очистен”* (Марк 1:40-41). **А Исус е портретът на Бога.** Той е онзи, Който изоставя на сигурно място 99-те овце и отива да търси онази, която

се е изгубила, защото Исус се грижи. С всяка своя дума и действие Исус ни показва, че Неговия Отец не само се грижи, а няма подробност от живота ни, която да е незначителна за Неговото любящо присъствие.

Описанията на чудесата, извършени от Исус ни Го обрисуват като демонстриращ на практика Бащината Си любов към всеки човек. Той е лекувал разстроени мозъци, карал е да проглеждат слепи очи, глухи са започвали да чуват, сакати и парализирани за могли да изпитат радостта на неограниченото движение; задоволявал е гладни, премахвал е болката, изцелявал е от всякакви болести, независимо колко продължително или разпространено е било заболяването. Толкова често авторите на Евангелията споменават думата “*смили се*.” Но това не е чудно! В Исус те са съзрели грижовност с такава дълбочина и обхват, която при това често се е спирала, за да обърне внимание на някакъв дребен детайл, че езикът често пъти е неспособен да я изобрази. Този, който е изобразявал откровението на Бог пред хората е имал изумително чувство за светостта на човешката личност. **Нежната Му любов към всеки човек в нужда, към болния или страдащия, представлява вечното съобщение на Евангелието.**

Въпреки това, в края на 20-я век, за хората е още по-трудно да повярват в истината, че Бог се грижи за тях. Ние трябва да сме пределно честни в това отношение. Като деца на ерата на науката, ние сме под влияние на идеите на материалистичното мислене. Машините навлизат все по-широко в живота ни. Човек започва да се чувства самотен. Има ли друга форма на живот в космоса? Дали Бог не е умрял? А машините не са много добра компания. Към самотата се добавя чувството за безпомощност. Човек се чувства като безлично колелце в световната бюрократична машина. Не е чудно, че ни е трудно да приспособим мисленето си към мисленето на хората от времето, когато се появи Христос и не приемаме лесно учението за Бащинството на Отца. Но когато се осмелим да го приемем и започнем да постъпваме съгласно учението на Исус за Бащинството на Бога, ние винаги намираме твърда почва под краката си.

С невъобразима любов и търпение Бог ме поведе обратно, стъпка по стъпка, за да ми даде един нов поглед към идеите на Хана Смит, за да си отговоря на въпроса какво е погрешно в съдбата ми, даже в случая със смъртта на внучката ми Еми, да се замисля за отдаването, което дава такива чудесни резултати. Все едно, че Бог ми казваше: “Сега, когато си напълно убедена за стойността на отдаването, ти си готова за следващия урок. Но отдаването е само спирка по пътя към рай. **Нищо не може да се сравни със силата на хвалението. Сега започни да Ме хвалиш.**” Мислено се върнах при казаното от Апостол Павел, че за всичко трябва да благодарим: “*За всичко благодарете, защото това е Божията воля за вас в Христа Исуса*” (2 Сол. 5:18). Аз попитах: “Боже, да не искаш да кажеш, че точно когато съм в най-големи трудности и мъки, аз по собствена воля трябва да започна да Те хваля? Как бих могла да направя това? Няма ли това да бъдат само някакви лицемерни думи?”

“Подчинението означава **да обърнеш гръб на проблема или на мъката си и да насочиш очите и вниманието си към Мене.** Тогава аз ще ти изпратя чувства, които да направят това хваление истинско.”

Една ранна утрин, наскоро след смъртта на Еми, аз отидох в задния двор на къщата, за да започна. Нали природата винаги ме отвежда най-близо до Бога? В храстите цвърчаха птички, а небето беше сиво-бяло с нежнотинни оттенъци. Започнах да хваля Бога и в началото правех това с притеснение и някак вдървено: “Боже, мисля да започна с дребните неприятности - с този камион, който унищожи пощенската ни кутия. Сигурно не очакваш от мене да Ти благодаря за това. Боже, но докато Ти говоря, осъзнавам, че пощенската кутия е дребна работа. Щом погледна към Тебе, добивам способност да отделям важните от маловажните неща. Усещам шегата Ти, на която гледам толкова сериозно. Заради това Ти благодаря, Боже, за перспективата, за възможността да имам ясен поглед към света. Благодаря Ти за хумора. Благодаря Ти заради това, което си.”

Докато продължавах да хваля Бога за другите неща, Той ми даде друга заповед: “Сега направи списък на всички случаи от живота си, когато си се чувствала зле и които би желала да промениш.” Това беше трудна задача. Взех молив и тетрадка и след продължително обмисляне направих списък от 5 страници. Но това, което последва след това беше още по-трудно: “**Искам да ме хвалиш за всяка точка от този списък.**” “Боже, разбирам да Те хваля да добрините, които ми правиш, но не мога да разбера как мога да Те хваля за лошите неща. Това не Те ли прави автор на злото?” “**Аз съм Господар над всичко - добро и зло. Започвай да Ме хвалиш. Аз ще ти дам възможност да разбереш това.**” Така стъпка по стъпка аз бях поведена по вълнуващия път на духовните приключения.

Част 2

Златният мост на хвалението

Първото ми откритие беше, че не знам почти нищо за хвалението, нито какво представлява, нито как да се прави. Познанията ми се простираха до няколко радостни химни и няколко песни, в които се говори за

възхита и възхвала на Бога и нищо повече. Като Протестанти, които стоят чинно в прави редици по време на служба, вперили поглед право напред, как бихме могли да знаем как да хвалим Бога? При случай за хвалението се говореше като за прекрасно изживяване, така да се каже някакъв вид глазура върху кекса, направено като жест към Бога, **но никога не се говореше, че хвалението е ключът за получаване на отговор на молитвите ни**. За мене това беше една напълно нова идея.

Скоро след като започнах аматьорски да хваля Бога, използвайки списъкът си от 5 страници, по пощата ми изпратиха една книга на бившият военен свещеник Мерлин Керотърс. Авторът говореше, че **когато Му благодарим за самото положение, в което се намираме**, Бог прави стъпка напред, за да промени нещастните или даже ужасни ситуации в живота ни. Това има смисъл **само когато разберем, че животът, такъв какъвто ни се случва ежедневно, е нашата класна стая**. От своя страна това може да бъде вярно само когато най-накрая разберем, че Бог е “във” всяка ситуация - добра или лоша, че той позволява това да ни се случи. **Израстването се получава тогава, когато ние се предадем, а хвалението е най-бързият начин да се срещнем с Него**. Не е чудно, че ние намираме Бога в центъра на проблема, защото Писанията продължават да ни учат, че Бог наистина живее в хваленията на хората Си.

Керотърс твърди, че повечето хора, когато за пръв път се запознаят с идеята за хвалението на Бога заради нещастията в живота им, се съпротивляват и даже се бунтуват, както се случи с мене, когато ми беше казано да хваля Бога след смъртта на Еми. Но военният свещеник разказваше многобройни истории за изумителни отговори на молитви, дошли като отговор на молитви на хваление.

На много места в Библията се говори в подкрепа на тази идея: *“Винаги се радвайте. Непрестанно се молете. За всички благодарете, защото това е Божията воля за вас в Христа Исуса”* (1 Сол. 5:16-18); *“Постоянствайте в молитва и бъдете в нея с благодарение”* (Кол. 4:2).

В тези и в много други места от Библията се поучава, **че на хвалението трябва да се гледа като на саможертва, която започва да ни показва правия път**: *“Прочее, чрез Него нека принасяме на Бога непрестанно хвалебна жертва, сиреч, плод от устни, които изповядат Неговото име”* (Евр. 13:15). Фактът, че се използва думата “жертва” ни говори, че авторите на Писанията са разбирали добре, че когато хвалим Бога заради нещастieto си, ние правим някаква жертва. Защото според тълковния речник, **жертвата означава “да се изостави или да се унищожи нещо ценно или желано за нас заради нещо, което се счита, че е по-висше.”** Това което жертвуваме, е правото да получим благословиите, **които считаме, че с основание трябва да получим!** **Освен това ние жертвуваме човешкото си желание да разберем всичко.**

Очевидно, хвалението на Бога заради нещастията ни е глупаво от земна гледна точка. Човешката логика пита: “Защо би трябвало да благодаря на Бога за тъжните и неприятни стечения на обстоятелствата, когато Той е Автор само на светлината и на добротата?” Така че, когато ние пренебрегнем “правото” си да разберем и да направим жертвоприношение на Бога чрез хваление, Библията е права да нарече това “пожертване в хвалението”. Когато отправим хваление към Бога в случай, като описания от Авакум, това се нарича хваление: *“Защото, ако и да не цъфти смокинята, нито да има плод по лозите, трудът на маслината да се осуети и нивите да не дадат храна, стадото да се отсече от оградата и да няма говеда в оборите, пак аз ще се веселя в Господа. Ще се радвам в Бога на спасението си”* (Ав. 3:17-18).

Библията ни дава много примери, че хвалението е оста, около която се въртят велики събития. Един от тези примери е историята за това, как Царят на Юда, Йосафат се помолил на Бога да му помогне, когато моавците и амонците нападнали едновременно малкото му царство. Бог му дал следния отговор: Йосафат и хората му трябвало да се обърнат с гръб към враговете си и да се молят с хваление към Бога. *“Товага, като се съветва с людетe, нареди някои от тях да пеят Господу и да хвалят великолетието на Неговата светост като излизат пред войската казвайки: Славословете Господа, защото милостта Му е до века. И когато почнаха да пеят и да хвалят, Господ постави засади против амонците и моавците, и против ония от хълмистата страна Сеир, които бяха дошли против Юда; и бидоха поразени”* (2Лет. 20:21-22).

Когато се обърнем към Новия Завет, ние ще намерим много подобни примери в него. При един случай Павел и Сила били жестоко бити във Филипи и били хвърлени в затвора при максимални мерки за сигурност, като краката им били стегнати в клади. **Намирайки се в това отчаяно положение, двамата започнали да хвалят Бога, което е неразбираемо.** Защо е трябвало да благодарят на Бога? Но колко голяма е била радостта им от това, което е последвало в отговор на благодарствените им песни на хваление. Ние можем да запитаме цинично: “Но за какво са благодарили?” За това ли, че гърбовете им са били набраздени от побоя и раните им кървели? За това ли, че били в затвора, а срещу тях са били всички управници на града? Заради това ли, че краката им били стегнати в клади, така че не можели да се движат даже в килията си? Да се благодари на Бога заради това?

От всякаква човешка гледна точка това изглежда нелогично. То е глупаво, а може би даже и лицемерно. **От човешка гледна точка това е глупост, но от Божия - не е!** Павел ни признава, че всичко свързано с кръста на Христос или с кръста, който аз и вие носим в живота си, **е глупост за света**. Но той е

научил, че Бог ни позволява да имаме разочарования, неуспехи и даже нещо по-лошо, Той иска ние да разберем, че нашата радост не е в такива светски удоволствия като успеха, или парите, или известността, или здравето, или секса, или даже в извършващата чудеса вяра. Нашата радост е във факта, че имаме връзка с Бога. *“Обаче, недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, че имената ви са написани на небесата”* (Лука 10:20).

Малко са онези от нас, които въобще ще разберат това съобщение, **докато обстоятелствата не ни лишат от всякаква помощ с изключение на помощта от Бога.** Християнският ни живот е осеян с жертви. Този процес е получил различни имена в християнската литература: “тъмната нощ на душата”; ”вътрешна самота”; ”зимата на душата”; “пътя към кръста”; “долината на сенките.” След като ни остане да се надяваме само на Бога, така както е било с Павел и Сила във Филипи, **тогава ние радостно можем да извадим вода от извора на спасението.** *“Ето, Бог ми е спасение; ще уповам и не ще се боя; защото Господ Йехова е моя сила и песен, и Той стана мое спасение. Затова с веселие ще почерпите вода от изворите на спасението”* (Ис. 12:2-3). Ние изваждаме скъпоценната вода, **когато се радваме в Христос,** нашия Освободител, **а не от обстоятелствата** при които се намираме или от нещо друго, свързано с нас самите. Даже не от гордостта поради собствените ни чудни преживявания или от нашата вяроност, нито от това което сме научили, нито от това на което се радваме.

Посред нощ, докато Павел и Сила, все още насинени и кървящи, загърбили в мислите си своя егизъм и пеели хваления на Бога, радвайки се в Него, се случило земетресение във Филипи, което разтърсило сградата на затвора, разкъсало веригите на затворниците и отворило вратите на килиите им. Веднага след това се случили две други чудеса, в резултат на които тъмничарят и цялото му семейство станали последователи на Христос. А на сутринта градските първенци пуснали Павел и Сила да си вървят с мир.

Когато довчерашните затворници напускали града, Павел възкликнал: *“Защо се научих да съм доволен в каквото състояние и да се намеря”* (Фил. 4:11). Добре е да се вслушаме в този гигант между апостолите, когато ни призовава: *“Радвайте се всякога в Господа; пак ще кажа: Радвайте се. Вашата кротост да бъде позната на всички човеци; Господ е близо. Не се безпокойте за нищо; но във всяко нещо, с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение”* (Фил. 4:4-6). Но за да бъде сигурен, че сме го разбрали напълно, Павел внимателно описва някои от трудностите, през които е преминал и по време на които се е радвал: пет пъти е бил осъден да изтърпи по 39 удара с бич; три пъти е бил бит с тояги; веднъж е бил бит с камъни; три пъти е претърпявал корабкрушения; многократно е пътешествувал с опасности от разбойници и от други врагове; изпитвал е умора, глад и жажда (2Кор. 11:23-30). **Кой от нас може да се похвали с такива преживявания?**

Така както е поискал да бъде хвален от Йосафат, Павел и Сила, така Бог иска това да прави всеки един от нас. **И колкото по-дълго човек се замисля над въпроса за хвалението и започне да го практикува, толкова повече доказателства получава, че това е най-мощната молитва, че това е златен мост към сърцето на Бога.** Някоя житейска ситуация не е толкова обременителна, никакви обстоятелства не могат да попречат на хвалението да донесе днес такива чудни резултати, каквито е донесло в миналото.

Една мисионерка от Еквадор, наречена Гладис ми изпрати няколко писма. В едно от тях се разказваше за историята на брат й Клем. Неговият брак се разпаднал в резултат на удавянето на единственият му три и половина годишен син. Клем бил много уважаван експерт в една консултантска фирма, пътувал постоянно и обикновено прекарвал около три месеца в някоя западаща компания, докато в резултат от помощта му тя се възстановявала. Но въпреки това, той не можал да справи с проблемите на собствения си живот, защото бил отчаяно отчужден от Бога. Бащата на Гладис и Клем умрял внезапно, когато Клем бил на 15 години. От тогава Клем бил сърдит на Бога.

Когато се случило братът и сестрата да присъстват на църковна служба, той гледал с цинично око на всеки проповедник и на всеки член на църквата. В продължение на 20 години Гладис се молела Бог да промени сърцето му. До сега нито тя, нито някой друг бил забелязал да е станала някаква положителна промяна в резултат на молитвите й. Нещо повече, в живота на брат й очевидно се наблюдавал процес на пропадане. Тогава вниманието на Гладис било привлечено от Молитвата на Хвалението. Тя решила да хвали Бога за живота на Клем, такъв какъвто е, вярвайки че Бог работи, независимо от привидността на обстоятелствата. Почти незабавно се случила поредица от неочаквани неща. Работодателят на Клем, който живеел в Чикаго, го изпратил като консултант в Сиатъл за 6 седмици. Там той се срещнал с далечни роднини, които били пенсионирани мисионери. Клем имал дълги разговори с мисионерите, намирайки че с тях е лесно да се говори. Те го завели в тяхната църква, където той за пръв път открил атмосферата, която харесвал - топлота, приятелство и любов. После работата на Клем в Сиатъл приключила и той се върнал с нежелание в Чикаго. Остатъкът от историята е описан в писмото на Гладис:

“Клем решил, че трябва някой ден да се върне при Бога, но това би могъл да направи най-добре в църквата в Сиатъл, където атмосферата най-много му харесвала. През следващите месеци Клем постоянно

поставял каруцата пред коня, като се опитвал да разреши проблемите си и след това да отдаде сърцето си на Бога, но вместо това бил обхванат от отчаяние. Най-накрая за него се появила една възможност да отиде до Сиатъл за края на седмицата, на гости на мисионерите. На сутринта в неделя Клем се събудил обхванат от увереността, че Исус го обича. Същия ден, по време на вечерната служба Клем бил сигурен, че мнозина от присъстващите в църквата се молят за него. Тази вечер пасторът попитал има ли някой, който би желал да отдаде живота си на Бога и да стане последовател на Исус. Както Клем по-късно ми призна, той тайно казал на Бога, че ако пасторът зададе този въпрос, той ще стане, за да изрази съгласието си. **Но не станал.**

След службата, на паркинга край църквата, Клем усетил, че Бог му говори: “Даже в това ли искаш да вървиш по свой собствен път? Ти казваш: Ще приема Бога, но при условия, които аз ще определя. **Условията ги определям аз, а не ти, иначе няма да бъдеш приет.**” Колкото се може по-бързо Клем отишъл в дома на мисионерите. “Не мога повече да издържам”, казал той докато влизал в дневната им. Историята завършила с това, че мисионерите поставили столчето от пианото в средата на стаята, за да играе ролята на олтар. Тогава брат ми коленичил и предоставил живота си на Небесната Хрътка, която го преследвала от толкова дълго време.”

Писмото на Гладис завършваше с думите: **“Пет месеца хваление на Бога, че Клем е такъв, какъвто е, бяха много по-ефикасни, отколкото 20 години молитви към Бога да спаси брат ми.”**

А ето един друг случай. Църквата “Храм на Спасителя” в Денвър, Колорадо е необикновена църква. Нейните богослужения се посещават от Лютерани, Протестанти, Методисти, Последователи на Христос и от католици. Много от богомолците са членове на собствените си деноминации и в неделя сутрин посещават службите на църквите си, а след това отиват в “Храма на Спасителя.” Един от тези хора ми каза: “Това е така, защото в тази църква Книгата Деяния на Апостолите се изживява пред очите ни и поради това не можем да стоим настрана.”

Подобно на описаното в Деянията, голяма група от членовете на църквата започнали да живеят общо. Група хипита, които една неделя случайно дошли в тази църква, след това решили коренно да променят живота си, купили една полуразрушена къща в сърцето на негърското гето, ремонтирали я основно и я направили седалище на християнско общество. В този “Дом на милостта” те проповядвали на други хипита. Членовете на църквата с радост се съгласили да ги подпомагат с парични средства. В неделя на 17 Май 1970 цялата църква била претъпкана от богомолци. Внезапно един млад мъж, който седял в централната част на залата, се изправил и се заклатушкарал с несигурни крачки към пастора, докато той проповядвал. По външният вид на младия мъж можело да се предположи, че е от обществото на хипитата.

Тъй като службата в тази църква протича не толкова строго, както в другите църкви, тя често била изпълнена с изненади и поради това никой не спрял човека. Но за всички било очевидно, че младият мъж е пиян. “Казвам се Кларънс”, казал той с надебелял глас, “Аз съм цветнокож и съм горд, че не съм бял, горд съм че съм Черна Пантера.” При това размахвал високо една черна барета. От начало Пастор Лу Монтекалво услужливо позволил на младия мъж да говори. Когато станало очевидно, че това е реч, която е изпълнена с такива цинични и неприятни неща, които паметта отказва да запомни, пасторът пристъпил към нарушителя и го прегърнал през рамо. “Кларънс, ти си избрал погрешно хората, пред които можеш да говориш. Ние тук сме загрижени за тебе.” Пасторът внимателно повел Кларънс към мястото му и продължавал да му говори. “Виждаш ли всички тези хора? Те обичат, Кларънс, но не поради някаква обичайна човешка причина, а защото знаят колко много те обича Исус.” В църквата царяла тишина. Двама от присъстващите поели Кларънс и внимателно го придружили до мястото му, а пасторът се върнал на катедрата, за да продължи службата.

Но когато започнал да се моли, отново се чул гласът на пияния, който продължавал да мърмори и да се оплаква. Получило се нещо като дует между неговите оплаквания и молитвата на пастора. Тогава станало нещо странно. Всички хора в църквата започнали на глас една молитва на хваление. “Благодарим Ти Боже, хвалим Те заради това, което става тук...” Отначало това бил един тих химн, който постепенно придобил сила и се превърнал в хармоничен хор на благодарност и хваление. След малко силата на хора намалела и накрая всичко утихнало. След това хората видели, че Кларънс вече не е в църквата. По някакъв начин по време на хвалението той се бил измъкнал от църквата. Когато разбрали това, един от членовете на църквата станал прав и казал: ”Длъжен да ви кажа следните думи идващи от Бога: Деца, днес ви показвах, днес ви дадох този урок. **Сатаната, врагът се изгонва чрез възхвала и само чрез възхвала към Бога...**”

След това човекът седнал и пасторът продължил тихо службата, включвайки в молитвата си признателност за поучителният урок, който пасторът и хората в църквата току-що били научили. Няколко седмици по-късно Кларънс отново говорил пред църквата, но този път за да направи публично извинение за поведението си. “Ние знаем”, каза ми един от хората, който е бил очевидец, “че е не след дълго Кларънс ще има своята собствена борба с Христос и ще стане един от нас.” Това, че хората са реагирали така в тази ситуация, е белег на духовно им узряване. “И като винаги благодарите за всичко на Бога и Отца в името на

Нашия Господ Исус Христос.” Колкото и трудна или тревожна да е ситуацията в която се намираме, “Винаги” и “за всичко” не ни оставя пролука, възможност, поради която да сме извинени, ако не хвалим Бога. Даже при относително не толкова специални случаи, какъвто е едно прекъсване на църковната служба, **хвалението оформя собственото си чудо.**

По време на Втората световна война нашата холандска приятелка Кори тен Буум и сестра ѝ Бетси трябвало да преживеят доста неприятни обстоятелства от друго естество в нацисткия концлагер в Равенсбрюк. Сестрите били затворени, защото помагали на намиращи се в нелегалност евреи, които живеели в родното им село, наречено Харлем. Сега Кори е 82-годишна, радва се на добро здраве, пътува и проповядва по целия свят. Тя си остава един от най-желаните гости в къщи и често ни разведрява с весели случки от живота си в концлагера. Ето една от чудесните ѝ истории: “Докато били в концлагера, веднъж двете сестри били преместени от една претъпкана барака в друга, която се наричала барака 28. Непосредствено след като се настанили, те установили, че тъничките им сламеници са пълни с въшки. “Как можем да живеем при такива условия?”, плачела тъжно Кори. Без да ѝ отговори, Бетси започнала да се моли. “Боже, покажи ни как. Боже покажи ни как да живеем.” Скоро след това възкликнала: “Кори, Бог ми отговори! Тази сутрин аз четох за това в Библията. Ето, прочети този откъс от 1Сол. 5:16-18: *Винаги се радвайте. Непрестанно се молете. За всички благодарете, защото това е Божиата воля за вас в Христа Исуса*”. “Това е, Кори! Ние трябва да Му благодарим за всяко нещо свързано с живота ни в новата барака.” “Да благодарим за такива условия?” Кори се опитвала да погледне от друга гледна точка на тази полумрачна, отворително воняща стая. “**Нека да Му благодарим, че все пак сега сме заедно.**” (Преди това дълги месеци те живеели в различни бараки). “О, да” “Да благодарим и за това, че успяваме да се държим за Библията.” “О, да. Благодарим Ти Боже за това нещо.” “**Да му благодарим и за въшките.**” “Бетси, не мога да си представя, че мога да благодаря на Бога за въшките.” “Но въшките са част от това място, където Бог ни е поставил. Казано е “*За всичко благодарете*”, а не само за доброто, което получаваме.” И така двете жени благодарили на Бога заради въшките.

С течение на времето затворниците от барака 28 открили, **че има една изненадваща липса на контрол или вмешателство от страна на охраната. Кори и Бетси използвали тази безпрецедентна свобода, за да разговарят с другите затворнички, да четат Библията и да проповядват по най-различен начин.** Един ден Господ им разкрил защо се радват на такава свобода. Някои от жените започнали да викат през решетките на вратата, призовавайки една жена от охраната да влезе вътре и да разреши някакъв спор. Жената отказала, отказали и мъжете от охраната. “**Това място е пълно с въшки**”, казал един от тях, “Аз не бих влязъл вътре.” Кори бързо си спомнила първият им час след настаняването им в бараката и жертвоготовната им молитва, с която благодарили на Бога заради въшките. Когато погледнала към сестра си, видяла че тя се усмихва, а очите ѝ блестят. “**Сега знаем, защо трябваше да благодарим на Бога даже заради въшките. Даже въшките се оказаха инструмент в Божиите ръце за наше добро.**”

С течение на времето аз започнах да разбирам защо хвалението е такъв чудесен ключ. Когато започнем да хвалим Бога при всички обстоятелства, ние биваме обхващани от едно ново виждане. Толкова пъти ми се е случвало това... Точно така, както един гениален математик може просто да прескочи много междинни и трудоемки етапи, за да реши една задача, така и хвалението е една изключителна възможност директно да се стигне до Бога. Това е така, защото хвалението представлява вяра в действие, вяра в най-изразителната ѝ форма. Когато хвалим Бога:

Ние се освобождаваме от егоизма си, като доброволно загърбваме някакъв мъчителен проблем, при който егоизмът ни е най-засегнат.

Ние преставаме да се борим с лошите или не толкова добри условия, в които се намираме.

Вследствие на това, ние се освобождаваме от недоволството, натрупано в нас.

Чувството за самосъжаление изчезва.

Появяват се перспективи.

Ние сме загърбили проблема си и неотклонно гледаме към Бога.

Изразяваме вярата си в характера на Бога - в Неговата доброта и в Неговата любов.

Изразяваме вярата си в сегашната сила на Бога и в Неговото присъствие.

Ние трябва да изживеем удоволствието от хвалението, за да познаем каква слава добавя Неговото присъствие към живота ни даже в най-неприятните моменти. Скоро открих, че благодарността, като нищо друго, ни дава възможност да живеем сега, в сегашно време. Не толкова често на някой от нас се отдава да сграбчи блестящата възможност, да го изживее пълноценно в “този живот” и да му се наслаждава продължително време.

Аз никога няма да забравя един такъв момент: “Една вечер след вечеря се бяхме настанили удобно с майка ми в дневната стая. Стаята се изпълваше от прекрасният запис на изпълнението на Лондонския симфоничен оркестър, който изпълняваше “Цигулков концерт в Е минор” на Менделсон. Докато слушахме,

ние плетяхме покривки за маса, които щяхме да подаряваме. Мелодичната, плачеща музика беше успокоение не само за ушите, но и за емоциите ни. Всичко стана изведнъж. Сърцето ми преливаше от възхвала към Бога. Внезапно издигнах всичко към Него, уверена в Неговото присъствие: *“Тази спокойна стая, удобството и мирът в нея. Не падат бомби около нас, няма опасност Гестапо да заблъска по входната врата....По Твоята милост майка ми все още е с нас, изпълнена с неподражаема християнска любов, толкова благородна и при това толкова изпълнена с един присъщ само на нея дух. Боже Ти също я обичаш, не е ли прекрасно, че между двете ни има такава връзка, при която често не е необходимо даже да си говорим!... Тази музика, която е полкова възхитителна. Сигурно и на Тебе ти харесва. Работя нещо, което ми доставя удоволствие. Ти знаеш всичко за работата, извършвана с ръце. Този момент, какво удоволствие, какъв оазис посред този напрегнат живот.”* Чувството на благодарност бушуваше в мене, а аз все още не бях промълвила даже една дума. След три дни по време на вечеря, аз споделих със съпруга си и с майка си това преживяване и се разплаках. След това размишлявах и се питах защо този тих и незначителен момент означава толкова много за мене.”

Думата “съвест” може би дава отговор на този въпрос. **Благодарното сърце се извисява в хваление и възхита, изречена или мълчалива и се превръща в съд, който съхранява впечатленията и есенцията от реалността на живота.** В мъката ми след смъртта на Еми ми беше обещано, че когато се подчиня на Бога като започна да Го хваля, Той ще ми покаже как и защо да правя това. Част от разбирането, което Бог ми даде получих директно, а друга част - от други хора. В отговор на молбата ми, мой приятел, който знае иврит и гръцки, направи проучване на глаголите и съществителните на Стария и Новия Завет, отнасящи се към хвалението. Ето част от резултатите от неговото проучване:

- В Библията съществува ясно изразена идея, че искреното хваление и благодарност всъщност благославя и величае Бога. Това, че Го хвалим и нашето отношение, са важни за Бога, заради Него самият, а не само за нас. Спомнете си историята за Блудния син (Лука 15: 11-32).

- Коренът на думата “благодаря” на иврит означава “да изразя признателност”, “да потвърдя”. Освен това тя има връзка с думата “ръка”, което може би изразява жеста, който се употребява при преклонението пред Бога.

- Признанието на извършените грехове върви ръка за ръка с хвалението, защото признанието е другата страна на Божият суверенитет. В текста на Писанията на иврит се използва една и съща дума за “хваление” и за “признание” и това има своя смисъл. “Признанието” представлява потвърждение, че ние сме грешни и сме ощетили Бога. Поради това и “признанието” и “хвалението” представляват потвърждение, че Бог наистина е Бог.

- Всичко друго освен хвалението придава повече сила на някой или на нещо друго, **но не и на Бога.**

Сега започнах да разбирам как Божието присъствие може да стане катализатор, чрез който лошите събития и ситуации да се превърнат в добри. Това може да се сравни с процесът, при който фотографската лента, под влиянието на проявителя, се превръща от негатив в една прекрасна снимка. Когато разгледаме негатива на светло, ние виждаме че всичко е обратно: тъмното е светло, а светлото е тъмно. Нещо повече, образите на негатива са размазани и неясни. След като бъде потопен в проявяващия разтвор, негативът се превръща в отпечатък - **тъмното** става **светло** и изведнъж установяваме, **че това е една прекрасна снимка.**

Щом това е така, ние сме длъжни да започнем да се подчиняваме на заповедта на Исус, която гласи: **“Не се съпротивлявай на злото.”** Следователно, ние преставяме да се борим срещу каквато и да е форма на злото, в момента когато то навлезе в живота ни, така както богомолците от Храма на Спасителя не се съпротивяваха, когато пияният мъж прекъсна богослужението им. **Обаче “Не се съпротивлявай на злото” не означава просто да сме пасивни или да се предаваме.** Това би ни направило “роби на греха”, а едва ли Исус иска ние да бъдем такива. **Когато по собствено желание отправяме хваление към Бога, без никой да ни принуждава да правим това, първо ние приемаме условията в които се намираме, а след това ги оценяваме положително. Започвайки да хвалим Бога за лошото в живота ни, ние вземаме нашата не толкова добра ситуация и я потапяме в фотографската проявяваща течност - в Божието присъствие.**

Подобно на фотографа, който трябва да изчака, докато химикалите от разтвора извършат проявяващата реакция, ние също трябва да изчакаме, като междуременно хвалим Бога, докато Светият Дух извършва работата си. А когато чакаме и хвалим, често без да сме в състояние да видим някаква промяна във видимите обстоятелства, ние разбираме какво е имал предвид Павел, когато е писал: **“Станах глупак в хвалението си.” Павел е бил прав. Има времена, когато хвалението може да направи който и да е от нас да изглежда глупав.** Спомням си болката и агонията от загубата която изпитах, когато решително, но неумело започнах Молитвата си на Хваление за внучката ми Еми. “Боже, благодаря Ти, че беше с всички нас през време на тези седмици на борбата на Еми със смъртта. Ти наистина присъствувахте, иначе как щеше да се излекува другото болно момиче и ние нямаше да получим отговор на въпросите, които ти отправяме в молитвите си. Боже, аз разбирам, че в мене има много егоизъм и вглъбеност само към себе си. Ако Еми

беше спасена, аз щях да преливам от благодарности и възхвали към Тебе, подобно на мнозина други, които са били излекувани по един чуден начин. Благодаря Ти, че ми изяви това, за да те хваля тогава, когато съм нещастна. Сега болката отстъпва на заден план и моето хваление става по-естествено. Боже, сега разбирам, какво имаш предвид за всичко онова, което става и което е част от урока, който ни даваш. Наистина мога да Те хваля заради това, че не си съгласен ние да си останем деца, че продължаваш да настояваш да израстваме. Благодарим Ти, че се грижиш толкова много за нас. Най-много Ти благодаря, че Твоята любов към всеки един от нас продължава да ни обгръща, независимо че упорито отказваме да разбираме, докато отново и отново ни показваш светлината.”

Продължавам да израствам в хвалението. Убедена съм, че ако живеем в хваление и ако се стремим към него, това ще ни доведе до още по-богати открития.

Част 3

Прошката: всичко и на всекиго

Джоан е 46 годишна и е преуспяващ търговец на дамско облекло, но въпреки това е много нещастна, защото ненавижда баща си до степен на омраза и го обвинява, че той е причината тя никога да не се омъжи. Баща ѝ толкова съжалявал, че няма син, че от детството си Джоан била възпитавана като мъж. Друг мой познат, Роджър, е 60 годишен и е психически болен. Той ту започва, ту напуска службата, която успее да си намери, под предлог, че тя е под нивото на възможностите му. Сърцето на Роджър познава горчивите вълнения, причинени от нечестен съдружник, който го измамил и поради това Роджър е лежал 6 месеца в затвора. Той постоянно се връща към този случай и поради това хората го избягват. Лицето му е толкова мрачно и ядосано, което кара децата да си мислят, че постоянно им се сърди.

И при двамата неспособността да простят ги е довела до положението, че постоянно се чувстват разстроени и нещастни. Повечето от нас разбират, че Христос иска да прощаваме. Но въпреки това прошката не е лесно нещо, когато е пределно ясно, че онзи на който трябва да простим е виновен. Това е особено вярно при случаите, при които се нарушават човешките и Божиите закони и се противодействува на доброто, което Бог иска за Неговия свят. Насилник, който убива едно малко момиче. Неоснователна експлоатация на една малка страна от друга голяма и могъща страна. Газовите камери във фашисткия концлагер Дахау.

Дали Исус иска да каже, че ние трябва да прощаваме и за такива зли неща? И ако това е така, как бихме могли да го направим? От години аз определях условията, при които можех да простя: ако другият човек осъзнае грешката си, ако се извини по един подходящ начин, като признае вината си, тогава аз като християнка бях длъжна да му простя. **Сега разбрах истината, че това бяха моите условия,** а Исус имаше предвид нещо друго. Защото Той е казал: **“Прощавайте, ако имате нещо против някого...”** (Марк 11:25). Тук под ”някого” може да се разбира само едно нещо: **на всеки човек, който и да е той, абсолютно на всички, без изключения.** Що се отнася до конкретната вина, която трябва да простим, Исус е точно толкова взискателен, както и към човека, на който прощаваме. Той ни нарежда да прощаваме **“нещо”**. В речника се обяснява, че **с “нещо” се обозначава “всичко, каквото и да е то.”** Отново няма никакви изключения.

Изуми ме обхватът и липсата на гъвкавост и изключения в учението за прошката на Исус. Очевидно не бях разбрала нещо. Трябваше да намеря отговор на два важни въпроса. Първо, как би могъл праведния Бог да изисква от нас да прощаваме на някой насилник, на експлоататор или на убиец, чийто ръце са изцапани с кръв? Няма ли опрощаването на неразкаялият се убиец да означава, че цялата правосъдна система е погрешна? Второ, погледнато от психологична гледна точка, в Библията се казва, че Исус “знае какво има в човека.” Той напълно познава човешката природа, нещо повече, Дърводелецът от Галилея е извънредно практичен. Следователно, Той не би заповядал на хората да прощават по начин, който не е приложим, който потъпква представата ни за морал и наистина е неизпълним от нас.

Сега знам, че нещо съм пропуснала, че нещо не съм разбрала. Когато пасторът слуша някой човек, който споделя проблемите си с него, той често разбира, че в някои от случаите човекът не е прав, че е виновен. Ако пасторът не е обучен как да съветва ненаатрапчивото, той грижливо ще си запише тези случаи. Но даже в този случай пасторът ще бъде изправен пред една дилема. Служителят знае, че духът на осъждане, който обитава в него, даже и да не намери външен израз, ще постави бариера между двамата, която ще пречи на бъдещото им доверие. Но въпреки това, освобождението на

нуждаещия се може да се постигне единствено, ако получи реална представа за себе си, такъв какъвто е и ако иска да се промени. **За такъв човек няма надежда, ако няма реална представа за себе си и не желае да се промени,** което например е многократно демонстрирано в групите на Анонимните Алкохолици.

Спомням си, как първият ми съпруг Питър Маршал се връщаше в къщи от много такива разговори в църквата си и споделяше с мене: “Нищо, абсолютно нищо не е толкова трудно, отколкото един човек да съумее да убеди събеседника си, че е виновен. Защо, наистина защо се опитваме да правим това?”

А Библията ни казва **да не правим тъкмо това:** “*И той* (Утешителят, Светия Дух), *когато дойде, ще обвини света за грях...*” (Йоан 16:8). Тук Исус ни казва, че да убеждаваме някого, че е виновен **не е и никога не е било наша работа - това е работа на Светия Дух.** Пасторът може да посочи към идеала, даже може да посочи точно какво ни учи Библията **и толкова.** **По-нататък всеки от нас получава внушение за вината си, което идва отвътре, а не от някой друг човек.**

Но можем ли да постъпваме така? Има ли някакъв начин да облекчим работата на Светия Дух? По този въпрос ми помогна Дейвид де Плезис, бивш мисионер в Южна Африка. Още през 1961 година, когато писах за идеята на Дейвид де Плезис, **че не съществува такова нещо като “християнин по рождение”, защото Бог няма внуци, а само синове и дъщери,** аз писах за него, като за нов приятел. Сега, когато Дейвид де Плезис живее в САЩ, ние имаме възможност по-често да се срещаме. През 1971 година, по времето когато все още не бяхме получили отговор на някои семейни молитви, Дейвид ни даде една гледна точка, която се оказа толкова убедителна, колкото е и идеята, че Бог няма внуци. Докато веднъж пиехме заедно кафе, той ни прочете един стих от Библията, който отдавна ме озадачаваше: “*Истина ви казвам: Каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небесата*” (Мат. 18:18).

Поради това, че не прощаваме, **ние заставаме между човека на който не прощаваме и Светия Дух и не позволяваме на Духът да работи в душата на човека,** за да го убеди и след това да му помогне. Отстъпвайки встрани, като простим на човека и го освободим от нашето осъждане, **от нас не се иска да кажем :** “*Той е прав, а аз съм виновен.*” Прощавайки, ние все едно че казваме: “Всеки от двамата може да е виновен, но не съм аз съдията, за да съдя.” Прощаването означава, че аз повече не завързвам определен човек на земята. Това означава да се откажем да съдим. След това Дейвид продължи: “Как бих желал някой да ме беше научил на това още от самото начало. Целият ми християнски живот щеше да бъде напълно различен. **Осъждай, осъждай - на света няма по-осъждащи хора от християните.** И моят живот беше такъв! Когато Бог ми даде възможност да разбера това, Той ми каза: “Ти не прощаваш. Ти си обществен обвинител, ти съдиш всеки по външния му вид. **Аз искам ти да станеш обществен защитник, а не обществен обвинител.**”

Дейвид допи кафето си и ме попита: “Нали двамата със съпруга си ми казвахте, че сте обезпокоени от някои въпроси, които сте отправили към Бога в молитвите си, а все още не сте получили отговор на тях? В моя живот установих, **че прощката е ключът,** за да се получи отговор на молитвите ми. Преди две години преминавах през един от онези периоди в молитвения ни живот, когато считаме, че молитвите ни не се издигат по-високо от тавана на стаята и поради това не стигат до Бога. Тогава се помолих: “Боже, аз нямам достатъчно вяра. Дай ми вяра, Боже.” Бог ми отговори: “Проблемът ти не е в липсата на вяра. Аз мога да различа вярата, даже ако е голяма колкото синапово зърно. Не, проблемът е на друго място... **Когато започнеш да се молиш, прости на някой, ако имаш нещо срещу него.** **Тук е твоят проблем.** Това е причината, поради която не получаваш отговор на молитвите си. Ти се молиш, имайки някакви обвинения срещу други хора.”

Докато Дейвид завършваше историята си, аз си помислих: “**Нещо срещу някого...** **Какъв лъч светлина!**” Сега разбирам, защо някои от молитвите ми са останали без отговор и заедно със съпруга си решихме да започнем да работим върху способността си да прощаваме. Започнахме системна работа, за да опрощаваме на хора, срещу които сме имали нещо в живота си. Договорихме се всеки от нас да прекарва по половин час всяка сутрин в отделна стая и да правим списък на хората, срещу които някога сме имали нещо против. След това се събирахме заедно, за да се помолим заедно на глас за всеки човек от списъка и да го освободим чрез опрощението си. След това нахвърлахме списъка на парченца и след това ги изгаряхме.

От много отдавна ние научихме, че трябва да признаем миналите си грехове (доколкото това е възможно) и да се поправим, **за да заживеем в изобилието на настоящия живот.** Така че ние започнахме от толкова отдавна, отколкото можехме да си спомним и всяка сутрин работехме върху различен период от живота си, откривайки хора и ситуации, които бяха погребани дълбоко в подсъзнанието ни.

Например, тъй като винаги съм се интересувала от историята, мнозина исторически личности са живи за мене, като например английският крал Хенри VIII. Поради някои не винаги ясни причини, аз изпитвах лична неприязън към този човек. Винаги когато посещавах Англия, никога не пропусках да се сетя за него. Неговото натрапчиво присъствие се носеше в сенките на Лондонската Кула, докато поглеждах през отвора на прозореца към зелената ливада, където по негово нареждане са били обезглавени такива личности, като Томас Мор, Бишоп Джон Фишер, възрастната Маргарет Пол и две от жените му - Ана Болейн и Катерин Хоуард. Даже в Шотландия, в руините на замъците в Драйбург и Мелроуз ми се появява не някой друг, а Хенри VIII!

Докато стоях на тревясия проход, екскурзоводът обясняваше: “През Май 1544 година Хенри VIII започнал нещо, което нарекъл “грубо сватосване” с Шотландия. Графът на Хертфорд прекосил границата, като грабел, убивал и палел всичко по пътя си. Зад себе си оставил 3219 замъци в руини, като предал богатствата им на Негово Величество Краля. Скоро след това били опожарени и замъците в Драйбург и Мелроуз. Това е причината замъкът в Драйбург да бъде разрушен! Даже когато очите ми се наслаждаваха на красотата на каменните фрагменти, приличащи на нежна огърлица високо в небето, аз се възмущавах при мисълта за всички катедрали и замъци, които са били разрушени по заповед на Хенри VIII.

Сега, намирайки се в къщи във Флорида, по време на един от тези 30 минутни периоди, моето отвращение от Хенри VIII продължаваше да господства в съзнанието ми. Питам се как е възможно да мразя някакъв човек, който никога не съм виждала в живота си? И това историческо осъждане ми изглеждаше толкова обичайно, за да ме безпокои. В края на краищата, този конкретна личност е умряла преди 425 години и сега имах много по-належаща работа по опрощаване, която беше свързана с хора, близко стоящи до мене. Но тогава дойде отговорът: “Не, ти трябва да се справиш с това. Довърши работата докрай. Това е реална емоционална енергия, която прахосваш за историята. Проблемът не е, дали обекта на твоите емоции е в сегашно или в минало време, дали хората са живи или умрели. **Проблемът е да установиш правилно отношение с Мене: да приемеш ролята, която съм ти дал и да ми върнеш правото Аз да съдя.**”

И така, **размишлявайки над собствената си глупост**, аз освободих Негово Кралско Величество Крал Хенри VIII от моето неопрощение. След като направих това, аз можех да се наслаждавам, че повече не трябва да обвинявам Хенри за мрачните му дела и позволих на Бога да се занимава с него. Друг път трябваше да се справям с омразата си към войната и всичко свързано с нея, към производителите на оръжие за Първата Световно Война; към лидерите от Сената, които не са се подчинили на президента Уудроу Уилсън и по този начин блокирали влизането на САЩ в Обществото на народите; най-накрая към някои господа от Пентагона. Някои от осъжданията ми се коренят в детството ми. Детска неприязън, по точно казано, но трябваше да се отърва от тях. Братчето ми Роберт беше бебе и пълзеше през бебешките ми мебели, унищожавайки всичко по пътя си. И това не беше всичко. Привлечен от очите на куклите ми, които можеха да се отварят и затварят, той беше съумял да бръкне с пръст в тях и да ги натика в главите им. Когато открих ослепените кукли, отправили към мен безжизнените дупки в главите си, аз се ядосах толкова много, че майка ми едва ме удържа да не го набия.

През следващите сутрини трябваше да се справям с особено болезнените за мене проблеми, свързани с първият сърдечен удар на първия ми съпруг Питър Маршал. Известно време преди да получи този удар, той беше престанал да пуши. Девет дни след като се възстанови след удара, лекуващият лекар поставил цигара в устата му, защото се изплашил, че съпругът ми е станал много нервен. През изминалите години ние разбрахме колко опасно е тютюнопушенето и влиянието му върху сърдечните заболявания, а това направи още по-трудна задачата ми да простя на този лекар.

След това дойде ред на онзи случай, свързан с първата ми година като писателка. На един служител от издателството не било платено достатъчно за редактирането на проповедите на Питър от неговите ръкописи, който не бяха подготвени за печатане, а само за четене, защото аз бях пропуснала да запиша този вид работа, когато договаряхме издаването на книгата. Издателят беше получил едно сърдито писмо от този човек. Като християнин на християнин аз написах писмо на човека, като му дадох подробни указания как да постъпи, извиних му се за допуснатата грешка и му обещах, че ще бъде финансово компенсиран при следващото отпечатване на книгата, както и при всички последващи издания. Единственият отговор на този човек беше: “От днес нататък вие ще се обръщате към мене само чрез моя адвокат.” А ставаше въпрос за действително малка сума. Споменът от този епизод беше действително много неприятен, но сега трябваше да се освободя от него. Докато Леонард и аз отменяхме миналите си осъждания и приближихме случаите от сегашно време, които се нуждаеха от прошка, ние постоянно трябваше да сме нащрек, за да не допуснем да останем в плен на

отрицателните си мнения и анализи, а да оставим на Бога да реши съответния проблем. Но все повече установявахме, че като се отказваме да съдим другите, ние изчистваме тонове от емоционални дебери, които затъмняват реалния образ на проблема.

Указанието на Исус за любовта е ясно: *“Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум... Да възлюбиш ближния си като себе си”* (Мат. 22:37,39). Откровено казано, вие знаете колко малко истинска любов донасяме при Бога даже в моменти, които се считат за богослужения, колко слабо, непостоянно и селективно обичаме ближните си. **Любовта, която изисква Бог от нас, може да се получи единствено като дар от Бога.** Но Той не може да ни даде този дар, докато горчивината и негодуванието затварят вратата на сърцето ни и липсата на опрощение стои на пост край вратата, не позволявайки на любовта да я отвори и да влезе. **Опрощението е предварително условие за получаване на любов от Бога.**

Отговорът на въпроса: “Как да простя” е “Като знаем как да използваме волята си, която управлява живота ни.” Ние сме отговорни за посоката, в която се движим. Веднъж след като изберем посоката, Бог ще бъде отговорен за чувствата ни, ако Му ги предоставим. Иначе не бихме могли да направим нищо, за да променим тези чувства. Когато поставих това заключение до твърдението на Дейвид де Плезис: “Прощавайки, ние все едно че казваме: “Всеки от двамата ни може да е виновен, но не съм аз съдията, за да съдя” аз разбрах, че опрощението е просто решението на волята ни да освободим един човек, което след това бива отправено към Бога. Това може да бъде една проста молитва като: “Боже, освобождавам..... от моето осъждане. Прости ми, че го бях завързал и по този начин Ти пречех, като го осъждах. Сега се отмествам от пътя, така че небесата да започнат да работят за” Очевидно, нищо не може да ни попречи да се помолим по подобен начин.

Признавам, че в началото на двамата със съпруга ми ни липсваше достатъчна увереност., че такова лишено от емоции освобождаване ще доведе до промени в живота на други хора. Процесът на освобождението от отсъжденията ни изглежда твърде прост, твърде лесен.

Предстои да ви покажа, **че когато следваме Исус, най-простите способности са най-резултатни.** Всеки човек има проблеми с отношенията с другите хора. Позитивната страна в това отношение е, че при взаимодействието помежду си хората научават повечето от необходимите им житейските уроци. Въпреки това, както възрастните, така и децата **не харесват да бъдат поправяни.** Всеки от нас може да си изработи такъв стил на живот, който обгражда слабостите, затрудненията и егоизма си. През 1959 година, след 10 години живот като вдовица, когато синът ми учеше в колеж аз установих, че съм си изработила точно такъв стил на живот. Въпреки, че бях решила да построя къща и да се установя да живея във Вашингтон, имах някои вътрешни предупреждения. Разбрах, че твърде голямата ми усамотеност е опасна за мене. Това излагаше на опасност живота ми и онези свежи открития, които са част от духовното израстване. Разбрах, че даже най-искрената молитва и най-старателното четене на Библията не може да се обхване една друга част, чрез която Бог идва при нас - хората. Как да се справя с този проблем?

Много хора, търсещи отговор на тези въпроси осъзнават, че църковния им живот и взаимодействието им с другите хора оказва влияние върху слабостите в характера им. През 50-те и 60-те години имаше само слаби зачатъци към съвместен живот в църквата. Аз посещавах Църквата на Спасителя, малка неденоминационна църква, в която като пастор работеше Гордон Козби. Едно от изискванията за да стане човек член на тази църква, беше да притежава високо ниво на отдаденост не само към нашия Господ Христос, но и към самата група. Аз почти бях решила да направя тази важна стъпка, когато в живота ми влязоха Леонард ле Сорд и трите му деца. Скоро стана очевидно, че Бог има друг план за мене. Къщата, която строях беше почти завършена. Защитена зад нейните топлоизолирани стени, аз щях да се чувствам на сигурно място. В прекрасния си кабинет, който се свързваше чрез една врата със спалнята ми, аз може би щях да съм в състояние да завърша книгата си “Кристи” за три или четири години, вместо за деветте години, за които я написах.

Но в замяна на това, колко мъчителни болки на човешкия дух щях да изпусна! Колко малко щях да разбирам какъв е смисълът на живота, в сравнение с това, което разбрах по време на трудните години, които изминаха от тогава. Въпреки, че все още имам малък опит от съвместен живот с други хора, сега гледам на семейството като на важна страна от живота на човека, където се научаваме как да се справяме с желанието си да съдим другите.

Продадох къщата си без да беше довършена и започнах да се грижа за новото си семейство. Изминалите години доказаха по един драматичен начин онова, което си знаех - че не съм експерт по отглеждането на деца, а само човек, който постоянно се учи. Знаем, че споделям с другите родители онези ситуации в семейството, където променливите интереси и личните особености на членовете изглаждат егоизма и неспокойствата и ни принуждава да изложим на показ вътрешната си същност **и**

ние постоянно сме принудени да се приспособяваме. Ударите и синините от тях, както и безпокойствата, са част от цената, която плащаме за богатството на живота.

През време на първите години от брака ми с Леонард, някои от безпокойствата се пораждаха от съперничеството между Честър и неговия по-малък брат Джефри. Една сутрин чух силен шум откъм тяхната стая. След това се чу шум от плесница и вратата се затръшна. Честър и Джефри отново се биеха! Докато пресичах дневната стая, за да отида при тях, до мен долетя гневният глас на Честър: “Джеф, отвори вратата. Отвори я!” От стаята им се чу един безсрамен отговор, който още повече вбеси 14-годишният Честър. Той вдигна високо десния си крак и ритна силно вратата. Чу се звук на чупещо се дърво. С изумление видях, че обувката на Честър беше пробила дървената облицовка на вратата. Почуках настойчиво на вратата и казах: “Джеф, отвори врата, в противен случай ти обещавам така да те нашлапам, че няма да можеш да седиш поне една седмица!”

Той отвори вратата и застана хрисимо пред нас. “Той скри тетрадкага ми по английски, а тя ми трябва за днес.” Гласът на Честър все още издаваше, че е ядосан. “Той не иска да ми я даде.” “Направил ли си това, Джефри?” “Да.” “Отвратена съм от тебе. Това е бебешка постъпка.” След това се обърнах към Честър: “Кога ще се научиш да се владееш? Виж какво направи с вратата? Тя е съсипана.” Подобни сцени не станаха по-лесни за мене след разрешението, което Леонард ми даде да ги наказвам в подобни случаи. Той самият проявяваше склонност да успокоява нещата: “Какво да се прави, това са момчета.”

Скоро след като сключих брак с Леонард и живеехме в Уинчестър Каунти, Ню Йорк, доведената ми дъщеря Линда учеше в шести клас. **Стана ясно, че няма да е лесно да заместя първата жена на Леонард.** Налице беше обичайната игра на противопоставяне на единия родител срещу другия и на борба относно дрехите и времето за лягане, които повечето майки имат с дъщерите си. В шести клас Линда демонстрираше качествата на трагична актриса. Това беше период, когато беше модерно на училище да се ходи с мръсни гуменки, за предпочитане, без чорапи.

Един ден Линда и аз току-що се бяхме върнали от покупката на нов чифт гуменки. Само след няколко минути погледнах през прозореца и видях, че Линда е застанала на четири крака, край нея беше отворена кутията с гуменките, а тя старателно търкаше горната част на едната гуменка в пръста, докато другата вече беше почерняла. Извиках ѝ силно през прозореца: “Наистина ли искаш да изглеждаш все едно, че си излязла от кочината?” Тя ме изгледа презрително: “Мамо, всички носят мръсни гуменки. Аз ще изглеждам глупаво в чисто новите си бели гуменки.” Емоционалното напрежение помежду ни нарастваше, поради което прекъснах разговора.

Същия ден след обяд, когато по една случайност минавах покрай нейното училище, аз се отбих, за да се убедя с очите си какви са обувките на другите деца. Беше междучасие и по коридорите наистина се разминаваха стотици мръсни гуменки. Стойки там, аз си спомних колко унижена се почувствах, когато през един дъждовен ден майка ми ме накара да обуя галоши и да отида с тях на училище, нещо което не беше прието сред моите съученици. Но гуменките и други подобни случаи бяха дребни проблеми в сравнение с нещо друго, което нито аз, нито Леонард можехме да разберем. Когато специално заради Линда решавахме да организираме нещо интересно, като среща с приятели или обиколка по магазините, почти незабавно тя започваше да проявява най-лошите черти от характера си.

Това странно съвпадение се наблюдаваше толкова често, че ние разбирахме че в нея работи някаква разрушителна сила. Все едно че искаше да каже: “Моля ви се, аз не мога да правя никакви специални демонстрации на любов.” От друга страна, когато бъдеше наказана за някакво провинение, което обикновено представляваше лишаване от някаква свобода или привилегия, Линда незабавно се превръщаше в истински ангел с прекрасно поведение. Такова поведение беше особено неприятно за баба ѝ по майчина линия. Отношението, към което се стремях, се различаваше от това, на което можех да се надявам. **Чувствах се като отхвърлен родител. Тогава усетих, че ми е неприятно както самото дете, така и неговото поведение.**

Тъй като това не беше образът на “добрата майка” към който се стремях, аз се опитвах да потушавам тези чувства и да не им обръщам внимание. Все още си спомням някои моменти на просветление по време на църковната служба, провеждана в един неделен ден. Светлината на зимното слънце проникваше през прозорците на църквата, където седях и си мислех за Линда. Внезапно в ума и сърцето си чух гласът на Бога, който ми говореше особено ясно и настоятелно: **“Ако не можеш да я обичаш, не можеш да обичаш и Мене.”** “Боже, аз знам, че това е вярно.” Тази мисъл ме проряза. **“Но как да обичаме някой човек, когато мразим някои от нещата, които прави?”** Моля те, кажи ми. Освен това, Боже, аз имам и друг проблем. Аз не мога сама да си произведа любов. Никой не може. Имам нужда от помощ.”

След като това ми стана ясно, аз продължих да се боря. Многократно се опитвах да започна отначало и да се застава да обичам Линда, независимо от това, което правеше, от дребните ѝ нарушения до тайното ѝ измъкване посред нощ през прозореца на стаята ѝ, за да отиде на среща с едно момче, което беше звезда от местния футболен отбор и беше 5 години по-голям от нея. Тъй като исках да я обичам, аз се молах на Бога да се грижи за чувствата ми и да направи любовта ми истинска.

С течение на времето това даде резултат и в семейството ни се възцари хармония. След това се появяваше друг проблем и аз отново удрах лицето си в земята. Проблемите, с които се сблъсках в началото на юношеството на Линда нараснаха, **защото тя считаше, че животът е всичко друго, но не и нещо, което подлежи на контрол и управление.**

Години наред учението ѝ създаваше големи трудности. Тя беше пример на едно умно момиче, чийто оценки балансираха между “слаб” и “среден”. В края на всеки срок, учителите правеха такива заключения за представянето ѝ: “Лошо поведение и липса на мотивация” и “Не работи, за да използва способностите си.” Допълнителните уроци и частните учители не подобриха успеха ѝ.

През тези години баща ѝ и аз опитахме всичко, което знаехме - обръщаме се към специалисти, психолози, консултирахме се с приятели-християни, молахме се групово, молахме се край леглото ѝ, докато спеше, отправяйки към Бога всички видове молитви, за които можехме да се досетим. Имаше някои малки подобрения, **но двамата с Леонард знаехме, че корена на проблема остава. Очевидно това се коренеше във волята ѝ. Очевидно, тя не искаше да се промени.** Когато отиде да учи в колеж, проблемите станаха още по-големи.

Към академичните трудности се добави влиянието на революцията на младежта от края на 60-те години. Линда изцяло беше обсебена от неща като: стил на живот; модни дрехи; дълга коса; модни очила; протестни митинги; седящи стачки; походи на мира и т.н. Всички родители, чийто деца са попадали в подобно положение, знаят много добре онова, което чувстваме... Чудим се дали нашите синове и дъщери не са попаднали в капана на такива неща, които са толкова мрачни, че предпочитаме да не знаем подробности за тях. Особено когато са далеч от дома, ние си казваме “това което не знаем, не ни засяга”, **като същевременно много добре знаем, че щраусът не е решил нито един свой проблем, като заравя главата си в пясъка.**

Доиде денят дъщеря ни да получи зрелостната си диплома. Бащата на Линда, бабите, дядовците и аз отидохме на тържеството, за да прегърнем едно много объркано момиче. На пръв поглед тя беше щастлива, но зад това прозираше загриженост и яд. Очевидна беше напрегнатостта на отношенията ни с Линда, а неудовлетворението ѝ беше дълбоко. Гледайки академичната процесия, в която участваха млади хора, обути с мръсни гуменки, със сандали, на главите на които имаше най-странни шапки, аз се чудех какво ли чувстваха колегите на дъщеря ни. **Дали повечето от тях също бяха нещастни, тъй като в животът им няма ред, а ценностната им система е объркана?**

Бях обхваната от толкова тъжно състояние на духа, че когато се върнах в къщи във Флорида, посветих една от сутрините си да правя списък на случаите, когато бях изпитвала лоши чувства срещу Линда, като се връщам години назад в съзнанието си, докато стигнах до времето, когато Линда беше 10 годишна. За моя изненада списъкът стана дълъг 3 страници. Нито аз, нито Леонард казахме на Линда, че се молим, за да ѝ простим.

Не трябваше да чакаме дълго време, за да видим резултатите. Няколко седмици по-късно, по време на метежното лято на 1971 година дойде кулминационната точка на нашата дългогодишна борба. Когато на 22 Юли 1971, с тежки увреждания на черния дроб, бъбреците и с нарушена дейност на мозъка се роди внучката ми Еми, заедно с група вярващи се събрахме да се молим за нея. По някакво внушение се обадох по телефона на Линда, която работеше в магазин за подаръци в Мейн и я попитах иска ли да се присъедини към нас. В началото тя замълча, а след това каза: “Да, искам да дойда при вас.”

После Линда ми каза, че поискала да дойде, защото аз съм била единствената, която ѝ се е обадила по телефона и я е поканила. Това което се случи, когато тя дойде, буквално промени посоката на живота ѝ. Подробностите за онова, което се случи, могат да бъдат разказани най-добре от нея самата. **Както обикновено се случва, други хора, а не Леонард и аз като нейни родители,** бяха използвани от Бога като катализатори за нашата дъщеря. Най-добре е да ѝ дам възможност тя сама да разкаже какво се случи:

“Пристигнах след обяд и за да си почина, исках да си взема един душ. Един момент се е запечатал толкова дълбоко в главата ми, че никога няма да го забравя. **С единият крак бях стъпила на решетката под душа, а другият беше извън душ кабината. Изведнъж разбрах, че това беше и положението на моят живот.** Няколко пъти се бях опитвала да посветя живота си на Бога, но все още сърцето ми не искаше да се подчини. Аз живеях в постоянно противопоставяне на Бога. Усетих, че това

беше момента да реша какво трябва да правя. Да бъда с Него, или да Му се противопоставям. Повече нямаше място да средно положение. Стойки там, грижливо претеглих какво ще ми струва, ако избира да взема страната на Бога. Очевидно, трябваше да се разделя с някои неща в живота си. Но аз бях уморена да живея двойствен живот и да не мога да се наслаждавам на който е да е от двата. Изпаднала в отчаяние, аз пожелах да имам Неговия мир в сърцето си. Поех си дълбоко въздух и казах гласно: **“Боже, избирам Тебе.”** След това влязох под душа. Този душ беше истинското ми кръщение.”

През следващия ден имахме дълги часове на мъчителен и искрен диалог помежду ни. И двете чухме неща, които не бихме желали да чуем. След това плакахме. **“Тогава разбрах, защо указанието, което Бог ми беше дал “Ако не я обичаш, ти не можеш да обичаш и Мене”, се оказа толкова трудно за мене самата.** “Аз желаех да имаме най-добри отношения с тебе, когато ти се ожени за баща ми”, ми каза Линда. “Но неприязънта се оказа по-силна от мене. Причината за това беше, че дълбоко в себе си аз си мислех, че ти ме лишаваш от баща ми. Аз повече нямаше да бъда Номер Едно в живота му.”

Много бариери между трима ни бяха разрушени по време на дългата вечеря на искреност и признания. За Линда това беше освобождаване от дългогодишна враждебност и чувство за вина. **“За нас това беше осъзнаване на грешките, страховете и липсата на разбиране.** Като връх на това емоционално разместване на пластове Линда се кръсти с “водно кръщение” в океана, което беше последвано от църковна служба на брега. Но това не беше края на този епизод на опрощаване на всичко на всички. Аз също трябваше да извървя своя труден път.

След кръщението на Линда в главата ми прелитаха някои тайни мисли. През всичките тези години тя измъчваше и баща си и мене, **“а сега за един миг Бог ѝ прости всичко. Не се ли дава твърде лесно опрощението?”** Грозни тайни мисли, само Бог знае за тях. На следващата сутрин се събудих от следното ясно вътрешно съобщение: **“Спомни си притчата за Блудния син. Ти си в опасност да заемеш мястото на по-стария брат.”** (Лука 15:25-32). Нали все още не си простила абсолютно всичко на Линда? Хайде направи го. Защото сега ти ще заемеш най-долното място на Моята трапеза, по-ниско от Леонард и по-ниско от Линда. **“Искам тази сутрин да признаеш всичко това на Линда.”**

Това беше изненадващо и трудно изискване. По време на закуска, смирено и с известно запъване аз направих признанието си пред Линда. Тя плака отново, този път от радост, а след това ме прегръщаше в екстаз. След като двамата с Леонард освободихме Линда от всичките си обвинения срещу нея, тя беше свободна да се превърне в онази личност, за която толкова дълго бяхме мечтали. За нея започна нов живот. Тя прекара няколко месеца в домът на сина ми Питър и на снаха ми Едит, израствайки духовно, като следваше техните напътствия.

Постепенно започна да получава отговори на такива трудни въпроси като: **“Кой съм аз? Защо съм родена? Накъде отивам?”** Сега Линда живее във Вашингтон, където е част от едно уникално общество на последователи на Христос, които живеят общо и проповядват сред студенти и млади бизнесмени. Всичко, което давах и вземах от семейството си, ми даде възможност да се свържа с много приятели, които са имали трудности и непокорни млади хора.

Една приятелка, Сибил Джонс, която живее във Вирджиния, на няколко мили от нашето ранчо, имаше проблем със своята племенница Фей. Една нощ Сибил ми се обади по телефона и ми каза, че иска да говорим за Фей. Докато тя говореше, аз си спомних семейството на Фей. Познавах отдавна майка ѝ Лорета и баща ѝ Тим Рандъл и одобрявах начина, по който се грижеха за единствената си дъщеря. Всяка Коледа получавах семейна снимка на тримата с русокосата Фей, която винаги събираше обожателите им усмихнати лица.

С течение на годините сравнението на снимките показваше как детето израства и се превръща в красиво момиче - открито лице, стройно тяло, привлекателна. С изключение на това, че когато стана на 15 години, нещо в изгледа на лицето на Фей ме обезпокои, **“като че ли в очите ѝ имаше някаква сянка на арогантност.** Или може би така ми се струваше? Обикновено се срещах с това семейство, когато идвах на гости на приятелката ми Сибил, която беше сестра на Лорета, майката на Фей. Леля Сибил беше нещо като баба за Фей. Тя ѝ четеше истории от Библията, докато Фей беше малко момиче и я учеше да казва специални молитви. Фей гостуваше на леля си Сибил, когато родителите ѝ предприемаха продължителни пътешествия или екскурзии в чужбина.

През тези периоди лелята се опитваше да научи племенницата си на дисциплиниран домашен живот, който очевидно ѝ липсваше. Въпреки, че родителите посещаваха църквата, макар и нередовно, те не виждаха връзката между християнската вяра и начина по който живеят живота си. **“Фей получаваше всичко, което поискаше от родителите си.** Когато навършила 17 години, като подарък за рождения си ден тя пожела да ѝ купят кола и я получила. След това Фей започнала да иска неща, които даже родители като нейните не биха ѝ дали - наркотици и екскурзии с момчета в края на седмицата. Скоро в това момиче се извършила една зловеща промяна. Тя станала затворена, унила,

потайна. Преди това била добра ученичка, но изведнъж като че ли изгубила интерес към учението. **Тогава открили, че пуши марихуана.** “Нямам представа от колко време Фей пуши марихуана,” ми каза Сибил, “и като че ли това не беше достатъчно, защото баща ѝ открил голямо количество упойващи медикаменти в стаята ѝ. А когато разбрал, че тя ги употребява 6-7 пъти дневно, той направо побеснял и ѝ отнел ключовете от колата за един месец. След около седмица през нощта Фей взела нещата си в една чанта и изчезнала с колата си. Изглежда, че е имала резервни ключове. “Баща ѝ направо полуля,” продължи Сибил, “Дните минаваха, без да се получи никаква вест от Фей. Той се обади в полицията, след това нае частен детектив за да я намери.”

След продължителна тишина Сибил продължи. “Миналият петък открили, че тя живее заедно с някакво момче, наречено Барт в един мръсен апартамент във френския квартал на Нови Орлеан.” Изразих съчувствието си към Сибил по най-добрия начин, на който бях способна, обещах ѝ да се моля за Фей, затворих телефона и си помислих. **“Колко много родители имат същите проблеми!”** Знам, че повече от 10 мой приятели са изпитали болката да гледат как децата им напускат домът им. Някои от тях се върнаха; един умря от свръх доза наркотик; двама умряха при пътна злополука; други бяха ранени; един е парализиран за цял живот, а някои все още не са се върнали.

Когато бащата на Фей се срещнал с нея и приятелят ѝ в апартамент в Нови Орлеан, имало бурна сцена. “Омръзнал ми е животът ти на уважаван човек от средната класа”, изкрещяла му Фей, “Това е измама. Ти и приятелите ти се убивате с цигари и алкохол. Позволи ми да правя това, което ми се иска. Барт е единственото истинско нещо, което някога съм имала в живота си. Може би с изключение на леля Сибил.” Баща погледнал към нея и към дългосият ѝ приятел, а след това се обърнал и излязъл. “Повече нямам дъщеря”, казал той на жена си, когато се прибрал в къщи.

През следващите няколко месеца жена му и приятелите наблюдавали, как той остарял с десет години. За тази Коледа не получих снимка от тяхното семейство. **Но докато Тим Рандъл се отказал от дъщеря си, жена му и Сибил не се отказали.** Те упорствували да поддържат контакт с младата двойка. През следващото лято, докато бях на ранчото, съвсем неочаквано бях посетена от Сибил, която очевидно беше разстроена. “Страхувам се, че направих нещо лошо”, започна тя. “Вчера сутринта изненадващо дойдох Фей и приятелят ѝ Барт. Аз им бях изпратила пари за път, за да ми дойдат на гости, но те не ми казаха кога ще дойдат. Пътували са на автостоп чак от Нови Орлеан. Предполагам, че са продали колата на Фей. Посрещнах ги радушно, нахраних ги много добре. Тогава изведнъж те ме попитаха къде ще спят. Попитах ги дали да женени и когато ми казаха, че не са, аз им казах, че ще ги настаня в отделни стаи. Те ме изгледаха крайно изненадано, а Фей извика: “Да спим в отделни стаи! И ти си фалшива като всички останали.” Преди да мога да ги спра, те си взеха багажа и си заминаха.”

Сибил ме погледна и видях, че очите ѝ са пълни със сълзи. “Дали не постъпих лошо?” Ние говорихме и се молихме заедно. Отговорът на нашите молитви беше ясно указание: **Сибил беше постъпила правилно.** **Тя беше им показала, че ги обича, но тъй като Фей и Барт не бяха женени и тяхното преспиване заедно щеше да наруши моралния закон в който вярваше Сибил, тя ги беше помолила да спят в отделни стаи.** Докато си говорехме със Сибил, аз ѝ разказах за принципа да прощаваме всичко на всички. Тя продължително се замисли, за да провери, дали в сърцето си обвинява или осъжда за нещо Фей и Барт. “Да, мисля че ги осъждам”, призна си тя. “Но как бих могла честно да се моля, за да се отърва от това осъждане?” Направихме го заедно.

Тогава Сибил зададе друг въпрос. “Моето опрощение може да ми помогне да подобра отношенията си с Фей и Барт. Но всъщност проблемът е между родителите на Фей и тези деца. А родителите ѝ ми идват на гости през следващата седмица.” **Пред Сибил седеше трудно преодолимата задача да се опита да убеди родителите не само да простят на дъщеря си, но е на приятелят ѝ Барт.** “Знаеш ли, че Барт не е трудно да бъде харесан,” доверяваше ми се Сибил, докато си отиваше. “Зад дългата му коса има благородство и даже благ характер. Фей го нарича “унилото красиво момче.” Барт напуснал семейството си, което също било от средната класа, като се разбунтувал срещу родителите си, които живеели в Арканзас.

Когато семейство Рандъл дошло на гости, Тим упорито се заинатил срещу всякакво възстановяване на отношенията. Най-накрая Сибил директно им каза, че закоравяването на сърцата им няма да позволи на Бога да извърши опрощаващата си работа върху живота на всички хора, които са замесени в този случай. Наистина това не е бил приятен разговор. След месеци тя отново ми се обади по телефона и гласът ѝ беше радостен. “Фей и Барт се преместиха да живеят в един малък апартамент на две мили от моята къща. И двамата започнаха да работят. Миналата вечер ги поканих на вечеря. Знаеш ли какво ме попитаха? Дали познавам някой пастор, с който биха могли да говорят? И аз им казах, че знам.”

След това получих писмо, в което имаше една добра и една лоша новина. В резултат от разговора на Фей и Барт с пастора, те решили да сключат брак. Църковната церемонията се състояла един следобед в тесен кръг. **Лошата новина беше, че родителите на Фей отказали да присъствуват.** Същата нощ не спях спокойно, размишлявайки за упорития отказ на родителите да простят. Какво ли искаше да им каже Бог по този начин? Че това, което ние наричаме любов към децата си, са преди всичко чувства, които не са достатъчно силни, за да бъдат изкупителни? **Че отрупването на децата с много материални подаръци всъщност е форма на само удовлетворение, но липсва това качество на любовта, за което говори Павел в 1 Кор.13?**

Оказа се, че майката на Фей отчаяно искала да отиде на сватбата, но чувствала, че не би могла да го направи без съпруга си. Сърцето ѝ се късало, когато си мислела за думите на Сибил за това, че сърцата им са закоравели и за необходимостта да простят на Барт и на Фей. Сутринта в деня на сватбата майката останала сама в спалнята и направила две важни крачки. Тя предоставила живота си на живия Господ, който до тогава не познавала. След това два часа писала списък на онова, което трябва да прости на дъщеря си, като се върнала от времето, когато Фей била на 10 години.

Тя не си давала сметка колко много обвинения е натрупала срещу дъщеря си. Майката се почувствала безгрижна и толкова щастлива, колкото не била от много години. След това тя убедила бащата да направи свой списък на опрощението. За него било особено трудно да прости на Барт, който в неговите очи “прелъстил малкото му момиче.” Всичко това било направено без знанието на Фей и Барт. Бавно, болезнено, на стотици километри далеч един от друг те били освободени от осъждането. След това дошъл незабравимият ден в дневната стая на Сибил, когато Фей и Барт се сдобрили с родителите ѝ. Фей помолила баща си за прошка заради обидните думи, които му била казала в Нови Орлеан. Тя прегърнала майка си и заплакала. След това, за изумление на Сибил тя коленичила пред леля си и казала: **“Лельо Сибил, ти беше права, когато искаше да спим в отделни стаи с Барт. Аз се ядосах, защото знаех, че си права.** По тази причина двамата с Барт дойдохме да живеем тук, защото чувствахме, че ти си единственият човек, на който можем да вярваме. Ти защитавахте позицията си и дълбоко в себе си ние искахме да приличаме на тебе.”

По-късно Сибил ми писа за това. “Родителите пристигнаха преди два дни и ще останат една седмица. От прозореца мога да видя Барт и Том Рандъл, които ремонтират оградата на двора. Барт е много сръчен в тази работа и Том предложи двамата да направят нова портичка на оградата. Между тях вече се създават приятелски отношения. **Не е ли прекрасно, че всичко се обърна по такъв начин!** Как бих могла да ти се отблагодаря за това, което ми каза за опрощението?”

След като бяхме видели толкова чудни възстановявания на разстроени отношения, аз започнах да разбирам защо Исус ни е дал заповедта да прощаваме всичко на всички, непосредствено след призивът му да имаме вяра в Бога и предизвикателството Му да се справим с преместването на планината с помощта на вярата (Мат.17:20). Тази последователност може да означава само едно нещо - **нашите осъждания, големи или малки, са винаги основно препятствие за силата на молитвата.**

Щом като разбрах тази истина, в паметта ми изплуваха много примери, като например случаят със Стефан, този млад мъж, който станал първият християнски мъченик. Докато смъртоносните камъни, хвърляни срещу него от разбеснялата се тълпа са насинявали месата и са чупели костите му, докато окървавените камъни се натрупвали на камара в краката му, Саул от Тарс стоял наблизо и е гледал, пазейки дрехите на онези, които се съблели, за да могат по-лесно и по-силно да хвърлят камъните срещу осъдения човек. Саул е чул последните предсмъртни думи на Стефан: **“Господи, не им считай моя грях”** (Деян. 7:60).

Това е било опрощението на Стефан към убийците му и то е позволило на небесата да работят в душата на Саул от Тарс. Скоро след това, когато Саул пътувал за Дамаск, небесата се отворили, за да го поставят на колене, за да се извърши едно от най-драматичните превъплъщения в световната история. Той станал Павел, мисионер по целия свят, велик апостол след езичниците и духовен баща на всички хора от Западния свят.

Докато се оплакваме от суровостта на взаимоотношенията ни, **ние трябва да разберем, че не можем да очакваме нещо друго, след като държим Бога извън живота ни.** Както винаги, Исус приканва последователите Си да заемат ясна житейска позиция, за да покажат пътя и на другите хора: **“Прощавайте, ако имате нещо против някого...” Няма начин за хората отново да се обединят, освен ако всеки от нас не започне със себе си и със собственото си семейство.**

Част 4

Законът на поколенията

От години изпитвам отчаянието, на което сме подложени всички от постоянната лавина от статии и житейски истории, които ни разказват за враждебни отношения между родители и деца и правят ужасни предсказания за скорошното отмиране на семейството. Статистиката казва, че 25% от браковете завършват с развод; в някои райони на Калифорния разводите достигат до 70%; работят 40% от всички съпруги, които имат деца; всяка година половин милион младежи напускат семействата си; нараства броят на учениците, които спират да посещават училището; огромен процент от младежите възприемат “новия морал”, който отхвърля въздържането от предбрачни сексуални отношения.

През 60-те години светът на младите беше в центърът на общественото внимание. Всички говореха само за тях: някои ги прославяха, като даже прическите и модните им дрехи биваха копирани от по-възрастните; други се страхуваха от тях, бяха разочаровани и ги обвиняваха за всичко. Скоро стана очевидно, че нито една от крайностите не е правилна.

Тогава започнах да търся в Стария Завет едно кратко и приложимо описание за това състояние на обществото: *“Синове и дъщери ще раждаш, но те не ще бъдат за тебе, защото ще отиват в плен”* (Втор. 28:41). Всички знаем причините, поради които не се радваме на децата си. Ние се страхуваме от това, което става с тях или се чувстваме отстранени от живота им. Освен това съществува основателния страх, че децата ни ще паднат в плен на нещо. През 70-те години открихме, че падането в плен на наркотиците, на свръхестественото, на безпорядъчните сексуални връзки е толкова реално, колкото реално е било и пленяването на израилтяните от вавилонците преди много столетия. Колко различно е това от разказите в Библията за родители, които са се радвали на децата си, описани като “сеядщи под лозницата си”, като “колчан пълен със стрели,” като “короната на старостта” или като “маслинен дървета около трапезата ти”.

Забележете колко убедително и мощно говорят стиховете от Второзаконие в сърцата ни. Авторът ни разказва как Моисей съобщава на евреите едно пророческо предсказание, което е получил от Бога. Току-що било завършило 40-годишното им странстване из пустинята. Второто поколение евреи е стояло на границата на Обещаната земя, готово да влезе в нея. На Моисей му предстояло да умре, без да може да влезе там с тях. Преди официално да определи Исус Навин за свой наследник, уважаваният водач отправил прощална заръка към Израел. Тази заръка е книгата Второзаконие. Четенето на тази книга ми прилича на надникване през прозорец в душата на Моисей. В речта му няма нотка от носталгията на един стар човек, а е изпълнена с безгранична вяра в бъдещето. По особено изразителен начин Моисей насочва вниманието ни към забележителното предупреждение: *“Ето днес положих пред тебе живота и доброто, смъртта и злото...Избери да любиш Господа...защото това е животът ти...”* (Втор. 30:15,20). Другите книги от Стария Завет ни разказват какво се е случило; твърде често наследниците на онези, които са били предупреждени от Моисей не са “избирали живота”. Библията ни разказва, че тези наследници са падали както във физически, така и в духовен плен. Както тогава, така и сега, всяко поколение има право на избор: живот или смърт...благословия или проклетие.

Толкова често чуваме становището: “Защо да не правя това, което ми харесва, при условие че това не пречи на никой друг?” *Истината е, че независимо дали сме млади или стари, ние не можем да правим това, което ни се харесва и това да не засяга другите хора.* Библията постоянно ни убеждава в принципа, че всички хора са съединени по някакъв начин помежду си и че това е факт в човешкия живот: *“ние мнозина сме едно тяло в Христа, а сме части, всеки от нас, един от друг”* (Рим. 12:5). Чрез Законът на поколенията, както го наричам аз, ние сме свързани с отминалите поколения около нас. Нашите предшественици са в гените ни, в костите ни, в мозъка на костите ни, във физическия и духовния ни облик. *От своя страна ние ще се впишем в децата, които ще дойдат след нас.*

Наскоро една вечер бях сама в къщи, когато чух шум от кухнята. Изпускайки ръкоделието в скута си, аз заставах нащрек, заслушвайки се за други шумове. Дали пък това не беше някоя котка, която да се е вмъкнала през прозореца? След като не чух нищо повече, отидох да проверя. Кухнята беше толкова тъмна! Изведнъж усетих познатото схващане на врата си. След това бях обхваната от досада от себе си и си казах: “Не трябва да се страхуваш от тъмната кухня.” Влязох решително в кухнята и включих лампата. Оказа се, че една подложка беше паднала край хладилника.

През по-голямата част от живота си се борех с особен вид страхове, много от които бяха глупави и неоснователни. Тъй като се молех на Бога да ми открие на какво се дължаха, сетих се за майката на майка ми, баба Сара. Момичешките ми спомени от тази баба бяха доста отрицателни. Спомням си, че тя прекарваше по-голямата част от времето си седнала в удобния си стол край прозореца в дневната стая, често с отворена Библия на коленете си. Тя използваше тази книга като място за съхранение на изречки от

вестници, пощенски картички, писма и снимки, поставени между страниците ѝ. В повечето случаи беше намръщена. Не си спомням да съм видяла някои от внуците ѝ да седи в скута ѝ и тя да му се радва. **Но въпреки това баба Сара имаше неизтощим капацитет за приятелство и гостоприемство.**

Не си спомням да сме сядали да се храним в домът ѝ, без да е имало гости, даже рано сутрин на закуска. Тя и двете ѝ дъщери, които се грижеха за къщата, бяха превъзходни готвачки според най-добрите южняшки традиции. Но аз започнах да разбирам, че общия резултат от влиянието на обсебената от страхове личност на баба ми върху мене не е добро. Майка ми помни един забележителен случай от времето, когато съм била само на 6 седмици. Една вечер баба и дядо се съгласили да се грижат за мене, защото родителите ми искали да отидат на една лекция. Майка ми си спомня: ”Някъде по средата на лекцията в залата се втурна един човек и връчи бележка на лектора. Той попита, дали в залата са семейство Ууд? Ако са в залата, има съобщение за тях и трябва да излязат в коридора. Там стоеше дядо ти. “Заради бебето”, задъхано каза той. “Тя посиня от плач.” Дватамата с него се втурнахме към дома. По средата на пътя вече те чувах как пициш. Но веднага след като те взех в ръце, ти престана да плачеш. Ти беше изплашена и моето присъствие те успокои. Баба ти толкова изплашено беше търсила да намери безопасна игла, за да прободне едно насекомо, което пълзяло по тебе, че допълнително те беше изплашила. От своя страна тя също не беше на себе си от страх.”

Възможно ли сателитната антена на бебето да е в състояние да възприема интонацията на хората около него? Ако семейството му е щастливо и отношенията в него са хармонични, бебето реагира със задоволство. Ако около него има силен негативизъм, като например страх, бебето усеща това и протестира. **Детските психолози и работещите с малки деца в болниците потвърждават, че това е точно така.** Докато израствах, аз се запознавах с природата на страховете на баба Сара. Тъй като считах, че нощният въздух е опасен, тя не позволяваше да се отваря прозореца в спалнята им нито през лятото, нито през зимата. Много сутрини съм виждала как дядо, бледен, потен и останал без дъх като излизащ от сауна, се измъква от спалнята им. Към това трябва да се добави нейният неестествен страх от гръмотевици. Когато започваше да се святка, баба Сара се спускаше към леглото си, завиваше се през глава и оставаше в това положение, докато и последната капка дъжд се изцедеше от небето.

По-късно, когато бях 11 годишна, баба Сара се грижеше за мен, за по-малкият ми брат и за сестра ми, докато баща ми лежеше тежко болен в болницата Джон Хопкинс, а майка ми беше постоянно при него. Това беше време на истински страх за всички нас. През това забележително време от живота ми, по някакъв начин се вгледах в страховете на баба ми от нощния въздух, от въздушните течения, от гръмотевиците, от тъмнината, от честото вчесване на косата, от прякото излагане на слънце - неща, които сами по себе си ми се струваха смешни и абсурдни. Тези фобии бяха последното нещо, на което бих искала да подражавам. Но Законът на поколенията е толкова строг, че даже когато го презираме, той все пак е валиден за нас. В моят случай аз не изпитвах същите страхове като баба си Сара, която просто беше прекомерно податлива на страхове. Страхувах се от микроби и болести; ужасявах се от мишки и от малки умрели животни, а като малка се страхувах от тъмнината, от призраци и от други подобни неща.

Дойде време, когато разбрах, **че в очите на Исус страхът е грях, защото произтича от липсата на вяра в Бога.** Вниманието ми беше привлечено от втората заповед на Бога, която следва забраната “не си прави кумир” и гласи: *“Защото Аз Господ, твоя Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение...”* (Изход 20:5). Винаги съм се чудила: това справедливо ли е? Дали това е изискване на любящ Бог? Но сега, в светлината на откровението, което получих за страховете ми и страховете на баба Сара, аз разбрах че този стих от Изход беше просто подчертаване на един житейски факт. И аз съм третото поколение от моята баба, която бях наказвана заради нейните страхове. Както често се случва когато ни учи на нещо, за греховността на страха се споменава на много места в Библията. Ние сме свикнали със страха и го предаваме на децата си, подобно на някои физически белези, които те наследяват от нас, като: цвят на очите, цвят на косата, даже предразположението да се разболяваме от някои болести като подагра, диабет и някои кожни болести. Наследяването на материалните неща е доведено до такава стандартна практика, с която се съобразяват законите на всяка страна и които определят изпълнението на волята на завещателят, недопускане на измами и размерът на съответните данъци и такси. **Започнах да се питам, дали е възможно духовното ни наследство да е толкова реално, като материалното наследство?**

Скоро стана очевидно, че точно така, както можем да наследим богатство или дългове, по същият начин, в духовното царство можем да наследим благословии или онези задължения за изплащане на направени от предшествениците ни грехове, които препятствуват израстването ни в зрели личности. Тези благословии или задължения идват при нас просто като наследство. Очевидно те ни се дават и като пример, който да ни учи, съзнателно или несъзнателно. Например, спомних си за една майка, която по навик не поддържаше добър ред в спалнята си; сега нейната дъщеря води безнадеждна борба с задръстените и

неподредени шкафове и чекмеджета. Имам приятелка, която вечер не може да заспи, без да си почете на глас; баща ѝ също имал този навик; така е и с порасналите ѝ синове.

Съпругът ми Леонард не обича да яде домати, сладки картофи, дроб и броколи; така е и със синовете му Честър и Джефри. Баба ми сипваше препълнени лъжички захар в кафето или чая си; баща ми правеше същото; същото прави и брат ми. Това са общоизвестни неща. **Но над това най-ниско ниво има по-сериозни въпроси, които трябва да получат своя отговор.**

Един човек, който ще нарека Сам усещал, че изпада в паника, когато стане свидетел на емоционален срив на други хора. По време на прощално тържество в неговата служба, провеждано във връзка с напускането на една секретарка, която се премествала в друг град, момичето започнало да плаче, когато отваряла подаръците и четяла придружителните картички. Независимо, че тя плачела от благодарност и заради привързаността си към колегите, Сам се почувствал разстроен и напуснал стаята. “Но това е глупаво”, казвал си той. “Защо правя това?”

Това е моделът на поведение, който този човек повтарял многократно. Докато се чудел, защо се получава така, в съзнанието му изплувала една картина... Това било обедна трапеза по времето, когато той бил малко момче. Ядосана от критичните забележки на съпруга си, майка му скочила от мястото си и избягала от дома. Изтощен и безжизнен, бащата поседял една или две минути на масата. След това станал от масата и отишъл да намери жена си, за да я успокои. Случката приключила, когато майка му и баща му се върнали в къщи хванати за ръце и хармонията помежду им се възстановила. Но имало друг случай, когато Сам чул майка му да плаче и видял баща му да излиза от къщи през задната врата, за да седне в колата и да изпуши една цигара. Докато израствал Сам разбрал, че тези сцени са се повтаряли многократно.

Колко много се страхувало момчето от тях! Когато имало възможност, в такива случаи то бягало от къщи. Той усещал, че баща му не по-малко от него искал да се въздържа от такива сцени. Сега Сам разбрал по-добре едно от изпитанията на баща си, което от дълго време го обърквало, един стремеж към мир на всяка цена и във всеки случай, когато има някакво неразбирателство. Около 3 месеца след това откритие, Сам попаднал в спокоен спор с жена си. Той не знаел, че тя била много изморена от един труден ден. Когато тя избухнала в плач, внезапно и двамата вперили очи в 6 годишния син, който плачейки ужасено напуснал стаята. Сам изтичал след него и го намерил да седи в леглото си и да се клати ритмично напред и назад, по същият начин по който той самия се успокоявал, когато бил малко момче.

“О, не!” помислил си бащата по повод на забележителната верижна реакция, която вече трето поколение се повтаряла пред очите му. Синът му не е знаел нищо за подобните епизоди в живота на баща си, когато е избягал от емоционалната случка. Още по-малко би могъл да знае за склонността на дядо си да постъпва по същия начин. Но независимо от това, детето повтаряше постъпките на баща си и на дядо си. Това било невероятно! Докато стоял на края на детското легло и успокоявал синът си, Сам си заклел да прекъсне това наследство. Сигурно е, че семейството му от дълги години е страдало от страх от отрицателни емоции.

Сам е знаел, че много от най-значителните случки в живота ни се дължат на емоционалното противопоставяне на хората. Но въпреки, че зрелият мъж е знаел това, малкото момче в него продължавало да се ужасява от проявата на силни чувства. До този момент от живота си Сам не виждал голяма полза от религията, но един ден по обяд импулсивно решил да се отбие в една църква. Вътре имало само няколко богомолци. Той усетил как в него се надига едно желание, което му изглеждало странно като проява на чувства - да стане, да отиде до отдалечения олтар, да коленичи и да каже: “Боже, имам нужда от Тебе.” Но същевременно усещал, че в него се надига някаква съпротива. Какво ли ще стане, ако наистина отиде до олтара и се разплаче? Какво ли ще си кажат онези хора, които седят по столовете? Ако го видят да коленичи и плаче при олтара, няма ли да си помислят, че е някой психически болен човек?

Един дълбок инстинкт му подсказал, че това е повратна точка в живота му, защото той отново бил готов да избяга от изява на емоциите си. Знаейки, че трябва да отговори с “Да”, ако иска да се прекъсне тази побеждаваща верига в живота му, Сам решително се изправил, отишъл при олтара и коленичил. Веднага след това забравил за присъстващите. Даже малко си поплакал, но това били сълзи на възхвала, един миг който Сам никога няма да забрави. Веригата била разкъсана и въпреки, че не всичко било излекувано незабавно, за него и за семейството му този ден в църквата се превърнал в началото на ново ниво на зрелост.

Всичко това ми даде ясно доказателство, че Законът на поколенията е факт - греховете или благословиите на бащите наистина се наследяват от децата. В природата на греха е да разделя, да строи стени, което води до напрегнати отношения и до отчужденост. Чудех се, дали Законът на поколенията не би могъл да ми даде отговор не само за трудностите в отношенията между поколенията в наши дни, но и да ми покаже как те могат да се подобрят. Как да се молим, за да е възможно негативното да се превърне в позитивно? В търсене на такъв отговор, аз бях изненадана да установя, че последните думи на Стария Завет

се отнасят за отношенията между поколенията. Това са думи на едно велико обещание. В последните дни Бог обещал да изпрати друг пророк *“И той ще обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцата на чадата към бащите им”* (Мал. 4:6). Книгата Малахия е писана около 450 год. преди Христа. Авторът споменава, че Илия ще бъде вестител на “Слънцето на правдата”, което ще изгрее “с изцеление в крилата си.” През последващите столетия хората са разбрали кой е Слънцето на правдата, най-великият от всички пророци, нашият Господ Исус Христос.

В началото на мисионерската си дейност, Исус е дал да се разбере, че не е дошъл да унищожава Закона, а да го завърши и изпълни. Исус е признал Закона на поколенията, както и всички останали закони, като част от света на Своят Отец. Но оттогава липсва отговор на въпроса, който зададох. След като се борим и установяваме, че не можем да спазим закона със собствените си усилия, тогава какво да правим? Има ли някаква надежда за нас?

Тъкмо в това отношение Исус ни дава добрата новина на Своето Евангелие: **Той, който е Истина и следователно е над Закона, ще направи за нас онова, което ние не можем да направим за себе си.** Поради това е налице не само надежда, но има и реален отговор. Ние не можем да обърнем сърцата на децата към родители им, **но Христос може.** Тъкмо синът ми Питър ми помогна да приложам към себе си откритията си за страховете ми и за страховете на баба Сара, когато преди 7 години двама човека от нашето семейство трябваше да се справят с негативните последици от Закона на поколенията. Без съмнение Питър беше под ударите на същия закон и това го мотивираше по най-добрия начин в старанието му да ми помогне да се справя със страховете си. Ние разделихме молитвената си работа на три части. Първо изнесохме на светло цялото запомнено мрачно наследство от предишните поколения. Аз трябваше да простя на всичките си предшественици и да ги освободя от осъждането си. Второ, Питър се молеше аз да бъда освободена от връзките на тези отрицателни чувства. Доколкото си спомням, молитвата му беше следната:

Боже Господи, Ти си ни казал, че Словото Ти е Меч на Духа, който е по-остър от всеки двуостър меч, познат на земята. Всичко което ни казваш ни пробужда дълбоко и се всичко се разголява пред нас, даже мислите и намеренията на сърцето (Еф. 6:17,18). Ти ни уверяваш, че си дошъл на земята, за да строчиш всички окови и да освободиш всеки пленник. Боже, майка ми е пленник на тези страхе, които сега поставяме пред Тебе. Защото Ти ни казваш, че там където е Божият Дух, там е свободата (2Кор. 3:17). Боже, по тази причина вземи Словото си и го изкови да се превърне в Меч на Духа. Позволи ми с този Меч, в Твоето Име и чрез Твоята сила да освободя майка си от всяка верига, която я привързва към миналото. Сега аз я освобождавам да се върне към праведното си наследство, при славната свобода на децата на Бога. Благодаря Ти, Господи Исусе, благодаря Ти. Амин.

Тази мощна молитва по един естествен начин се превърна в третия етап, възхвалявайки Бога за всичко, което изживявахме в този случай. Защото ние установихме, че освобождението не е окончателно, ако не го получа с вяра, а както вече бях открила, хвалението е най-сладкият, най-сигурният път до вярата. Сега започнах да разбирам как Христос прави Закона на поколенията да работи за нас.

На това ме научи нашият приятел Стар Дейли, който ми разясни каква е нашата роля в този процес. Дълги години Стар бил постоянен клиент на затвора, където постоянно влизал и излизал, за да излежава различни присъди за криминалните си престъпления. Най-накрая бил обявен за безнадежден случай от един съдия, който го осъдил за пореден път. Този път го изпратили в каторжен затвор, където Стар преживял едно от най-драматичните преобръщания в 20-я век. Когато излязъл от затвора през 1930 година, той написал 10 книги, произнесъл безброй лекции и провел стотици срещи с млади престъпници. От огромният принос на Стар Дейли за реформата в затворите, аз искам да засегна само за едно от нещата, които той проповядваше - как промяната в отношението на родителите може да предизвика промени в синът им, който е в затвора. **Стар дава много примери, които ми показаха, че Законът на поколенията работи позитивно по същия начин, по който работи и в негативно направление.**

Един ден бащата на 24 годишен затворник пожелал да говори със Стар Дейли, за да го помоли за помощ. “Опитах всичко със синът си”, казал човекът. “Остава ми да се надявам само на Бога.” “Е, Той е повече от достатъчен”, отговорил му сухо Стар. Без да проговори, човекът му връчил едно обобщение от досието на синът си. То наистина било впечатляващо: “изключително съобразителен и интелигентен, но с необуздани чувствени реакции. Прекарал е 9 години в поправителен дом, карцер и затвор. Престъпления: изнасилвания, взломни кражби, грабежи, фалшификации, хазарт, джебчийство, отмъкване на чанти, наркотици.” “Изглежда безнадеждно, нали”, коментирал бащата. “**Не вярвате ли**”, казал му Стар, “**че докато има живот, има надежда. Това ти стига.**” “Стига ми?!”, почти му изкрещял бащата. “Какво искаш да кажеш с това? Какво мога да направя, когато е толкова късно?” Бащата и майката не претендирали, че са религиозни; ходели 2 пъти през годината на църква - на Великден и на Коледа. Отношенията в семейството винаги се колебаели между двете крайности: безкрайна снизходителност, когато родителите били в добро настроение и не били заети и необикновена суровост, когато нямали настроение и бързали за някъде.

Като следваща стъпка Стар предписал на родителите да изпълнят една програма за духовно възстановяване. “Ще бъда възискателен с вас”, казал им той, “защото чувствам, че сте запознати с такова отношение.” Програмата трябвало да се изпълни по един начин, който трябвало да обезпечи необикновена духовна сила, но те трябвало да бъдат “в съгласие” за онова, което се опитвали да постигнат. “*Пак ви казвам, че ако двамата от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Отца Ми, Който е на небесата*” (Мат. 19:19). Стар им казал, че не трябвало да говорят с никой друг за това и да запазят тайната само за себе си. “*За да остане твоята милостиня в тайно*” (Мат. 6:4).

Стар Дейли написал указания на двамата родители, която изглеждала по следния начин:

Сутрин денят да започва с отделяне на един час за изпълнение на програмата. През това време да се чете само Библията, като се правят записки в отделна тетрадка. Да започват с четене на Евангелие на Йоан. В тетрадката да се записва: (1) всеки стих или обещание за вярата. (2) характерните черти и подходите на Исус, за да си ги припомнят, а когато искат да си представят как изглежда Бога, да гледат към Исус. Молитвата може да прилича на обикновен разговор с Бога, като с Него може да обсъжда всичко, което им дойде на ум.

Започнете да се замисляте над факта, че Исус се оприличава с всеки човек, който е в нужда. Постоянно си припомняйте, че Той стои в центъра на нуждата на всеки човек, готов да му помогне и да бъде негов Спасител.

Всеки ден си избирайте три случая, при които да се молите тайно и безгласно за друг човек, представяйки си как Спасителят обгръща със светлината Си тези хора и техните проблеми.

Упражнявайте се да вярвате на другите хора, **не защото те непременно заслужават това, а защото вярвате на Светия Дух**, който се намира в тях.

Повече не искайте нищо от сина си. Той е както ваше, така и Божие дете. Бог го обича даже повече отколкото вие го обичате. Изцяло го оставете на светлината на Христос, която е в него.

Каквото и да си мислите за сина си, представяйте си как го обгръща светлината, докато Бог извършва работата си в него.

Стар Дейли обяснил на бащата, че той и майката са ключът за тази ситуация, в смисъл, че Законът на поколенията позволяват на Бога да ги използва като катализатор за промяна на синът им. “Докато вие изпълнявате програмата, която ви давам, ти ще предявиш отново претенциите си да бъдеш духовен родител. **Разбираш ли, Божият ред за дома изисква съпругът и бащата да бъде не само финансово, но и духовно отговорен пред семейството. На практика мъжът е длъжен да бъде Божият представител, свещеник или пръв министър за собственото си семейство. Когато мъжът заеме това правилно място, тогава Бог обещава да защитава и благославя този дом.**” “Но в нашето семейство жена ми е духовния водач,” отговорил човекът. “Може би това е част от вашия проблем. Когато и двамата родители са живи, Бог не позволява жената да бъде духовната глава на дома. Когато това се случи, винаги имаме загуба на сила и жизнена енергия.” “Но аз не разбирам защо е така,” попитал мъжът? “Когато бащата мисли толкова малко за Бога, че предоставя и най-незначителният жест към Него да се извършва от жена му, какво ще си мислят за религията децата и особено момчетата? Може би това е част от проблема на твоя син.” Бащата се замислил, а след това казал: “Изглежда, че ми предстои доста работа.”

Бащата си отишъл обнадежден, но на двамата с жена му работили около два месеца, преди наистина да са в състояние да изпълняват предписаната програма. Пренебрегвайки първоначалните затруднения, те се молели поотделно и заедно. Въпреки, че родителите не разбрали защо се получава така, но през тези месеци те не се безпокоели за синът си. По-късно разбрали, че предписанието на Стар Дейли им е помогнало да подредят нещата съобразно техния приоритет. На практика те приложили в живота си обещанието на Библията: “*Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави*” (Мат. 6:33). Изминали повече от три месеца. Бащата отдавна бил прочел Евангелие на Йоан и вече четял Деяние на апостолите. Една сутрин стигнал до Глава 10, където прочел историята за апостол Петър и римският центурион Корнелиус. Внезапно погледът му бил привлечен от следния стих: “*Бог, обаче ми показва, че не бива да наричам никого мръсен или нечист*” (Деян. 10:28). Започнал да си мисли, дали Бог не се опитвал да му каже нещо чрез този стих.

Библейската история била доста проста. Апостол Петър получил видение на огромен чаршаф, който се спускал от небето, съдържащ всевъзможни създания, някои от които евреите считали за нечисти и недопустими за ядене. Смисълът на това нещо бил, че Петър не трябва да се съобразява с еврейската забрана да не се ядат някои храни. Това проправя пътя за по-голямата истина, че езичниците, които са искали да се присъединят към младата християнска църква, не е било необходимо преди това да станат евреи. Това на свой ред разкрило още една истина, която била толкова голяма, че тук бащата даже спрял да диша, тъй като истината обхващала целия свят: **Бог иска от Петър и от всички хора да обичат всичко.**

създадено от Него. На никой, без изключение, не може да се откаже милостта и любовта на Бога. Следователно тук се включвал и неговия син, който бил в затвора. След като Бог е приел бащата, Той от своя страна очаква бащата да има същото отворено сърце към сина си. Една топлина, която по-рано не бил изпитвал, обливала сърцето му. Това било съобщение, което идвало директно от Бога. Той трябвало неотклонно да се придържа към любовта и повече да не вярва на негативните прогнози на затворническата администрация относно бъдещето на сина си. Сега той можел да приеме с благодарност всяка мисъл за сина си. Стар Дейли описва края на тази история по следния начин:

Когато бащата престанал се страхува и да се съмнява в сина си, когато започнал да се концентрира постоянно върху добрите черти на сина си и да увеличава постоянно благодарностите си към Бога за това, младежът започнал да реагира на новото отношение и поведение на родителите си. И това се извършило от разстояние, без те да са установявали контакт помежду си. Когато след 6 месеца бащата посетил сина си в затвора, той установил, че младежът е променил изцяло престъпния си мироглед и е решил какво да прави, когато излезе от затвора, за да заживее един праведен живот. Когато родителите и по-точно бащата позволили на Бога да стане Глава на семейството им, непроменимият Закон на поколенията започнал да работи точно така, както Стар Дейли им бил казал - от напълно безнадеждно, положението се превърнало в славно и положително. С възмущение четох за случилото се едно семейство, където благословиите на Законът на поколенията е бил изпълняван с радост от много поколения.

В прекрасната си книга за “Необичайният семеен живот на Джонатан и Сара Едуардс”, авторката Елизабет Додс ни описва семейството на Джонатан Едуардс. Сара и Едуард се оженили през 1727 година, след четири годишно ухажване. Едуард бил висок почти 2 метра и стърчал високо над съвременниците си. Булката била жизнена брюнетка с изправена походка и грациозни маниери, с талант да разговаря, който предразполагал хората към нея. Двамата имали 11 деца. Едуард вярвал, че ранното ставане е много полезно, затова всички в дома му се измъквали от леглата преди разсъмване даже в студените зимни дни, за да кажат заедно молитвата. Бащата, като глава на семейството прочитал една глава от Библията на глас и след това молел Бога да ги благослови през настъпващият ден.

Всяко дете имало някакво задължение. С израстването си децата проявявали способностите си и в зависимост от това задълженията им се подбирали по такъв начин, че да отговарят най-добре на талантите им. Например, Естер се грижела за градината, докато Мери твърдяла, че е най-голямата майсторка на приготвянето на шоколад. Къщата функционирала ефикасно, защото всички тези свободолюбиви и самостоятелни деца били научени да работят заедно. Учивостта била задължително правило за взаимните им отношения. Държанието на родителите и поддържаната дисциплина създавали обстановка децата да се привързват помежду си. Това може да е една от причините тези деца на свой ред също да имат щастливи бракове. Един писател, който живял много месеци в този дом, описва по следния начин нещата: “Сара внимателно следеше за първите признаци на напрежение и на зла воля в малките ѝ деца към някой друг човек и никога не гледаше през пръсти на такива прояви...Системата ѝ на възпитание на децата започваше от най-ранна възраст...Тя мъдро считаше, че докато едно дете не се подчини на родителите си, когато порасне то никога няма да може да се подчини на Бога.”

Бащата задължително отделял един час на ден само за да разговаря с децата си. Преди вечеря той сядал на мястото си, което било само негово и никой друг не сядал не него. През този час децата можели да му задават въпроси, да го молят да им помогне да си научат уроците и за всичко друго, което пожелаят. Днес даже потръпваме, като си помислим за работата по изхранването на такова семейство. Как Сара успявала да се справя с тази ежедневна работа? Всичко това ставало възможно, защото тя е била сигурна в любовта на съпруга си и в голямото уважение, на което се радвала сред всички членове на семейството. Джонатан се отнасял към Сара с изключително уважение и стриктно изисквал всички деца да следват неговия пример. На масата жена му винаги сядала до него. Децата им постоянно можели да наблюдават демонстрацията на любов между бащата и майката.

“Около четири часа след обяд Едуардс излизаше от кабинета си и ако времето било хубаво, заедно със Сара отиваха да поядат. Обикновено отиваха към околните хълмове над реката. През това време Едуард споделяше със Сара мислите си и очакваше да чуе практичното ѝ мнение. Сара се уповаваше на съпруга си за духовното си израстване. Когато чувстваше, че има належаща нужда, тя влизаше в кабинета на съпруга си през деня, убедена че независимо колко е зает с писането си, той ще остави писалката си и ще се обърне усмихнато към нея. Тя се подхранваше от неговото водачество в семейните молитви и от спокойните часове, които прекарваха сами, след като децата си легнеха и това било времето, когато благословието даваше отмора от суматохата на ежедневните грижи.”

В онези колониални дни повечето жени изгубвали свежият си вид, но не и Сара. Съпругът ѝ ценял високо нейната красота и стил. Тя вършела всичко с чувство за вкус. Винаги си правела труда да се появи сутрин на закуска с коса, завързана с панделка и всеки ден намирала време да подрежда букети от красиви

цветя, които отглеждала в градината си. Въпреки, че семейството не било богато, веднъж Джонатан изхарчил немалка сума, за да ѝ купи златна верижка и медальон. Това било толкова необичайно за онова време, че членовете на църквата му били критично настроени и считали, че този подарък е твърде екстравагантен. При един друг случай, Сара преминавала през един емоционално труден период, който продължил доста седмици. Далеч преди някой да беше чувал за психотерапията, Джонатан накарал Сара да седне и да му разкаже всичко, което може да си спомни от този период. Използвайки една система за съкратено записване, която беше изобретил, той записал всяка нейна дума. Докато говорела, Сара набързо изживяла отново трудните седмици и била способна да погледне отстрани на напрежението, което се е насъбрало в нея през времето на неспирните 15 годишни домашни задължения. От тогава тя преминавала с лекота през такива трудности, които биха накарали всяка друга жена да изпитва горчиво отчуждение или чувство за непълноценност.

В това семейство, в което сърцата на родителите и на децата са били толкова впечатляващо обърнати един към друг, е възможно да се види как Бог ги благославя през различните поколения. *“А показвам милости към хиляди поколения на ония, които Ме любят и пазят Моите заповеди”* (Изх. 20:6). **През 1900 година един изследовател проучил живота на 1400 наследници на това семейство и написал книга, в която описвал изумителните благословии, с които били отрупвани. Между тях имало: 13 ректори на университети, 65 професори, 100 адвокати и един декан на юридически колеж, 30 съдии, 56 лекари и един декан на медицински колеж, 80 високопоставени държавни служители, 3 сенатори, кметове на 3 големи градове, губернатори на 3 щата, един вицепрезидент на САЩ, един ръководител на Националното съкровище на САЩ. Членовете на семейството са написали 135 книги, редактират 18 вестници и списания, почти 100 човека станали мисионери по цял свят.**

Семейството на Едуард е един прекрасен пример на това, как Господ изпълнява обещанията си, когато ние изпълним задълженията си. Защото най-голямата Божия благословия, която Бог ще ни даде, никога не е предлагана само на един човек. *“Защото на вас е обещанието и на чадата ви и на всички далечни”* (Деян. 2:39). Ранната църква ни предаде идеала не на индивидуалното спасение, а за спасението на цялото семейство и така на практика се демонстрира превръщането на Закона на поколенията в любов и приятелство между членовете на християнската общност. Бог ни призовава да разберем, че не можем да избягаме от благословията или от проклятието му, засягащо и следващите поколения. Ако Му разрешим, Господ *“ще обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцата на чадата към бащите им”* (Мал. 4:6). Това е Божие обещание, което е неизменно през всички времена.

Поколенията могат да започнат да изпълняват задълженията си към Бога във всеки момент. Даже когато сме изживели по-голямата част от живота си и имаме проблеми с децата и внуците си, даже тогава Бог може да превърне в благословия проклятието, което преминава от поколение към поколение. Нещо повече, тази изкупителна дейност може да работи даже в обратна посока, от по-младото към по-старото поколение, както се получи при нас, когато Питър се моли за мене, за да се освободя от наследените си страхове, а и да се прекъсне тази зловеща верига към следващите поколения.

Защото за всеки от нас, независимо от ситуацията в която се намираме или как се чувстваме, винаги има надежда. *“Ето днес положих пред тебе живота и доброто, смъртта и злото....Избери да любиш Господа.....защото това е животът ти...”* (Втор. 30:15,20).

Следователно, да изберем живота.

Част 5

Радостта от подчинението

Изпитвали ли сте някога един вътрешен подтик да направите нещо, но въпреки това да сте се съпротивлявали? **По-късно установяваме защо е трябвало да се подчиним на подтика.** Повечето от нас са изпитвали това усещане. Разбира се, трябва да внимаваме, когато се подчиняваме на предчувствия, понеже те могат да произлизат от егоистичните ни желания или под влияние на външни отрицателни сили. От друга страна, когато един човек помоли Бога да поеме контрола над живота му и да направлява постъпките му, **пренебрегването на този вътрешен Глас може да ни струва големи усилия.**

Слушала съм много истории за това, как Бог се опитва да ни достигне с мъдростта си и да ни помогне. Последната история която чух, ми разказа Нанси де Мос. Заедно със съпруга си Арт те имат седем деца. Една седмица преди Денят на труда, по телефона на Нанси се обадила сестра ѝ Лин, която заедно със съпруга си отивала на кратка екскурзия през празниците и попитала, дали Нанси иска да се

грижи за бебето им през това време? След като имаш седем деца в къщата, винаги ще се намери място за още едно, затова Нанси с радост се съгласила. Тя считала, че 11-месечният Брандън е най-красивото бебе, което е виждала, русокосо с големи сини очи и една усмивка, която разтопявала всеки, който го погледнел. Но този път не било лесно да се грижи за Брандън, защото му се появявали първите зъби. Две нощи цялото семейство почти не можело да спи. За нощта в неделя Нанси решила да премести бебето от гостната стая, където ѝ било трудно да го чува когато плаче и да го постави в игралната стая на долния етаж.

Докато вечеряли същата вечер, една добра приятелка на сестра ѝ, на име Гини, дошла при тях и казала: “Идвам да взема Брандън у дома.” Когато Нанси отказала, Гини обяснила: “Лин ме помоли да се погрижа за Брандън. Аз съм единствената, която би трябвало да се грижа за него. Просто знам, че е така. Но ние бяхме заети през празниците и аз се помъчих да не мисля за него, но въпреки това считам, че беше грешка да не го взема.” “Сестра ми ще дойде скоро,” казала Нанси, “така че нямам нищо против да се погрижиш малко за него.” “Знам, но преди да ти даде детето, Линда се обърна към мене да се грижа за него.” Когато разбрала, че нищо не може да разубеди Гини, тя се съгласила и Гини откарала бебето с колата си. Същата нощ, след като спали няколко часа, Арт и Нанси били разбудени от силни удари по входната врата. “Къщата гори!” викала изплашено икономката. “Бързо излизайте навън! Бързо! Аз ще изведа децата!” Арт и Нанси се объркали. Холът бил обхванат от гъст дим. Викайки имената на децата си, те вкупом се отправили към изхода. На ливадата пред къщата имало насъбрани хора, които изглеждали оранжево-червени под светлината на пламъците от втория етаж. Преброявайки децата многократно, Нанси най-накрая се уверила, че и седемте са в безопасност край нея. Всички деца ѝ говорили едновременно: “Мамо, очите ми са насълзени от дима...” “Мамо аз излязох през задната врата.” Но едно от нещата, които ѝ казвали децата предизвикало тръпки по гърба ѝ: “Когато минавах през игралната стая, там пламъците достигаха до тавана.” **Игралната стая!**... Нанси погледнала към пламтящият квадрат на прозореца. “Изглежда, че пожарът е започнал от там,” казала икономката. **Нанси си помислила, че ако спял в къщата им, Брандън щял да бъде в тая стая и по никакъв начин нямало да бъде спасен.** Когато ми разказваше тази история, очите на Нанси се отвориха широко, когато стигна до този момент: “Всеки път се разтърсвам, когато си помисля, какво щеше да стане, ако Гини не беше дошла...” Аз бях потресена и казах, че също се стремя да се подчинявам на такива вътрешни предчувствия. “Да така е, но Гини казва, че това повече е приличало на алармен сигнал, а не на някакво вътрешно усещане.

Тя от дълго време размишлява над това, как човек получава Божиите указания. Тя се чувствала неспокойна през тази неделен следобед. Мислите ѝ постоянно се връщали към Брандън и към отказът ѝ да се грижи за него. Било очевидно, че детето е добре при нас. След това тя внезапно изпитала силното усещане, че е длъжна да отиде и да доведе Брандън у дома си. “Тя се страхувала, да не би да ни изглежда глупаво, ако сподели опасенията си. Това може да е доста притеснително. Опитвала се да се отърве от това усещане, но някъде по обяд Гини разбрала, че трябва да се подчини. Вместо да се обърне към мене, тя разговаряла с икономката и я помолила да му подготви нещата за заминаване. Гини разбирала, че ако дойде лично, аз няма да мога да я изпратя без детето. **Направените проучвания след пожара установиха, че пожарът наистина е избухнал тъкмо от стаята, в която щеше да бъде бебето. Така, че спасяването на живота на Брандън се дължи изцяло на решителността на Гини да се подчини на вътрешното си предчувствие.**”

Мислейки си за тази история през следващите дни, аз си спомних колко често Исус ни е казвал, че трябва да сме мъдри мъже и жени и да се подчиняваме на указанията Му. Той отива още нататък и ни казва, че когато преживяваме големи трудности, като например проливни дъждове, наводнения или ураганни ветрове, ние няма да пострадаме, ако Му се подчиняваме. *“И тъй, всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара; и заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; но тя не падна, защото бе основана на канара”* (Мат. 7: 24,25). И въпреки това, колко трудно е за повечето от нас да повярват, че подчинението към което ни призовава Бога, е в наша полза. История, разказана от Нанси ни показва, че тъкмо неподчинението е изключително опасно за нас. Не е чудно, че Исус толкова често ни говори за подчинението!

За разлика от земните царе, Бог не иска ние да му се подчиняваме, защото се страхуваме. **Подчинението ни към Него е плод на живота, който израства от богата почва на любовта и вярата.** Подчинението трябва да бъде едновременно резултат от обичащия ни Бога и доказателство за нашата любов към Него. *“И като се усъвършенствува, стана причина за вечно спасение за всички, които Му са послушни”* (Евр. 5:9). Най-голямото, на което сме способни, ако разчитаме само на човешката си любов е да обичаме до такава степен, че да се жертваме без всякакви уговорки за някой човек. Историята на Нанси разпали любопитството ми да проуча казаното от Исус за подчинението:

- Спасението се дава на всички, които Му се подчиняват (Евр. 5:9).

- Когато решим в живота си да се подчиняваме на Исус и Му го кажем, то ние ще знаем, дали учението на Исус идва от Бога или е само Негово учение (Йоан 7:17).

- Когато Му се подчиним, ние ставаме членове на Неговото семейство (Мат. 12:50).
- Отец ще дойде при човека, който се подчинява и ще обитава в него (Йоан 14:23).
- Исус ще се разкрие на онези, които Му се подчиняват (Йоан 14:21).
- Светият Дух се дава на онези, които се подчиняват (Деян. 5:32).
- Делата ни ще бъдат благословени, когато се подчиняваме (Яков 1:25 и 1Йоан 3:22).
- Докато ние се подчиняваме на Исус, Отец обгръща нас и делата ни с любовта Си (Йоан 14:21).

Наистина това са впечатляващи награди заради подчинението. **Но на какво точно трябва да се подчиняваме?** Тъй като Исус често споменава за заповеди Си, аз счетох че е полезно да прочета Евангелията и да направя списък на Христовите заповеди. Получи се един забележителен списък, а много от заповедите са изключително точни. Освен това, Библията ясно ни учи на друг вид подчинение, което Бог иска от нас:

- **Да се подчиняваме на закона и на правителствените власти.** Като жители на преходните земни царства, както и като жители на вечното Божие царство, ние трябва доброволно да се подчиняваме на закона и на правителствената власт (Тит 3:1; 1Пет. 2:13-17; Рим. 3:1,2; Йоан 9:11).

- **Да се подчиняваме един на друг,** като отделни последователи на Христос, което Библия нарича “Тялото”, т. е. на истинската Църква и на Тялото на Христос на земята. *“Така и вие, по-младите, покорявайте се на по-старите, да! всички един на друг. Облечете смирението; защото Бог се противи на горделивите и на смирените дава благодат”* (1Пет. 5:5). По такъв начин вътрешната убеденост на младия човек се подлага на проверката на един зрял разсъдък (Евр. 3:17; 1Пет. 5:1-5).

- **Да се подчиняваме на собственото си семейство.** В зависимост от положението си в семейството, Бог ни призовава да бъдем покорни и отговорни в една верига от Свещен Порядък, който е установен от Него... Христос е главата на всяко семейство. *“Но желая да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, а глава на жената е мъжът, глава пък на Христа е Бог”* (1Кор. 11:3). Съпругът се намира под властта на Христос, когато приеме, че Христос е глава на домът и на семейството му и Исус е най-висшата власт над децата и над домакинството му (Еф. 5:21-24; 1Пет.3:7; 1Цар. 3:13). Съпругата е помощничка на съпруга, защитавана от него от външните опасности и даже от оскърбленията на собствените им деца. Бог издига жената, а не я прави робиня. Той иска съпругът да уважава жената си с една неогоистична любов, така както *“Христос обикна Църквата и се пожертвува заради нея”* (Еф. 5:25-33; 1Пет. 3:1-7).

- **Децата трябва да се подчиняват и на баща си и на майка си.** *“Деца, покорявайте се на родителите си във всичко, защото това е угодно на Господа”* (Кол. 3:20).

Свещеният Порядък ни осигурява необходимата защита и сигурност, така че човек да не обърка гласът на Пастира. Имайки такава стабилна опора, ние можем да се наслаждаваме на свободата да имаме лична връзка с Бога. Тъкмо когато се опитваме да чуем Гласа на Христос, когато ежедневно вземаме решения, ние започваме лично да опознаваме Исус. Повечето хора са изумени от Неговият задълбочен интерес към подробностите от тази връзка; от това колко добре ни познава; от това, че знае много дребни подробности, за които си мислим, че успешно сме скрили; колко реални и подходящи са указанията, които ни дава.

Подчиняването на някаква доморасла представа за Исус може да се окаже един едва доловим начин, с помощта на който някои хора се опитват да Го държат на безопасна дистанция от себе си. Известният религиозен писател Луис илюстрира това състояние по един хумористичен начин, казвайки ни за един способ, чрез който можем да отправяме безопасни молитви към Бога: винаги да се стараем молитвите ни да са много **“духовни и религиозни”**, да се вижда че повече се грижим за състоянието на душата на някой друг човек, **отколкото за собствения си ревматизъм.**

Може да се окаже необходимо да се преобърнат из основи личните представи на човека за Исус, за да разбере, че Той се интересува от ревматизма, а не от възвишените обобщения, зад които проявяваме склонност да се скриваме. Освен това Библията ни казва, че Господ се грижи за падането на всяко врабче и за покарването на всеки бебешки зъб и за нашите незабележими навици, които ни обвързват и ограничават повече, отколкото си представяме.

Безсънието може да се окаже едно странно страдание, чрез което Бог ни научава как да Му се подчиняваме. До неотдавна аз също бях една от онези нещастници, които се борят с безсънието. През 1955 год., като най-добро решение моят лекар ми предложи да пия един вид слаби сънотворни хапчета. Докато ги използвах, аз започнах да чувам “тихият Глас” вътре в себе си, който ми нашепваше дали има смисъл да вземам това лекарство. Но години наред продължавах да го правя. Налице беше страхът, който не винаги си признавах сама, че ако се вслушам във вътрешния Глас, Той ще ми каже нещо, което не бих желала да чуя.

През тези безсънни нощи, през които мислите се носеха безспирно в главата ми, най-накрая уморена се протягах, за да взема лекарството от нощното шкафче. Понякога вътрешният Глас ми казваше да не го правя, аз се спирах за миг, даже когато вече бях взела хапчето, но веднага се появяваше контра-аргументът, че съм толкова изтощена, че сега не е време за водене на духовни борби, че имам нужда от сън, защото утре имам важна работа. И аз още веднъж вземах приспивателното хапче.

Една сутрин през 1972 год., докато пътувах с кола до летището, за да взема самолета, установих че съм забравила приспивателното лекарство в къщи. Помислих си: “Великолепно! Бог има великолепно чувство за хумор. Той се шегува с мене! Изглежда, че това е начинът, чрез който Той ще ми помогне да се преборя с този лош навик.” След това се помолих Бог да ми даде естествен сън. Както винаги, Неговите пътища са различни от моите. През следващата нощ въобще не можах да заспя. На разсъмване бях уморена от безсънието и от молитвите, които като че ли попадаха във вакуум и аз се чувствах победена от самосъжалението. Очевидно отказът от употреба на хапчетата ми показва по един чуден начин колко прекомерно зависима бях станала от приспивателните лекарства.

Когато се върнах в къщи, в молитвите си започнах да задавам директни въпроси: “Боже, правилно ли те разбирам в това отношение? Дали това не е фалшиво чувство за вина за нещо, което в същност не е важно, като например употребата на тези глупави малки хапчета?” Когато най-накрая получих Неговия отговор, не ми беше трудно да позная гласът Му: “Да, хапчетата са нещо глупаво. Но по-важното е, че ти поставяш съня на първо място, а Мене на второ място. За да се поправят нещата, постави желанието си да спиш на олтара Ми. Нека това да бъде твоят алабастрен съд, който ще излееш заради Мене.”

Думите му бяха истина. Очевидно Той прилагаше в живота ми Неговото учение: “Ако ме обичате, спазвайте заповедите Ми.” **Тогава разбрах, че подчинението е ключът към нови познания.** Разбрах, че това е пътят да получа познание, а не интелектуалните усилия, не ровенето в книгите, **че първо съм длъжна да се подчиня и тогава ще получа просветлението.** През тази септемврийска утрин прерових целия шкаф с лекарства, за да открия всички приспивателни хапчета. Оказа се, че разполагам с много голям запас. Поемайки дълбоко въздух, аз ги изхвърлих в тоалетната и пуснах водата, гледайки как изчезват в канала. След това казах на Бога, че се оставям изцяло на Него да ми позволи да спя. Последваха осем тежки дни и нощи. Вярата ми в Бога беше достатъчна, но налице беше и моето безсъние. Многократно си чудех, как е възможно и тялото и мозъкът ми да са толкова уморени, но въпреки това да не можех да заспя. Сънят не е ли естествено състояние на човека?

Бързо разбрах, че продължителното безсъние е в резултат от прекомерно обтегнатите ми нерви. И най-слабият шум се усилваше многократно... Някой разгръща страница на списание, а за мене това беше равносилно на оглушителен шум на дрънчаща ламарина. Някое бръмбарче се удря в прозоречното стъкло и аз веднага подскачам. Когато се въртя в леглото, прясно изпраните чаршафи пращат в ушите ми. Даже след обед не можех да подремна. Нещо беше повредило моят механизъм за заспиване.

Изведнъж бях шокирана от мисълта, че Бог може да бъде толкова брутален, като позволява тази борба. След като бях изхвърлила лекарствата, което считах, че е една героична постъпка, аз очаквах да получа наградата - едно незабавно чудо. И аз получих една награда, въпреки че не я очаквах. Даже когато се чувствах най-уморена, не изпитвах изкушението да се върна към хапчетата за сън, за да мога поне веднъж да се наспя хубаво през нощта. Решимостта ми беше твърда и се подчиняваше на Някой друг, което беше изненадващо за мене, защото не се дължеше на моите усилия. Вече знаех за ролята, която волята ни играе в отношенията ни с Бога. Когато знаем какво е решението, което трябва да се вземе, отначало има един период на първоначална съпротива на волята. **Господ не ни налага решението, то трябва да бъде взето изцяло от нас самите.** Когато в резултат от тази вътрешна борба ние кажем “Да” на Бога, особено когато това е свързано с някоя неотменима стъпка, каквато в моя случай беше отказът ми от сънотворните хапчета, тогава борбата затихва. В момента, в който се съгласи, човек получава Божията милост. Бог гледа на това като на взаимен договор. Като че ли, когато човек каже “Да”, ние вземаме топката (нашата воля) и я хвърляме към Него. След това той я взема и я носи вместо нас.

Приятелката ми Пат Бейкър се бори няколко години, за да се откаже от пушенето. Но окончателното ѝ отказване от този навик беше последната ѝ награда. Тя получи достатъчна вътрешна мотивация за да се бори, разбра че има разлика между истинските и фалшивите жертви, разбра колко важно е да се даде възможност на Бога да планира нашето подчинение, а не да се опитваме сами да си го измайсторяваме. След много опити, най-накрая Пат успяла да издържи 4 месеца без да пуши. Победата дошла посредством подчинението. Всеки път когато започвала да търси цигара за да запали, Пат чувала вътрешния глас на Бога, който ѝ нареждал “Спри”. Един ден тя каза “Да”, но добавила, “Ако трябва да се откажа, Ти ще трябва да направиш това вместо мене.” На шкафа, близо до нея имало пакет с цигари. Тя го оставила преднамерено и всеки път, когато била изкушавана да си вземе, Пат си казвала: “Ако аз самата трябваше да се отказвам, до сега вече да съм запалила. Но този въпрос не се решава от мене.” Тя установила, че това е вълнуващо, че

това е най-радостното изживяване в живота ѝ. След това, една вечер, Пат имала едно спречкване със съпруга си Дик. В състояние на възбуда, Пат избягала от дома и обикаляла града с колата си, опитвайки се да се успокои. Изведнъж тя осъзнала, че търси пакета цигари, оставен от съпруга ѝ в колата, за да запали. Но даже когато запушила, тя продължила да говори на Бога: “Боже, знам, че ми каза да престана да пуша. И аз наистина ще се откажа, но все още не съм готова.”

През годината след това скарване със съпруга си, Пат продължавала да води една загубена битка във войната си срещу тютюна. Тя помолила приятелите и познатите си от църквата да я подкрепят в молитвите си. Някои от тях казали, че един от начините да се справи с проблема е да си изясни, защо е започнала да пуши. Но Пат не успяла да получи отговор на въпроса си. Най-накрая се отчаяла и си казала: “О, Боже, искам да съм свободна. Наистина искам. Този път повече няма да запаля цигара.” Но не получила незабавен отговор. След време една неделя след обяд тя почувствала, че е настинала и решила да подремне. Когато се събудила, веднага разбрала, че е под влиянието на една чужда мисъл, която и казвала: “Стани, облечи се и иди в църквата наречена “Бетани.” Отначало Пат не желала да се подчини. “Боже, това е една странна църква. Аз съм член на Епископалната църква и никога не съм посещавала тази църква.” След това примирено казала: “Боже, ако наистина Ти ми казваш това и наистина искаш от мене да го направя, ще бъдеш ли толкова любезен да накараш и Дик да се съгласи да направя това?” Обикновено когато попадал в подобни ситуации, съпругът ѝ казвал: “Не ставай смешна. Тази седмица вече три вечери бяхме извън къщи. Бъди разумна и се върни в леглото си.” Обаче когато този път тя му казала за странното си желание, той отговорил: “Иди, мисля че трябва да го направиш.”

Когато влязла в църквата, Пат заварила да се провежда някаква евангелска служба. Тя се промъкнала отзад, надявайки се че ще остане незабелязана, защото това ставало в един малък град и се страхувала какво ще си помислят членовете на църквата ѝ, ако научат, че посещава такава църква? Вниманието ѝ било привлечено от думите на проповедника, който говорел за Каин и Авел и за по-приемливите жертвоприношения на Авел: “Може би”, казал проповедника, “Каин никога да не е харесвал идеята да се колят малки и невинни агнета, за да се принасят като жертвоприношение на Йехова. Защо Йехова е трябвало да изисква от тях да правят това? Не е ли по-добре да изчака, докато разбере защо се прави това жертвоприношение и след това да се подчини? От друга страна, ако Бог иска жертвоприношение, защо да не му предложи нещо от огромните количества плодове и зеленчуци, който Каин бил отгледал? Какви прекрасни гроздове има! Тези сочни нарове и смокини! Сигурно Йехова ще ги хареса!” “Вие виждате”, обобщил проповедника, “че проблемът на Каин е бил, че той се и мислел, че жертвоприношението му е много хубаво, но това не е било жертвоприношението, което Бог е искал да му правят.”

Докато седяла и слушала, Пат си мислела за многообразната си църковна и гражданска дейност, за всички си прояви на милост, когато дарявала пари и се грижела за другите, за собствените ѝ жертвоприношения. Сега разбрала, че нищо от това само по себе си не е добро за нея, освен ако ѝ е било наредено от Бога да го направи. “О Боже,” прошепнала Пат, “чувам Твоят силен и ясен глас, но не мога да направя това, което ме караш да направя. Опитях се, но просто не мога.” В същото време проповедникът отправи един необичаен призив към присъстващите: “Всички, които са дошли, очаквайки Бог да направи нещо за тях, да дойдат при олтара, за да го получат.”

Пат знаела, че идеята да се отиде в тази църква не е нейна, но продължавала да се колебае, дали трябва да отиде отпред при пастора. Тя си мислела, че както било обичайно за евангелистите, той ще извика високо онова, което тя очаквала да получи от Бога. Питала се: “Боже, необходимо ли е да се вдига толкова много шум за това?” Скоро след това с изненада открила, че е коленичила пред олтара. Проповедникът отишъл първо при нея. Без да промълви нещо, той коленичил край нея. Пат учудено го погледнала, изненадана от мълчанието му. Най-накрая той почти прошепнал: “Светия Дух никога не ни дава съобщение за друг човек, за да бъде наранен или притеснен. Целта на съобщението е само за да му се помогне. Разбираш ли това?” “Да, разбирам,” отговорила му Пат, чудейки се на начинът, по който проповедникът четял мислите ѝ. “Искаш ли да научиш, какво ти предлага Бога сега?” Тя кимнала. “Той е готов да ти помогне във връзка с проблема с никотина.” Пат го погледнала с изумление. Как е възможно той да знае за това? С широко отворени очи продължила да го слуша, докато той ѝ казвал кога и защо е започнала да пуши. “Това е започнало, когато си били девойка и е израсло върху почвата на неподчинението. Още тогава Бог те е призовавал да не пушиш, но ти не си искала да слушаш. Сега Той те дарява със Светия Дух и иска да го използваш, за да му служиш по един специален начин. Ако искаш да се откажеш от никотина, Той ще ти разкрие, как може да стане това.” След това евангелиста казал на Пат как да се отърве от този навик. “Ако устоиш да не пушиш в продължение на три дни, Бог ще извърши останалото. Най-накрая Той обещава да ти разкрие една специална работа, която ще трябва да вършиш за Него.”

Пат се прибрала в къщи и си мислела: “Предполагам, че три дни ще мога да издържа да не пуша.” Но и предстояло да установи, че тези три дни са по-трудни от първия път, когато се отказала да пуши. В този

случай тя трябвало да се бори със себе си почти непрекъснато. На третият ден при нея дошла една приятелка, която имала брачни проблеми, за да ѝ благодари за помощта, която Пат ѝ оказала преди няколко седмици, в резултата на което бракът ѝ бил спасен. Пат веднага осъзнала, че ѝ е било позволено да се освободи от робството на цигарите, при условие че помага на други хора. Тя дотолкова била обсебена от себе си и от собствения си проблем с цигарите, че нямала време и интерес за нещо друго. Под влияние на благодарността на приятелката си, Пат се разплакала от разкаяние, а след това била обхваната от радост и твърда решимост да издържи и да не пуши повече.

От този момент Пат се почувствала освободена от желанието да пуши, когато била будна! Странно било, че започнала да сънува, че пуши. Сънищата били толкова картинни. Тя можела да усети вкусът на цигарите и мирисът на дима и се събуждала с разбирането, че се бори с желанието да пуши на подсъзнателно ниво. От тук Пат се извлякла поука, че за да получи отговор на молитвите си, в човека не трябва да има противоречия между съзнанието и подсъзнанието. Докато на съзнателно ниво тя се освободила от зависимостта си от цигарите, с подсъзнанието си все още искала да пуши. Нощните ѝ сънища и дневните ѝ размисли ѝ разкрили онова, което ѝ бил казал евангелиста, че тя е започнала да пуши под влияние на чувството за несигурност, по времето когато била ухажвана от бъдещият си съпруг. Сега могла да си спомни, защо е започнала да пуши. Това били няколко пасажа от писма на Дик, който по онова време учел в Университета във Флорида и за да я подразни ѝ беше споменал за някакво момиче. Пат реагирала с прекомерен гняв и ревност. В желанието си да се противопостави на Дик и на досегашния си живот, тя избрала цигарите като най-добър символ на бунта ѝ. Нали майка ѝ винаги повтаряла, че въздържанието от цигарите е признак на особена ценност? След това отношенията ѝ с Дик се оправили, но тя вече била пристрастена към цигарите.

Пат била в края на 4 годишната си борба да спре да пуши. Предпочитайки да бъде зависима от Бога, а не от цигарите, Пат изживявала не само радост, а и силното желание да помага на другите хора. Когато Исус казва “Следвай Ме”, никой няма да изостави мрежата и останалите си задължения и да тръгне след Него, освен ако не вярва в Него. Пълното подчинение се превръща в пълно щастие, само ако имаме пълна увереност в силата, на която се подчиняваме.

Така кръгът се затваря и отново стигаме до заключението, че базата на подчинението е любовта и доверието. Може да изглежда трудно от нас да се изисква да имаме такава увереност, преди да имаме личен опит от взаимоотношенията си с Бога. Но Той ни помага да разрешим тази дилема. В момента, в който вземем решение да Му се подчиняваме, Той незабавно идва да ни помогне. Неговият несравним дар е способността ни да се подчиняваме, за да излезем от ситуация, която ни изглежда безнадеждно загубена.

Така е станало и с Авраам преди много години. Бог му е наредил да напусне родината и дома си: *“Излез от отечеството си, измежду рода си и из бащиния си дом, та иди в земята, която ще ти покажа. Ще те направя голям народ; ще те благословя, и ще прославя името ти, и ще бъдеш за благословение”* (Битие 12:1,2). Това е заповед. Тук има и обещание за благословия. Но липсвала възможността да се задават въпроси като: “Защо?” или “Моля те обясни ми всичко.” **Разбирането винаги идва след подчинението.** И така, Авраам се подчинил, без да разбира какво ще стане с него. Той е тръгнал, без да знае къде отива. Но не е било необходимо да знае, защото Бог е знаел. Резултатът от това “сляпо” подчинение е благословия, която се разпростира над милиони хора от всички поколения.

Част 6

Падналият ангел

Дали Сатаната е жив и живее ли на земята? Вие преценете. Това се случи преди няколко години... В продължение на няколко седмици мои приятели ми разказаха две много сходни истории. Едната ми разказа Ламар, мъж на около 30 години, а другата - Джини, млада домакиня. Когато чух тези истории, аз не се досетих, че те представляваха една отворена врата, която ме подканяше да изследвам един проблем, за който до тогава почти не бях чувала.

В едно писмо Ламар ми разказваше следното: “През въпросната неделя ни гостуваше един познат наречен Дик, който беше парализиран и се придвижваше с инвалидна количка. Той посещаваше нашата църква и често по негова молба всички се молахме да бъде излекуван, но видимо подобрене нямаше. Наближаваше време за вечеря и жена ми го покани да остане да вечеря с нас. Стана 10 часа вечерта, след това 10 и половина. Нашият гост не даваше признак, че иска да си ходи. Дотогава вече бях успял да му кажа всичко, което можеше да представлява интерес за него. Тогава му казах: “Дик, идва нов ден.” Нашият гост си отиде с нежелание и ние с жена ми си легнахме. През нощта сънувах, че все още говоря с Дик. Спомням

си прекрасно всички подробности, даже думите, които му казаха. “Дик, чувал ли си някога за изгонване на нечиста сила? Знаеш ли какво означава това?” Внезапно се събудих, а викът ми беше събудил и жена ми и то така, че тя беше подскочила от уплаха. След като си отворих очите, вниманието ми беше привлечено от една фигура, която стоеше в отвора на вратата на килера, докато самата врата беше широко отворена. Това беше фигура на висок и слаб млад мъж с властна осанка. Силуетът му беше релефно очертан, защото изглеждаше облечен в черно. Вниманието ми беше привлечено от лицето му. Той имаше късо подстригана черна коса, високи скули, остра гладко избръсната брадичка и остър поглед, който се впишаваше в мен. Това беше лице, изпълнено със злост. Инстинктивно разбрах, че това беше Сатаната. Бях вцепенен и изплашен. Всичко, което желях, беше да го изгоня от стаята. От някъде, дълбоко отвътре ми дойдоха думите “В името на Исус Христос, махай се! Сатана, иди си!” Въпреки, че се вирах, той изчезна за миг. По-късно отидох да видя Дик и установих, че е дълбоко въввлечен в света на окултното. Той даже имал два духа, които наричал по име и с които бил толкова близък, че направо отказа да се подложи на процедурата “изгонване на духовете”. Тогава започнах да разбирам, защо не му помагаша нашите молитви: докато искаше да бъде излекуван физически, той не желаше да се откаже от любовта си към окултното. Последното, което чух за Дик беше, че е престанал да посещава църквата. **Ти ме познаваш и знаеш, че аз не съм човек, който има склонност към видения.** Но от този случай имаше някакъв резултат: от тогава нямам ни най-малко съмнение, че Сатаната съществува.” Инстинктивно си помислих, “Каква глупост!” Този случай може би беше дал възможност на Ламар да се увери в телесното съществуване на Сатаната, но в мене се породиха многобройни въпроси. Дали Ламар искаше да ми каже, че наистина е видял Сатаната като същество? Ако не познавах Ламар от доста години и не бях яла толкова пъти на масата му, може би щях да нарека “видението” му халюцинация на един разстроен човек. Но аз го познавах добре и знаех любовта му към живота, а това беше в рязък контраст със странната, зловеща среднощна случка. Изпитвах най-голямо желание да затръшна вратата на този странен свят.

Но още през следващата седмица чух историята на Джини: “През тази нощ си легнах и заспах, но бях разбудена от светлина в стаята си. Край леглото при краката ми стоеше този мъж, висок около 1,90 м. Имаше черна, късо подстригана коса, тъмен тен и черни очи. Той просто стоеше и ме наблюдаваше. След като от 8 години бях станала християнка, аз имах много проблеми, с които по-рано не бях се срещала, но до този момент не бях изпитвала такъв смразяващ страх. В главата ми проблесна мисълта, “Боже, какво е това?” Мисълта едва ми беше дошла на ум, когато усетих, че Самият Исус стои от срещуположната страна на леглото ми и ме пази. Странното беше, че Той носеше жезълът Си. Все едно, че в отговор на моя въпрос, Исус каза за черният човек: “Той е персонификацията на Човека.” По-рано не бях чувал тази дума, но знаех какво означава. Незабавната ми реакция беше: “Тогава аз трябва да стана и да извикам някой, за да се моли за мене.” Исус ми каза: “Не, рано или късно ти ще се срещнеш с него.” Само имайте предвид, че думите на Исус идваха до съзнанието ми не отвън, а някъде отвътре от мене. Останах да лежа в леглото си и набирах смелост, за да погледна отново към черният човек. Той стоеше там неподвижно и излъчваше нещо, което бих могла да нарека персонификация на злото. Най-благодарна бях заради присъствието на Исус и заради сигурността, която излъчваше жезълът в ръката Му. След това Исус каза: “Той трябваше да ти се яви лично, за да научиш, че всичко, което дяволът и хората могат да ти направят, няма да е опасно за тебе, при условие, че си близо до Мене. Никога вече не си позволявай да живееш неговия живот или той да има някаква власт над тебе.” Докато започнах да си припомням всички чудни промени, които се извършиха в мене през последните 8 години и за пълнотата на живота ми в Христос, персонификацията на злото, която стоеше до леглото ми, изчезна веднага. След това аз заспах, обхваната от мир и любов.” Особено ме впечатлиха две подробности от описанието на Джини: фразата “персонификация на Човека” и нейната убеденост, че във видението й Исус е държал жезъл. Чудех се дали жезъла в Неговата ръка е има някакво връзка с моментите, когато се изправяме срещу злото? Емоционалната ми реакция на историята на срещата на Джини със Сатаната беше същата съпротива, както при историята, разказана ми от Ламар. Но въпреки това, те бяха мои отдавнашни приятели, които познавах като мъдри и здравомислещи хора. Вярвах им напълно, но историите им ми се струваха твърде преувеличени.

Бях забелязала, че всеки път когато четях списъкът на използваната литература на някоя книга, откривах все повече заглавия на публикации посветени на Сатаната и окултното. За такава литература вече има специални книжарници, в които се продават не само книги, но и най-различни маски, свещи, тамян, талисмани, игри, зодиакални знаци, кърпи, карти за врачуване и магьоснически качулки. “Това са измислици”, казвах си аз. Всичко това открито се противопоставяше на личният ми представа, че Бог е чиста любов и доброта, поради което реших да държа погледа си вперен към Него, като мой личен отговор на разпространението на култа на Сатаната. Но когато един, а след това втори мой близък приятел повярва в подобни неща за Сатаната, аз не можех да продължавам да избягвам тази тема. След като бях разбрала за важността на подчинението, аз осъзнавах че бях лично призована да огледам царството на злото и да го

изуча. “Добре, Боже”, отговорих аз. “Ако ми казваш, че Сатаната е реален и даже сега ни напада и искаш да погледна към него и да чуя, какво ще ми кажеш за всичко това, аз ще го направя. Но моля те, бъди с мене през цялото време, защото самата аз нямам желание да правя това.”

До този момент аз не бях чела много неща за Сатаната, с изключение на написаното от Луис, известен преподавател от Кеймбридж, който от атеист беше станал християнин. В книгата си “Просто Християнство” той пише следното за Сатаната: “Знам, че някой може да ме запита:”Наистина ли искаш днес, в наше време, отново да ни представиш нашия стар приятел дяволът, с неговите рога, копита и всичко останало?” Добре, аз не знам какво трябва да се прави по наше време. Аз не съм специалист по рогата и копитата. Но от друга страна, отговорът ми е “Да, точно това имам предвид.”... Ако човек наистина иска да го опознае по-добре, аз бих му казал: “Не се безпокой. Ако наистина искаш, ти ще узнаеш. Друг въпрос е, дали ще харесаш онова, което ще научиш.”

Нито един от двамата ми приятели Ламар и Джини беше имал по-рано някакъв опит със Сатаната. И Луис беше прав, защото те не харесаха Сатаната. Но независимо от това, въпросът беше зададен и чакаше своя отговор. Що се отнася до дявола по принцип, аз разбирах, че той трябва да е дух. Следователно, аз не можех да възприема идеята, че той има телесно изображение, като рога, опашка и да бъде облечен в смехотворен червен костюм. Външният вид на Сатаната би трябвало да бъде от по-малка важен отколкото неговия характер. Как бих могъл да изуча характера на Сатаната?

Най-логично беше да започна с това, да разбера какво Самият Бог е избрал да ни разкрие в Библията за Сатаната и за проблема със злото. Реших всяка сутрин да посвещавам 30 минути на това проучване. Още от самото начало бях изненадана. Първият откъс от Библията, който прочетох, описваше Сатаната като красиво създание, който в началото е бил изтъкнат архангел, наречен Луцифер, “блестящият”, “Деницата”. Някои изследователи на Библията считат, че Луцифер е бил най-високопоставеното небесно създание, което е водело всички останали създания в хваленията на Бога. Но дошло време, когато Луцифер започнал да завижда и да иска хваленията за себе си. *“Как си паднал от небето, ти Денице, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който поваляше народите; А ти думаше в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди...Ще възляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния”* (Исаия 14:12-14). Когато блестящият ангел прекъсна връзката си с Отца, той станал водач на небесен бунт. Книгата “Откровения” ни разкрива, че Луцифер е подлъгал една трета от небесните духове да застанат на негова страна. В края на краищата, техният ангелски вожд все още е притежавал изключителна интелигентност, привлекателна убедителност и власт. *“И опашката му, като завлече третата част от небесните звезди, хвърли ги на земята”* (Откр. 12:4).

По това време името на Луцифер се променя и той бива наречен Сатана - “противопоставящ се”, “противящ се”. Направих списък на някои от другите имена на Сатаната. Тези имена ни разкриват различни страни от характера на бившия Луцифер: Враг, Изкусител, Унищожител, Лъжец, Нечист дух, Паднал дух, Обвинител на братята, Бог на този свят. Докато ги обмислях, аз разбрах, че Бог е знаел, че е възможно да се извърши това ужасно извращаване на прекрасното Му създание. По ирония на съдбата, това е станало възможно, защото Бог е бил толкова щедър към Луцифер, което е създало предпоставки за трагичното противопоставяне. Но нещастieto на Луцифер не е отклонило Създателят от вечното Му намерение да създаде един наистина свободен човек. За човека Той създал едно специално място, градината - планета Рай, която приличала на синьо-зелен скъпоценен камък всред сивия космос.

Човекът трябвало да бъде с идеална физика, с изкусно оформено тяло, от хромозомната част на всяка клетка до човешкото око с неговата ретина, съставена от седем нежни пласта от молекулна и атомна тъкан, нервни клетки и нервни влакна; от химическата сложност на кръвта с нейната транспортна система за обмиване и подхранване на всяка клетка, до чудно съставения мозък, състоящ се от 100 милиарда неврони и поне два пъти повече съединителна тъкан.

Невропатолози, като например д-р Франсис Ото Шмит доказват, че човешкия мозък е толкова сложен, че в сравнение с него един съвременен компютър е като детска играчка. Но още по-важен от невероятното човешко тяло е бил Божият план хората да вземат участие в добротата и любовта на Създателя, за да познаят несравнимото щастие и пълнота в живота си. Така Бог е гледал на създанието Си, на човека, и го е оценил като “много добро”. Въпреки това, преднамерено давайки ни собствена идентичност и по-точно, собствена воля, с която да избираме, Той е поел риска, хората или ангелите да са способни да отхвърлят плана Му. И тъкмо това се случило. По времето, когато била създадена планетата Земя, архангел Луцифер вече бил станал небесен бунтовник. Нашата малка планета станала сцена на смъртната битка между Сатаната и неговите кохорти и Бога Отец. Конфликта е започнал през пролетта. Бог е предупредил Адам и Ева, че ако ядат от Дървото на Познанието, сигурно ще умрат. Така както Сатаната е искал да бъде подобен на Бога, така и в този случай той е търсел начин да внуши същия дух на неподчинение на ума и волята първо на Ева, а след това и на Адам...Бог не ви казва истината, твърдяла змията, *“но знае Бог, че в деня,*

когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога” (Битие 3:5). Човекът решил да повярва на Сатаната. Резултатът от това е трагедия не само за първия мъж и първата жена, но и за всичките им поколения от наследници. За човека решението да се яде от плодовете на Дървото на Познанието означавало да настрои волята си срещу Божията воля, за да се възцари като “бог”, независим от своя Създател. Това е равносилно на това дясната ми ръка “да реши”, че не се нуждае повече от останалата част от тялото и пожелае да се отдели и да заживее свой собствен живот.

Но физическата смърт била само част от нещастieto. Човешкият дух правел човека венец на Божията съзидателна дейност. Тъкмо по тази причина на човека било казано, че той ще царува над животните, “*над всяко живо същество, което се движи по земята*” (Битие 1:29). Това е така, защото Йехова създал човека по свой образ и подобие, което дало основание на авторът на Послание до Евреите, цитирайки Псалмите, да каже: “*Ти си го направил само малко по-долен от ангелите, със слава и чест си го увенчал и поставил си го над делата на ръцете Си; Всичко си подчинил под нозете му*” (Евр. 2:7,8). Същият този дух, който е давал възможност на човека да отправя хваления, да взема решения и да прави морален избор, да помни, да възприема идеите и да натрупва познания, да разсъждава, този дух не само е представлявал огромен дар, отделящ човека от останалата част от животинското царство. Този дух означавал, че човекът ще бъде зависим в живота си от Светия Дух, от който е част. Исус е отговорил на Изкусителят: “*Не само с хляб ще живее човек*” (Мат. 4:4).

Смъртта е дошла на света в резултат от човешкото неподчинение, точно така както Бог бил казал че ще стане. Краят на всеки човек не трябва да се свързва единствено със спирането на сърцето и с разлагането на тялото, но и с всички преживени болести, които водят до смъртта: болести, болки, слабости, нещастни случаи, глад, епидемии, страхове, самотност, ненавист, ревност, обиди, грубост, изпитания, убийства и самоубийства. Сега започва дългата история на нечовешкото отношение на човека към човека, чието сърце се вкоравило от падналата природа, която сам си бил избрал. А защото Бог е дал на човека истинска свобода да избира, Той не би могъл да го насили и да се намесва в човешкия избор.

Вследствие на Божията “невъзможна Любов” бил измислен план за спасение на хората, който без съмнение може да се осъществи само от три Личности: Отца, Сина и Светия Дух. Исус трябвало за известно време да се откаже от привилегията да се наслаждава постоянно на присъствието на Отец и на Светия Дух, да дойде на земята, облечен в плът, да бъде роден от жена като всички синове на Адам. Исус станал Божие откровение, едновременно Бог и човек, който с живота си демонстрирал какво представлява Отец - Неговата любов и състрадание, Неговата почит към всичко живо, Неговата сила да отвързва, да освобождава, да поправя. Планът станал факт в точно определен момент, като по този начин разделил цялата човешка история на две части - “преди Христа” и “след Христа”. Учението на Богочовека било невероятно впечатляващо, притежавало сигурния белег на Един, Който говори “с власт”. Неговите чудеса, даже обвиненията на враговете Му, са накарали хората да вървят след него. “*За туй фарисеите рекоха помежду си: Виджте, че нищо не постигате! Ето, светът отиде след Него*” (Йоан 12:19). Тъкмо тук хората се изненадват, които за пръв път четат Библията. Авторите на Писанията твърдят, че истинската причина, поради която Исус е влязъл в човешката история, не са били нито Неговото учение, нито чудесата Му. **Исус е дошъл на земята, за да умре и да бъде възкресен за живота на третия ден.** Така Неговата смърт и възкресение станали Майсторски план, за да се спечели пак за човека всичко, което бил изгубил в Райската Градина. Като последен потомък на Аврам, Исус нарамил кръста си, вземайки всички нас, Аврамовите наследници, със Себе си в смъртта на старото, вече разложено създание. Така Той извършва перфектна замяна, която е описано в едно забележително изречение от Дерек Принс : “**Исус взе върху Себе си злото, което беше предназначено за нас, за да може в замяна на това цялото Адамово потомство да получи доброто, което се дължеше на Него.**”

Исус отиде на кръста Си като доброволен изпълнител на небесния план. Независимо от това, страданията Му в Гетсиманската градина ни показват, че Той по човешки се стреми да отдалечи часовете на мъченията, които Го очакват. Докато е израствал в Назарет, Исус е бил свидетел на други разпъвания на кръст. Когато е бил около дванадесет годишен, римският управител на Сирия, Варус, заповядал да бъдат разпънати на кръст 2 000 участници в бунт, който избухнал след смъртта на Ирод Велики. Гледката на поле, изпълнено с 2 000 кръста би направила незабравимо впечатление на всяко чувствително момче. Колко добре Исус е познавал квадратните 8x8 мм гвоздеи, използвани при разпъването на кръста и те са били толкова реални, колкото е реална е болката и жестоката жажда, спазмите на мускулите и пълната загуба на съзнанието. Независимо от това, Той е казвал: “*Аз за това се родих и за това дойдох на света*” (Йоан 18:37). Следователно Исус е бил послушен до смърт.

Победата е принадлежала на Бога, защото на третия ден Животът се излял отново в умрялото и изтерзано тяло на Исус. Разпъването на кръста и възкресението са повратни точки в историята. Онези, които говорят за “духовно възкресение”, не са разбрали за какво става въпрос. За първият Адам, или за

последният Адам, или за който и да е от нас, които сме синове и дъщери на Адам, и все още сме от плът, нищо освен възкресение на плътта не би представлявало някаква победа за нас. Сатаната не е бил излъган, Исус не е бил изненадан, не са били изненадани и недоверчивите му ученици, няма да бъдем изненадани и ние. **Сатаната е бил победен.**

От този момент нататък всеки човек може да погледне безстрашно към Изкусителят и да каже: “Ти си лъжец, един победен враг, един блъфьор и издъхващ злодей. Аз стоя тук в името на Исус Христос, Победителят. Махай се!” За Изкусителят не остава нищо друго, освен да изчезне. Следователно, никъде в Библията не пише за Дуализъм, за това философско схващане, че на света съществуват две равни и независими една от друга сили - едната от тях добра, а другата - лоша, които водят вечна борба за надмощие над този свят. Даже за един християнин е лесно да припише по-голяма сила на Сатаната, отколкото той в същност има и така да изпадне в ерес. **Вместо това ни се казва, че земята е територия, която е окупирана от врага.**

Праведният Цар вече беше на земята и спечели решителната победа, а ние все още живеем в куклената атмосфера на борбата. Ще дойде време, когато Христос, Господ Емануил, ще дръпне най-накрая завесата от всички останали кътчета на неподчинение и на партизанска борба, за да установи царството Си ясно и открито, за да могат всички да го видят. Сатаната все още разполага с една карта “Асо”, която може да играе. Ако съумее да накара някой човек да не вярва на истината за Исус Христос: кой е Той, за живота, който е живял заради хората, за това, че Сатаната е бил победен - в този случай Сатаната може да задържи такъв човек в робство на тъмното си царство. Защото, въпреки че имам един милион долара в банката, ако в резултат на някаква измама аз бъда убедена, че ги нямам и не направя опит да ги използвам, парите в банката не ме ползват изобщо. По този начин Обвинителят на хората демонстрира невероятно майсторство и способности, артистичност и хитрост, за да държи човечеството далеч от познанието на истината и да се съобразяват с нея. Чрез него техниката на лъжата и измамата е превърната в изкуство. Начините му на прикриване и на подмяна на ценностите са почти неограничени. Та нали това беше Луцифер, изтъкнатият архангел, с неговата огромна интелигентност, която сега е насочена изключително в негативна посока. Сатаната не се предава пред нас, даже когато станем последователи на Исус. Той никога не се предава, докато ние обитаваме нараними тела в този несигурен живот. След като станем християни, неговата цел е да ни се противопоставя и да ни държи в напрежение, така че да попречи на духът ни да израства и да узрява. Освен това той иска ние да нямаме успех при разпространението на добрата новина за свободата в Исус Христос сред другите хора. Сатаната не може да създаде нищо ново, той въобще нищо не може да създаде. Той е принуден да краде създаденото от Бога. Така той изопачава любовта и секса, който са прекрасни дарове на Бога и ги превръща в изкушение, садизъм и многобройни извращения. Той променя дълбоко вкорененото в сърцето ни желание да хвалим Бога и ни убеждава да се прекланяме пред по-малките богове на желанията, парите и властта.

В нас се надига протест и си питаме: “Ако Христос е спечелил победата, защо не е прекратена войната със Сатаната? Защо Бог просто не изгони Сатаната?” Това са основателни въпроси. Отговорът ми беше даден една сутрин от Бога: “Защото Отец е решил, дотолкова доколкото е възможно, всички синове на Адам да получат втори шанс и да ревизират решението, взето в Райската градина от Адам и Ева.” Исус ни е дал този шанс. Отец е решил несравнимата саможертва на Синът Му да не се получава от хората съвсем безплатно. В книгата си “Просто християнство” Луис изразява същата мисъл по следния начин: “Християните си мислят, че Бог ще се върне със сила. Ние не знаем кога ще стане това. Но можем да се досещаме, защо се бави Неговото завръщане. Той иска да ни даде шанс да се присъединим свободно към Неговата страна... Чудя се, дали хората, които молят Бога да се намеси открито и директно в нашия свят, разбират достатъчно добре какво ще стане, когато Той направи това. Когато това стане, това ще бъде краят на света. Когато авторът излезе на сцената, пиесата завършва...”

Излиза, че нищо не се е променило от момента, когато човекът е трябвало да направи избора на кого да вярва: на Бога или на Сатаната? Кой от двамата радва сърцето му? Дали ще позволи да се прекъсне връзката му с Живота в Бога и ще реши да живее самостоятелно? Времето все още задържа дъхът си, за да разбере какъв ще бъде нашият сегашен отговор. По кой път ще реши да върви всеки мъж и всяка жена в наши дни? Но някой може да протестира: “Аз никога съзнателно не съм вземал някаква подобно решение.” Но не е необходимо да вземаме специално решение. Това е така, защото всички ние, поради това, че сме родени от плът и сме от човешкия род, наследници на природата на нашия праотец Аврам, точно така, както цветът на очите ни е наследен от някой от нашите предшественици. И ще бъде точно толкова безполезно да протестираме, че наследяването на предразположена към грях природа едва ли е честно, колкото и да протестираме срещу цветът на очите си или на кожата си.

Истината е, че независимо дали сме милионери, ръководещи някаква финансова империя или сме млади идеалисти, които се бунтуват срещу материалния свят, или пък сме обикновени граждани, които са

доволни да живеят егоцентрично живота си на спокойни членове на посредствеността, до момента в който сграбчим предоставения ни за втори път шанс, за да променим пагубното решение, взето от Адам и Ева в Райската градина и отново се присъединим към Живота, ние си оставаме изложени на изкусните измами на Сатаната. Когато осъзнах това, тогава можах да разбера, защо изразът “персонификация на Човека” е толкова подходяща. Сатаната си остава персонификация на човека, произлизащ от Адам, точно така както Исус е Персонификация на новия Човек.

Всеки от нас може да избяга от робството на Сатаната, за да отиде при свободата на Христовото царство, но само ако реши да обърне кормилото на волята си и го направи. **Тъкмо поради тази причина моментът при който човек реши да последва Исус е толкова фатален.** Това е причината, поради която самите ангели се радват, когато едно изгубено агне се върне обратно при Добрия Пастир. Колкото повече напредвах със сутрешното изучаване, толкова по-добре започнах да разбирам защо Бог толкова е настоявал Исус да изпие тази противна чаша. Внимателното проучване на злото, описано в Библията, създаде в мене несравнимото чувство на увереност и победа. Библейската история на конфликта между доброто и злото съвсем не е се поставя под съмнение, напротив, тя се потвърждава по най-категоричен начин; това е история на пълното поражение на злото от абсолютната сила на Христос. Но Бог искаше от мене да проуча този въпрос за себе си, за да бъде не само сигурна, а напълно убедена за реалността на царството на злото. Рано или късно човек набира горчив опит и заедно с близките си бива затрупан от толкова съмнения и изкушения, поради което е особено важно да знае как да се бори срещу тях.

Друга причина, поради която се осмеляваме да мислим, че Сатаната не съществува е, че Бог преднамерено се е поставил в положение на зависимост от това как неговите човешки творения започват да проповядват добрата Му новина и да разпространяват царството Му на земята. По време на изпълнението на тази задача на всяка крачка ще трябва да преодоляваме съпротивата на Сатаната. Тактиката на Сатаната включва употребата на изтънчени духовни изкушения, сексуални изкушения и разнообразни методи за предизвикване на трудности и грижи за християните. **Едно от най-употребяваните оръжия на Сатаната е обезкуражаването, което често е придружено от самосъжаление и потиснатост.** През първите години от живота ни във Вашингтон, когато Питър Маршал често трябваше да се бори с обезкуражаването, аз си спомням, че един на друг си цитирахме една от фразите на Хана Смит: **“Всяко обезкуражаване е от дявола.”** Разбира се, лекарството е да открием източникът на потиснатото настроение и да си спомним, че духовната реалност не може да се измерва чрез чувствата.

Друг метод използван от Сатаната, е грехът да се представи като нещо ценно. Това е древният трик да се постави стръв на въдицата, за да се подлъже наивната риба. Това става, когато ни казва: “Вие не сте приети от Бога, следователно вие няма повече да бъдете изкушавани”. Това става когато християните постоянно си мислят за провалите и греховете си. Това става, когато се използва измамната философия, чрез която разстоянието между доброто и лошото се извървява с малки стъпки, с цената на дребни компромиси. Да си спомним поговорката, че “Пътят към ада е осеян с розите на добрите намерения.”

Понякога Сатаната трасира пътя за сексуалните грехове, като стимулира гордостта на човека от собствените му постижения. Такъв човек започва да се надценява и да се счита за незаменим. Семейните му отношения започват да се влошават поради честите му командировки. Когато семейният живот се разстрой, Изкусителят от време на време създава ситуации, при които при този човек се явява някоя особено привлекателна омъжена жена с голямо деколте и го моли за помощ. Когато заблудата на този човек продължи и хората научат за прелюбодеянието му, унищожителния резултат от това прегрешение предизвиква голяма радост в ада. Тук попадат и хората, които напускат църквата, казвайки си: “Ако това е християнството, аз не искам да съм част от него”, осъждайки църквата заради грешките на пастора, а не си спомнят за Христос и Неговата безгрешност.

Третата категория измами използвани от Сатаната, се свързват с странните неща. Например, веднъж един известен евангелист подготвял проповед, посветена на Сатаната и я диктувал на магнетофон, който внезапно се запалил. Ние можем да си помислим: “Щеше ли магнетофона да се запали, ако проповедникът беше продиктувал фразата “Бог е любов?” Може би, защото това ни дава пауза, докато отново и отново се борим, за да демаскираме Сатаната, като пишем, поучаваме или проповядваме.

Следващият списък съдържа случки с християнски лидери, които познавам и на които вярвам:

- Камината в дневната стая се запалила един ден преди да бъде предаден на издателя ръкописът на една книга, посветена на Сатаната.

- Ан пътувала за християнска среща и попаднала в изключително натоварено движение, а и колата ѝ си повредила. Освен че закъсняла за срещата, тя не могла да се концентрира върху темата, била неспокойна и срещата се оказа неефективна.

- Механичните затруднения са нещо обичайно.

- Когато наближи времето за някой важен разговор или среща, семейството на проповедника започва да се вълнува и между членовете му създава напрежение, а има и дребни инциденти.

Обикновено тези отрицателни емоции не представляват голям проблем, те повече приличат на отвратителна нелепост. Но са достатъчно само няколко подобни случая и ние започваме да разбираме, че войната, за която се говори в Библията е наистина реална: *“Защо нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестията в небесните места. Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден...”* (Еф. 6:12,13). В суматохата на битката един войник трябва да е в състояние да различи неприятеля си. В миналото войниците са се различавали по униформите си или по бойното знаме, което носели високо вдигнато пред себе си. Как можем ние, като христови воители да познаем врагът Сатана? От моите проучвания можах да съставя следния сравнителен списък, който ни помага да знаем какво искат от нас Исус и Сатаната. Сравнението ни помага по-отчетливо да видим разликите:

Сатана	Исус
Желае да изпълнява собствената си воля.	Винаги се подчинява на волята на Отца.
Целта му е да обвърже и заслепи хората.	Стреми се да освобождава хората и да им отваря очите, за да виждат.
Лъже непрекъснато.	Той е Истината.
Счита се за много важен и не понася презрително или несериозно отношение към себе си.	Често използва нежното докосване.
Иска да живее на тъмно и крие част от живота ни от другите хора.	Иска да живеем открито.
Иска да се съмняваме и да не вярваме на Божието слово. Работи, за да станем пренебрежителни, невярващи, ние самите да решаваме, на кое от писаното в Библията да вярваме.	Иска да вярваме, че винаги спазва обещанията Си. Дава ни твърда гаранция, че Библията е Божието Слово.
Подстрекава ни да не се подчиняваме на Бога.	Казва: “Ако Ме обичаш, ще се подчиняваш на заповедите Ми.”
Съветва ни да използваме Бога за собствена полза.	Иска ние да бъдем използвани от Бога, за да помагаме на другите.
Иска да си казваме: “Тялото ми принадлежи на мене”. Иска да бъдем болни.	Казва ни: “Тялото е храм на Светия дух.” Иска да имаме здраво тяло, здрав разсъдък и силен дух.
Не си жали труда да ни причинява мъка и тъга	Иска да сме радостни.
Желае смъртта ни.	С готовност ни дарява живот, който продължава до вечността.
Упреква ни и ни обвинява	Уверява ни: “Аз не дойдох да съдя света, а да го спася.”
Подбужда ни да се самообвиняваме.	Убеждава ни, че всеки човек е безценен за Него.
Създава у нас усещане за неудовлетвореност и желание да се оплакваме.	Приканва ни да сме доволни и да хвалим Бога при всички условия.

Стимулира ни да си мислим, че с един голям “удар” можем да спечелим достатъчно за цял живот.

Стимулира ни да се концентрираме върху грешките и греховете на другите.

Стимулира ни към чувства на негодувание и горчивина.

Приканва ни да си поживеем весело сега и да забравяме, че ще трябва да си плащаме за това.

Опитва се да ни убеди да крием греховете си и да си намираме извинения за тях и по този начин ние се разлагаме.

Стреми се да ни убеди, че изкушението е грях.

Иска когато сгрешим да потънем в обезкуражаване и отчаяние.

Целта му е ние винаги да носим маска на лицето си и да играем някаква роля, да бъдем лицемерни.

Желае винаги да оставяме за бъдещето проблемите с вярата си.

Иска винаги да отлагаме нещата.

Подбужда в нас стремежа да сме твърде ангажирани с мисли от рода: “Какво ще стане в бъдещето? Какво може да се случи?” и да сме изплашени от онова, което ни очаква.

Приканва ни към фалшива, възвишена свръх религиозност.

Иска да се задоволяваме от “средни, обичайни” взаимоотношения с Бога и с другите хора, без крайности.

Работи църквите да бъдат разделени като “клубове” или “фракции”, с “частичен дух”.

Иска ние да се намираме постоянно под Негов контрол за всичко, свързано с ежедневните ни нужди.

Казва ни да погледнем към гредата в собственото си око и първо нея да извадим.

Казва ни да прощаваме на другите по същия начин, по който и Бог ни прощава.

Учи ни да си плащаме сега с време или усилия, защото щастливия живот ни е гарантиран в бъдещето.

Иска да се обърнем към Него, изнася на показ греховете ни и ги опрощава, изчиства ги и ги забравя.

Уверява ни, че изкушенията укрепват вярата ни.

Окуражава ни, когато сгрешим, да се молим за прошка, да я приемем, да станем и да продължим нататък.

Внушава ни желание да бъдем искрени заради самите себе си; да позволим на другите да разберат какво представляваме.

Иска да повярваме сега, в настоящия момент.

Учи ни, че “Сега е момента за спасението.”

Загрижен е за това, което правим в момента; иска да се предоставим още в този момент на Бога.

Иска да изживяваме ежедневно съвета Му: “Без Мене не можете да направите нищо.”

Иска да се отдаваме на Бога без резерви: “Ти трябва да обичаш Господа твоя Бог с цялото си сърце, със цялата си душа и с всичкия си ум.”

Води ни към обединение сред изобилие от дарове на Светия Дух, на които да се радват членовете на църквата.

Иска да гледаме на морала като на нещо относително, да вярваме, че няма окончателна истина или лъжа.

Стреми се да унищожи всички закони, Божии и човешки.

Причинява войни.

Настоява, че Той е Пътят, Истината и Животът; че Божият закон е абсолютен.

Изпълнява закона и пророците и добавя праведност към всичко това.

Желае мир, плодът на праведността.

Скоро установих, че този период на получаване на указания от Бога няма да се ограничи само със спокойната работа над книгите. Предстоеше ми да се запозная с уроците от живота.

Част 7

Нечестивият дух

За пръв път чух изразът “нечестив дух” от една двойка хипита, Кери и Джеф Бъдингтън. Срегнах се с тях през Септември 1969 година в една малка църква, където синът ми Питър беше пастор. Бях изненадана, когато ги помоли да излязат пред всички присъстващи в църквата, защото външността им беше странна и се различаваше коренно от болшинството възрастни членове на църквата. След като приключи официалната част от церемонията по приемането им в църквата, Питър каза: “Тъй като Джеф и Кери са извървели толкова необикновен път, за да стигнат до решението да станат християни, аз ги помолих да ни разкажат част от живота си.” Джеф беше висок и широкоплещест и разказа колко дълго е обикалял Щатите, **търсейки отговор на въпроса какъв е смисъла на живота**. Кети имаше права коса, която стигаше до раменете ѝ и разказа как се е измъкнала от джунглата на наркотиците, за да открие реалността на Бога. Докато те разказваха, хората ги слушаха с подчертан интерес. Аз бях толкова заинтригувана, че след свършване на службата ги помолих да се срещнем и да си поговорим. След няколко дни се срещнахме за около 2 часа и тази среща наистина се оказа впечатляваща и незабравима.

Когато днес прослушвам магнетофонният запис на този 2-часов разговор, все още си спомням сцената в дневната стая на синът ми: от прозореца струеше топлата светлина на следобедното слънце, а Кери седеше подобно на малко момиченце на дивана с крака, подвити под себе си.

Първата част от историята на Кери и Джеф беше подобна на историята на хиляди млади хора... Те се срещнали в една комуна в Калифорния през 1968 година. Джеф бил от Масачузетс. Учил един семестър в колеж, а след това сменил много професии - застрахователен агент, строител на музикални органи, проектант на декори, даже работил в цирк. Кери била родена в Калифорния и като ученичка в гимназията се пристрастила към наркотиците. Когато се срещнали, двамата вече били наркомани. Кери ми обясняваше: “Бързо разбрах, че наркотиците те превръщат в пленник на някакъв въображаем свят. Целият ти живот се превръща в едно безкрайно пътешествие на страха. Освен това те ти дават една илюзия за величие. Но след като веднъж станеш зависим от дрогата, става невъзможно да се откажеш, защото се страхуваш, че не можеш да живееш без нея. Ако все пак се опиташ да го направиш, това е много болезнено. Стомахът ти е свит на топка. Нервите ти са опънати до крайност. Трепериш и се гърчиш в спазми. Усещаш как топлината се излъчва от главата ти, все едно че си включен към ток с високо напрежение.” Джеф добави: “**Въпреки това, наркотиците дават нещо добро на младежта. Наркотиците им показват, че има и друг свят, различен от материалния свят. Може би това е една от причините толкова много младежи да се откажат от две неща, харесвани от по-старото поколение. Първо, младежите не виждат смисъл в трупането на богатство. Второ, те вече знаят, че науката не може да им даде отговори на въпросите за смисъла на живота**”. При това положение тя вече не може да бъде техен бог. Освен стремежът ни към приключения, Кери и аз имахме много общи ценности. Ние заедно търсехме смисъла да се живее. **Все още си мислехме, че щастието се състои в начина по който живееш външно, показно, че ако нещата около тебе са такива, че да ги харесваш, ти ще бъдеш щастлив.**”

В комуната, където живеели, получили малко отговори на фундаменталните си въпроси. Четиридесет човека, включително 11 деца, изградили огромна барака от дървени трупи в горската пустош на щата Орегон, където се надявали да избягат от цивилизацията и от стремежа към охолан живот. Бараката била

проектирана като централно място за срещи, за спане и за хранене. Била обзаведена от примитивно направени мебели, с огромна готварска печка, а имало даже и библиотека с 500 книги. Нямамо електричество, нито водопровод, имало само един поток, където се къпели и перяли. Мъжете изкопали кладенец за питейна вода. Всички предмети били общо притежание. Скоро установили, че не можеш да ядеш, без да работиш. А работата в повечето случаи е еднообразна и непривлекателна. Приели правилото, че всеки е длъжен да работи поне 4 часа всеки ден. Отглеждали зеленчуци, пилета и кози, ловели риба в реката. Тъй като времето през зимата било много студено, трябвало да се запасяват с дърва, а това не била лека работа. Кери и Джеф заживели заедно в една шатра, която си построили. “Но все още нещо ни липсваше”, обясняваше Джеф. “Кери и аз прекарвахме часове в тази шатра, седейки край огъня, като наблюдавахме сенките по стените и се опитвахме да разберем какво е това, което все още ни безпокоеше. Приличахме на хора, които се лутат в непрогледния смог на Лос Анжелис. Реалността, която се опитвахме да прозрем в халюцинациите на наркотичното опиянение, ставаше все по-неразгадаема. Най-накрая ни омръзна да водим такъв живот, подобно на хора с голи тела, покрити с брадавици и с деформирани души. Ние знаехме, че това е така, но все още не можехме да намерим начин да се променим. След това дойде периода на сериозните наркотични опиянения. Добре си спомням първото. Беше мъглив ден. Кери и аз се спускахме по склона на хълма, а от огромните дъбови дървета падаха тежки капки - един от дните на привиденията. Започнех да усещам, че нещо зло се протяга, за да ме хване. В главата ми нахлуха луди мисли. Провидя ми се груба тъмна мъжка фигура с глава на ястреб, с навита змия в ръката си, а над него имаше изписани неразбираеми йероглифи и в мене нарастваше едно желание да падна на колена пред него. Като че ли нещо ме принуждаваше да взема участие в някаква церемония, която ми беше напълно непозната. Струваше ми се, че това е нещо много древно. Нещо подкопаваше волята ми. Кери имаше същото усещане.”

Кери го прекъсна: “Това беше нещо като тази зла сила, която през цялото време беше с нас, само че в началото тя не ни се откриваше. Тя изчаква, докато здраво се хванете на въдицата ѝ и чак след това се показва. Тя иска да си мислите, че няма нищо лошо в това да се играят детски игри, като се вземат наркотици, че това е духовно и красиво, красивите психопатични цветове и т.н. Но това е насочено срещу духовността и повярвайте ми, то не е красиво. То е по-отвратително, отколкото човек може да си представи.” Джеф продължи: “Второто опиянение беше в Деня на благодарността. Цялата комуна се беше събрала в бараката и колективно вземахме наркотици. През този ден празнувахме нашата сватба. Навън валеше силен дъжд. Бяхме запалили огън и някой свиреше на барабани. Изведнъж Кери и аз бяхме обхванати от чувството на отвращение от всичко това. Същото чувстваше и една друга двойка. Четиримата напуснахме бараката и отидохме в нашата шатра. Седяхме притиснати един до друг, премръзнали, нещастни и твърде дрогирани, за да можем да си запалим огън. През тази нощ разбрахме, че отговорът, който търсехме в наркотиците всъщност беше мираж, просто там нямаше нищо. Разбрахме защо толкова много младежи извършват самоубийства.”

Зимата в Орегон била много сурова и част от членовете на комуната боледували. Поради това малцина можели да работят, свършили се и дървата за горене. Единствената им моторна резачка била повредена. Положението било отчайващо. Тогава се случило чудото. Една сутрин незнайно от къде се появила няколко непознати мъже с моторни резачки и с брадви и им казали: “Дошли сме да ви нарежем дърва.” Посетителите работили през целия ден и натрупали огромна купчина от нарязани дърва. Членовете на комуната ги питали: “Кои сте вие? Защо правите това за нас?” Те отговорили: “**Ние сме християни. Имаме малка комуна, която е на около 15 мили от тук нагоре по пътя. Дойдохме, защото Господ Исус ни каза, че дървата ви за горене са се свършили.**” “Но защо?”, настоятелно питали наркоманите. “Как би могъл Бог да се грижи за нас и нашата комуна?” “Защото Той ви обича.”

Този епизод оказал най-голямо влияние върху хипитата. Джеф, Кери и още няколко човека отишли нагоре по пътя, за да научат нещо повече за християнската комуна. “Точно в тази комуна ние най-накрая започнахме да намираме отговорите, които търсехме”, ми каза Джеф. “Ключът беше Светия Дух. Разбирате ли, до тогава бяхме имали известен опит с духовете, но това беше нечестив дух.” “Свети Дух и нечестив дух”, прекъснах го аз учудено. “Никога не съм чувала за тях да се говори по този начин. Как можете да обясните разликата между двата духа?” Ние установихме, че нечестивия дух наистина има власт в нашия свят, **само че това е власт, която всеки човек му позволява да има над него самия.** След като човек реши да му се подчини и му отвори вратата, нечестивия дух може да придобие много голяма власт над него. Той може да извършва “чудеса” и много трикове, да демонстрира власт над природата. **Но това е власт без любов. Тя иска едно нещо, само едно нещо - да унищожава.**” Тогава се намеси Кери: “Светия Дух също има власт, даже по-голяма власт от нечестивия дух. Той също чака, докато решим да Му се подчиним. Но Той е различен. Той целият е изпълнен с любов, с истинска любов. И Той е за нас.” Попитах ги: “Какво ви дава основание да сте толкова сигурни, че Светия Дух има по-голяма власт от нечестивия дух?”

“Защото,” отговори ми незабавно Кери, “Той ни даде сили да изхвърлим наркотиците, когато бяхме зависими от тях от толкова години. Това е истинско чудо!” Джеф продължи: “Освен това, Той ни отне старото желание и старите ни страхове. Вътре във всеки от нас се роди една нова личност, която Библията нарича “ново създание в Христа Исуса.” “Не става въпрос, че се опитваме да бъдем като Христос, да Му подражаваме”, продължи Кери. “Кой има силата да направи това? С помощта на Светия Дух Исус идва да живее в нас и да извършва работата Си.” “Следващата крачка,” продължи Джеф, “беше да намерим църква.” Спомнихме си за една църква, чийто членове бяха идвали да ни спасяват с храна и топло легло. Така че бързо се втурнахме към нея, с голяма жажда, както ми се струва. За наша изненада, там не открихме чувство на живот или сила. Нещо повече, те изглеждаха почти изплашени от промените в нас. Сигурно са искали да ни помогнат, когато бяхме без работа и под влияние на наркотиците: да ни дадат дрехи, топла храна, добър съвет, да покажат загриженост. **Но истинска промяна? Но истинска сила?** Наистина ли Бог прави това, което е казал? О, Боже! Човек може да полудее от това.”

“Кажете ми за промяната”, помолих ги аз. “Как започна тя?” “Един ден”, каза Джеф, “някак от само себе си ние изживяхме нашата Петдесетница и приехме Исус. След това двамата бяхме кръстени в залива и се оженихме официално. На сватбата дойдоха хора от много места, както хипита, които все още се дрогираха, така и трезви хора. През целия ден им разказах историята си и им казахме: “Исус е онова, което търсите.” Двата прекарвали четири месеца в християнската комуна за да се учат. “Новото същество, което се роди в нас, трябваше да почне от самото начало и да тръгне на училище,” каза Джеф. “Но това беше толкова вълнуващо! Когато се откажеш от наркотиците, неизменно следва едно ужасно пропадане. Когато си с Исус, ти просто се стремиш да се измъкнеш от ямата, постепенно и сигурно. Продължаваш да растеш и стъпка по стъпка да се учиш как да посрещаш и да преодоляваш трудностите си. Има проблеми със самоконтрола, разбира се, но радостта е над всичко. Сигурно това е “живата вода”. И други хипита дойдоха след нас в християнската комуна. Голямата разлика между двете групи беше, че в комуната на хипитата те все още продължаваха да правят онова, което им харесва; в християнската комуна те правеха онова, което е приятно на Бога.” Това не беше краят на историята. Като Нов Живот в тях, Исус отведе Кери и Джеф да се учат за известно време в дом за изоставени деца, а след това да станали част от друга християнска комуна, която се занимавала с изучаване на Божието Слово, работа в приюти и оказване на помощ на нуждаещи се хора. Те и до сега са там, като се учат, израстват и дават плод. За няколко години им се родиха три прекрасни деца, а Джеф и Кери продължават в старанието си да бъдат още по-добри последователи на Христос и да се учат да показват пътя на другите хора.

Днес милиони хора играят детските игри, чрез които Джеф и Кери започнали да изследват територията на злото. Магьосничество, окултни обреди, преклонение пред Сатаната, врачване, спиритически сеанси, хороскопи - това сега се превръща в доходен бизнес за много хора. Между многото популярни курсове, които се предлагат от колежите и университетите, могат да се срещнат такива като: телепатия, предсказателство, откриване на скрити предмети и други прояви на псевдонауката, спиритизъм и магьосничество. **В наши дни се смята, че само в САЩ има 185 000 астролози.** Съставянето на хороскопи е компютъризирано. **Почти всеки вестник или списание помества хороскопи.** Счита се, че във Франция 60 000 магове печелят общо над 200 мил. долара годишно. Едно американско списание съобщи, че само в района на Манхатън, Ню Йорк има 500 магьосници.

Възхитата от окултното достига връхната си точка в началото на 1974 година, когато филмовата компания Уорнър Бръдърс произведе филма “Заклинателна треска”. Пред кината в САЩ се наредиха дълги опашки от хора, които чакаха с часове, за да видят ужасяващият филм, в който се разказва за едно малко обладано от дявола момиче. Веднъж попаднали в салона, хората реагират на показаното на екрана с писъци, истерия (някои хора били откарани в болница), загуба на съзнание, сърдечни пристъпи, повръщане, неконтролирано поведение, а някои бързо си излизали. В Ню Йорк едно момче избягало от киното в една близка църква, като късало дрехите си и крещяло: “Изгонете злата сила от мене. Изгонете злата сила от мене!” По-дълготрайните влияния от този филм включваха хора, които вярваха, че са обладани от демони, страдащи от безсъние или кошмарни сънища. Филмът изкара на показ, че американското общество страда от отчаяние, болка и разединение. **Само 5 седмици след като филмът беше произведен, книгата по която беше направен сценария на филма достигна впечатляващият тираж от 9 мил. бр.**

Основната промяна с това направление се извърши през 1967 година. Един брилянтен млад англичанин Оз Гиниз, когото срещнах през лятото на 1972 година в Швейцария беше изследвал новият интерес към магьосничеството, окултното, Сатаната и всичко свързано с това. Той не можал да открие почти нищо ново и интересно по тази тема, което да е написано през последните 200 години. Историческите книги разглеждат черната магия и окултното като странен и отмиращ феномен: Просветлението, което дошло след Възраждането, заедно със подема на съвременната наука, принудило магьосниците да замлъкнат и духовете били победени.

Но в 1967 година, подобно на тапа, изхвърлена от кратера на вулкан, който столетия е бил заспал, светът беше зает от потоци публикации, посветени на Сатаната, на сатанизма и на всичко свързано с него. От тогава до сега този процес продължава с неотслабваща сила. “Защо през 1967 година?”, попитах Оз Гиниз. “Не знам”, отговори ми той предпазливо. “Може би защото по някакъв странен начин тази година представлява “пълнотата на времето на злото”. Между 5 и 10 Юни се случи едно събитие, което беше предсказано от Библията (Захар. 12-14) - шестдневната война на Израел, когато отново бяха завладени Древния Ерусалим и Стената на Плача”. “Но аз не мога да видя връзката между всичко това.” “Писанията предсказват, че ще има едно събитие, което ще бъде началото на “края на времената”, началото на един период на засилена война между доброто и злото, между Бога и Сатаната.”

Последващия след това разговор ми даде много храна за размишление. Ние живеем в период, когато злото става по-зло, докато доброто повече не се задоволява само с това да се маскираме, че сме добри. През последните години се надига гонение срещу привържениците на Светия Дух в католическата и протестантските църкви. Може би нарастващата популярност на Сатаната е израз на контраатаката на нечистите духове срещу Светия Дух. Други учени посочват, че 1967 година стана началото на взривоподобното разпространение на наркотиците сред младите хора по света. Както и да е, но аз се чудя, защо толкова много хора, и то предимно младежи, се отнасят толкова сериозно към магьосничеството и към дявола. Католическият свещеник Андрю Гриили, които преподава социология в Чикагския Университет пише: “По дяволите, какво става? Бог е умрял, но Сатаната продължава да живее.” Един от възможните отговори на този въпрос е, че това поколение се бунтува срещу позитивизма. Тези хора повече не вярват в религията, в хуманизма и даже във претенциите на науката, която твърди, че е единствената валидна форма на познание. Вижте какво казва един дипломиран студент: “Нека да погледнем истината в очите, науката е мъртва. Докато вестниците и списанията посвещаваха цялото си внимание на смъртта на Бога, всъщност науката беше тази, която умираше.”

Втората причина, поради която толкова много съвременни хора вярват в Сатаната може би се дължи на това, че огромна част от хората са отегчени от живота, те търсят безплатни приключения и не подозират, че съществува реален свят на доброто и на злото. Научени, че всичко е относително, което означава, че няма абсолютно добро или абсолютно зло, те очакват проучванията им да завършат във света на фантазиите. Идва ни като шок, но и като странно облекчение, когато открием, че злото е нещо реално. Облекчението е в смисъл на това, че хората от ерата на машините започнаха да се чудят, дали има друго нещо реално, освен машините.

Не трябва да се изненадваме, че съвременният екзистенциалист не се интересува от остарели философии и религии. Според него, истински реално е онова, което той или някой друг може да изживее. Следователно, ако някои започнат да вярват в реалността на света на духа поради отрицателните си изживявания, поне можем да бъдем благодарни, че най-накрая са разбрали каква е реалността. **Историята доказва, че има два начина да се срещне човек със Сатаната: единият е да се изучава задълбочено територията на злото и вторият е човек да стане последовател на Исус.**

До тогава, докато оставаме привързани към материалния свят, независимо дали сме добри членове на обществото или даже членове на църквата, които отричат свръхестествената природа на религията, ние не се замисляме за Сатаната. Ако въобще се замислим за дявола, ние проявяваме склонност да го прогоним от главата си като нещо, което е твърде старомодно, като някакъв глупав символ. Имайте предвид, че Сатаната, подобно на всеки диверсант, ще предпочете да се държи по този начин. Неверие то в неговото съществуване е най-доброто му прикритие. Ако имам смъртен враг, който иска да ме унищожи, незнанието ми, че имам такъв враг само прави опасността още по-голяма. Но аз съм изучила написаното в Библията, че Сатаната не само че е реален, но и че всеки човешки живот е подложен на смъртна опасност от нечестивия дух. “*Бъдете трезви, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне*” (1Пет. 5:8). Исус, говорейки на фарисеите казва: “*Вие сте от баща дявола, и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше открай човекоубиец, и не устоя в истината. Когато изговаря лъжа, от своите си говори, защото е лъжец, и на лъжата баща*” (Йоан 8:44). Нещо повече, Сатаната представлява опасност и за телата, за семействата ни, за имота ни, както и за вечната ни част - за душите ни (Лука 13:16; Марко 9:25,26; Йов 1: 2,5,1819; Йов 1: 9-11).

Междувременно очите ми все повече започнаха да се отварят и започнах да намирам потвърждение за уроците от Библията в ежедневния живот. Случайно можем да хванем Унищожителят точно в момента, когато се опитва да унищожава. Моят добър познат Дерек Принс ми разказа следния случай. По време на една проповед в Чикаго той подчертал опасностите, на които се подлагат онези, които си играят с играчките на Унищожителят: викане на духове, предсказания, контакти с медиуми, даже когато си казваме, че не гледаме сериозно на тях. Той казал, че отиването на врачка просто “на шега” е подобно на това да се влезе в клетката на лъва и да се опита здравината на зъбите му “просто на шега”. Там където е налице такава

отношение по този въпрос, Принс препоръчвал молитва за очистване и ако е необходимо, древната църковна процедура по изгонване на духовете. След проповедта при него дошла една жена и след като си признала, че е медиум, поискала да се помоли за нея. Когато погледнал в очите ѝ, той усетил че в нея има някаква двойственост. Знаейки, че молитвата му за нея няма да има добър резултат, ако тя наистина не е готова да прекъсне връзката си със Сатаната, Принс ѝ казал, че тя все още не е готова за това. След един ден жената дошла отново със същата молба, като настоявала, че е променила становището си към спиритизма и се е разкаяла. Въпреки, че Принс бил изпълнен със съмнения относно нейната искреност, най-накрая се съгласил да се помоли за нея, но установил, че е трудно да го направи, защото се появили серия от пречки. След известно време той казал на жената, че иска малко да си почине и се отдалечил на няколко крачки от нея, за да се подпре на парапета на олтара и да помоли Бога за напътствие. Изведнъж бил стреснат от силен и ясен глас с различен тембър от този, с който до тогава му говорила жената. Той погледнал към нея и я видял да сочи с пръст към него, казвайки: “Виждам те в една кола, която катастрофира в едно дърво.” Реакцията на Принс била мигновена. Разбирайки кой стои насреща му, с голяма твърдост в гласа си той казал: “Ти си дух на пророчество. Отказвам да приема това което ми казваш. Това е лъжа на Сатаната. Аз няма да бъда в никаква кола която катастрофира в някакво дърво.” Принс завърши разказът си по следния начин: “Ако не бях нашрек, ако бях повярвал на тази жена, аз наистина щях да имам проблеми. Жената виждаше и ми описваше съдбата, която Сатаната беше ми беше определил. Ако бях позволил на тази идея да влезе в мислите ми, аз щях да се подчиня на плана на Сатаната.” Библията не само ясно ни описва опасностите на сатанинския план за живота ни, но ни показва и как да се защитаваме. За тази цел Бог ни е дал някои обещания да ни помогне и да ни освободи: “И тъй, покорявайте се на Бога, но противете се на дявола, и той ще бяга от вас” (Яков 4:7) “Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек: обаче Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитвани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите” (1 Кор. 10:13). “Тогава Исус се приближи към тях и им говори, казвайки: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята” (Мат. 28:18). Така ни се гарантира, че Бог ни е подготвил “изходен път” и следните начини на защита.

Благословеното облекчение е да научиш, че въпреки че нечестивия дух има власт, то тази власт се простира само до там, докъдето всеки човек му позволи. Тази свобода на избора, която Бог е предоставил на човека е толкова реална, че нечестивия дух не може да ни насили. Поради това на него му остава само да се опитва да ни убеди или да ни измами. Сатаната може да нарече Бога лъжец, може да блести пред изненадания ни поглед с цялата предполагаема сила на слънчевата светлина, но ако не се подадем на увещанията му, ако му откажем, той остава безпомощен. Въпреки, че святата част от човека, неговия дух, е свещена, Бог е направил всеки човек защитник на неговата вътрешна крепост. Това означава, че ние нямаме вградена в нас защита срещу злото. Поради това е възможно да предоставим част от живота си на Сатаната и това е причината, поради която, ако му дадем тази възможност, ние сами се поставяме в голяма опасност. Когато разберем реалността на нашата свободна воля да избираме, тогава може да се предполага, че ще осъзнаем защо е толкова опасно да се предоставя на Сатаната каквато и да е територия от живота ни. Това, което започнах да наричам “плацдарм”, е любимото средство за атака на нашия враг. По време на Втората Световна Война терминът “плацдарм” получи широка известност. Плацдармът е онази първоначално завладяна територия от остров или от брегова територия, от която може да зависи изходът на цялата битка. След като атакуващите сили успеят да стъпят и да се закрепят на противниковата територия, обикновено е въпрос само на време, докато останалата част от острова, от страната или даже от империята бъде завладяна.

По същият начин моето тяло, моята душа, моят живот, представляват една островна държава, която нечестивия дух се надява да завладее. За да направи това, той първо трябва да си осигури плацдарм в живота ми. След като направи това, той насочва усилията си към спечелване на контрол над цялата ми личност и над моите постъпки, стъпка по стъпка, решение след решение. Но аналогията с военната операция не е пълна поради една важна причина. При войната, благодарение на по-голямата си сила, победителят може да принуди противникът си да се подчини, докато Бог не позволява на нечестивия дух да насилва което и да е човешко същество срещу волята на човека. Сатаната или трябва да получи позволение от Бога (както е станало в случаят с Йов), или ние доброволно предоставяме плацдарм на Сатаната, иначе той не би могъл да го завладее.

Но кой воюващ би бил толкова глупав да предостави доброволно плацдарм на противника си? **Ние. Ние сме толкова глупави, че правим това.** Колко често се поддаваме на претенциите на Унищожителя да завладее плацдарм в живота ни, считайки че те са изумително привлекателни. Бащата на лъжците ни нашепва, че дребните прегрешения не са лошо нещо. Убеждава ни, че те не са достатъчни, за да ни унищожат, че те просто правят общуването ни с другите хора по-лесно. Всеки ден Сатаната ни подмамва по

различен начин. Не разбираме ли, че цивилизованият човек не иска за бъде ограничаван от морални или етични норми или от вярата си? Вярно, съгласяваме се ние, днес на плажа е слънчево, пясъкът блести, по синьото небе плуват малки бели облачета. Духовна битка? Как бихме могли въобще да си мислим за такива неща? След това чуваме нашепваният аргумент: **“Всичко в живота е въпрос на компромис.”** Така започваме да предаваме територия на Сатаната. Малко тук, малко там, не бъдете непреклонен във всичко. Как иначе биха могли да се споразумеят противостоящите си становища? Освен това винаги съществуват “среден път” и “нормално” - толкова убедителни в сравнение с такива думи като “фанатизъм” и “екстремизъм”. В края на краищата, кой би искал да бъде наречен “религиозен фанатик”? По този начин ние се предаваме пред стратегията на Сатаната за завладяване на плацдарми. След като спечели късче територия, той я използва за да стъпи там и да предприеме следващите си атаки. Получила съм неоченима помощ от това, че винаги се стремя да си спомням за тази картина на стратегията на дявола. Тя ми напомня колко опасен е плацдарма на първоначалния грях във всяка отделна битка. За добро или лошо, ние сме роби на навичите си. С други думи, ние не правим серия от равностойни и независими решения, ако те не са в хармония помежду си. **За нещастие, естествената ни склонност към правенето на погрешен избор, която сме наследили от нашия праотец Адам, означава че е по-лесно човек да се провали, отколкото да се издигне.** Всеки родител или учител, който се е грижил за деца, знае много добре това. **Например, по-лесно е да се позволи на едно дете да бъде немарливо и да си създаде безгрижни навички, отколкото да се води борба с него то да се превърне в една подредена и стегната личност.**

Нещо повече, всяко повторение на погрешния избор прави следващия ни неправилен избор да бъде по-лесен и да се безпокоим все по-малко, докато ставаме жертва на неизбежната смърт поради греховете си. Даже след като сътрудничим на врага си, предоставяйки му плацдарм в живота си, ние все още продължаваме да си мислим, че се контролираме, че можем да спрем напредването на неприятеля си по всяко време, което изберем. Вместо това, Исус ни предупреждава: **“Истина, истина ви казвам, всеки, който върши грях, слуга е на греха”** (Йоан 8:34). Забележете колко пределно ясен е бил Исус, когато говорел на учениците си по време на Святата Вечеря относно безкомпромисният си отказ да си сътрудничи със Сатаната: **“Аз няма вече много да говоря с вас, защото иде князът на този свят. Той няма нищо в Мене”** (Йоан 14:30). Исус не му е предоставил територия, защото е знаел за смъртната опасност да се съгласиш със Сатаната. **Така както лекарят не би си позволил да подцени заразителната способност на няколко ракови клетки, така и за Бога не съществува безвредно зло.**

Втората защитна стратегия, която ни е предоставена от Бога е така нареченото “оръжие на светлината”. **“Нощта премина, а денят приближи: и тъй нека отхвърлим делата на тъмнината, и да се облечем в оръжието на светлината”** (Рим. 13: 12). Дотогава, докато стоим в светлината, ние сме в безопасност, защото Сатаната не може да издържа на светлината и не се доближава до нея.

Няма никога да забравя един истински случай. Преди няколко години редакторите на едно религиозно списание получили един кратко писмо по пощата. Авторката, който ще нарека Мери, била омъжена за един търговски пътник и имала три деца, най-малкото от които било момиченце на бебешка възраст. Двамата родители били активни членове на една местна църква, където се срещнали и попаднали под влиянието на един привлекателен млад мъж, наречен Джон Еймс. В неделите, когато съпругът бил в командировка, Джон откарвал Мери и децата им до църквата с колата си. Всичко било добре, докато малко по малко това се превърнало в навик. Мери започнала да очаква с нетърпение да види Джон и започнала често да си мисли за него. За нея светнала една червена предупредителна светлина, когато си спомнила думите на Исус за това как изкушението се поражда в нас - отначало в мислите и във волята ни. “Аз трябва да се справя с това изкушение”, решила тя. За да избегне срещата си с Джон, следващата неделя отишла заедно с децата си по-рано от обичайното,. Тази стратегия се оказала успешна за първата неделя. Но следващата неделя, когато съпругът на Мери бил в командировка, Джон също тръгнал по-рано и успял да мине покрай домът ѝ преди да е излязла, така че отново отишли заедно на църква. Привличането между двамата започнало да се усилва. Даже когато седяла на другия край на стаята, заобиколена от група хора, Мери изпитвала остро усещане за присъствието на Джон и за очите му, които неотклонно я следели. Нямало съмнение, че и двамата били влюбени един в друг.

Една нощ Мери погледнала проблема право в очите. “Заставих се да се замисля за крайния резултат, ако двамата с Джон продължим по същия път. Дали това е само една романтична увертюра и нищо повече? Да си мисля така означаваше да се самозалъгвам. От друга страна, нямаше съмнение, че това щеше да означава край на семейството ни. Животът на съпругът ми щеше да бъде жестоко и непоправимо опропастен. Но още по-лошо щеше да се отрази това на децата. А като награда аз щях да получа едно лекомислено удоволствие. Налице беше заплашителното нарастване на привличането между Джон и мене. Изпаднала в отчаяние, паднах на колене и заплаках: “О, Боже! Това е твърде много за мене. Не мога да се боря повече. Боже, оставам тази борба на Тебе.” Тази нощ спях спокойно.

На следващият ден съпругът ѝ все още бил в командировка, а Мери прекарала целия ден в почистване и подреждане на гардероби, шкафове, бюфети и в миене на прозорци. По някакъв начин тези занимания имали символичен смисъл. Същата вечер, след като децата си легнали, на входната врата почукал Джон Еймс. “Съпругът ми го няма”, казала му Мери, но независимо от това, той влязъл. Мери не повикала децата да дойдат в нейната стая. Тя продължила да седи в средата на стаята, под коничната струя светлина на абажура на лампата над главата ѝ. В началото двамата повели един напрегнат разговор, през време на който Джон я гледал втренчено. Когато Кери започнала да си мисли за Исус като за светлината, която я обгръща, тя усетила, че е по-малко зависима от Джон и все повече и повече е зависима от обграждащата я светлина на Бога. Най-накрая посетителят забелязал, че най-малкото ѝ дете е заспало на дивана. “Не искаш ли да го занеса в люлката”, попитал той? Мери кимнала в знак на съгласие, но не го последвала в тъмнината на съседната детска стая. По някакъв начин тя знаела, че не трябва да прави това. Там, в тъмнината, ръцете на Джон можели да я достигнат и това било неизбежно, затова си казала: “Не, аз трябва да остана на светло.” До тогава, докато била на светло, онова което било ценно за нея, бракът ѝ, домът който били създали със съпруга си, децата им, щели да бъдат в безопасност.

Както ѝ се сторило, Джон останал в детската стая цяла вечност. Когато излязъл, той се загледал мълчаливо и продължително в Мери, като на лицето му била изписана нерешителност. Най-накрая разочаровано си отишъл. “Тогава разбрах”, пишеше Мери, “истината на Библейското учение, че няма нищо лошо в това да бъдеш изкушен. **Важното е какво правим, когато сме изкушени.** Влечението ми към Джон не изчезна за една нощ. Но тъй като се молах повече за това, цялата история изbledня в чувствата ми, без да остава травма, без белези от рани, без съжаления, само хваление на Бога за това, че ме освободи от едно сериозно изкушение.”

За себе си Мери беше открила “оръжието на светлината”. Разбира се, предпазното оръжие е Самият Исус, както това е предсказано в прекрасните стихове от Исая: “*Людете, които ходеха в тъмнина, видяха голяма светлина; На ония, които седяха в земя на смъртна сянка, изгря им светлина*” (Исая 9:2). Като последователи на Исус, ние сме призвани: “*Тъй като някога си бяхте тъмнина, а сега сте светлина в Господа, обхождайте се като чада на светлината*” (Еф. 5:8). Ние вървим като деца на светлината, когато настояваме за прозрачна откритост и честност, без тъмни тайни, без двойственост, без лъжи, без двойни стандарти.

От моята духовна учителка, квакерката Хана Смит аз научих, че прикрития грях, независимо от това колко грижливо се отрича, маскира или прикрива, предоставя плацдарм на Сатаната и в резултат на това ние не можем да противостоим успешно пред врага си. “*Израел е съгрешил, а именно, престъпили са завета Ми, за който им дадох заповед; да! те са взели от обреченото, още са откраднали, още са излъгали, още са турили откраднатото между своите вещи. По тая причина израилтяните не могат да устоят пред неприятелите си, но обръщат гръб пред неприятелите си, защото станаха проклетии; и аз не ще бъда вече с вас, ако не изтребите проклетия човек изсред вас. Стани та освети людете, и речи: Осветете се утре; защото така говори Господ Израелевият Бог: Нещо обречено има всред тебе, Израелю; не можеш да устоиш пред неприятелите си докато не махнете обреченото изсред вас*” (Исус Навин 7: 11-13). Тук се подчертава всяко проклето нещо, което останало в живота ни, скрито далече от светлината. Ние може почти да сме забравили за него, но Сатаната никога не забравя. В резултат от това ние винаги се проваляме. Това е причината, поради която Исус говори толкова много за необходимостта от светлина и от това винаги да бъдем на светло. Когато делата на човека са лоши, те обичат тъмнината, а не светлината. “*Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината, и не отива към светлината, да не би да се открият делата му; но който постъпва според истината, отива към светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени от Бога*” (Йоан 3:20,21). Поради това е полезно човек да е наясно със следния принцип: когато предпочетем да запазим нещо тайно или скрито, в тъмнината, трябва добре да се замислим за истинските причини, поради които го правим.

Библията ни казва, че третата защита срещу Унищожителя се нарича истина. Циникът винаги би повторил саркастичният въпрос, който Пилат е задал на Исус: “Що е истина?” - тук идеята е, че всяка истина е относителна, поради което няма окончателна, абсолютна истина. Но това е позицията на Сатаната. Отговорът на Исус се повтаря през всички векове: “Аз съм пътят, истината и животът.”

Естествено, Сатаната никога няма да се съгласи с яснотата. Светиите от всички векове потвърждават, че нечестивия дух обича неяснотата. Сатаната иска да не сме сигурни, когато изговаряме: “Надявам се, че греховете ми са опростени...” “Мисля, че съм християнин. Опитвам се да бъда такъв.” Исус иска ние да знаем, че греховете ни са опростени и че ние сме християни.

Поради това, едно от най-могъщите оръжия не е само за защита, но и за нападение е употребата на Библията като истина, натикана между зъбите на Сатаната, като меч на Духа. Нагледен пример за това е

многократната употреба от страна на Исус на думите “Писано е” по време на изпитанията Му в пустинята. Разбира се, за да използваме Библията по този начин, ние трябва да си създадем навика да я четем, така че истината ѝ да попие дълбоко в сърцето и в ума ни. Установила съм, че когато свърша моята част от работата, тогава Светия Дух може да извърши Своята. Това се е случвало толкова пъти! Все едно, че Помощникът търси сред складиранията в подсъзнанието ми всевъзможна информация, голяма част от която съзнанието ми е забравило и ми доставя необходимото “Писано е” по време на битката. Сатаната винаги бяга пред това нещо. Той бяга, защото нечестивия дух има страх пред властта на Библията. Въпреки, че Унищожителят мрази истината, той ѝ се покорява. Сатаната и неговите лакеи винаги се покоряват и се прекланят пред Исус, който е нашият Освободител. Много преди самите ученици на Исус да признаят, че Той е много повече от вълнуващ Учител и Лечител, нечестивите духове (демоните), които са обитавали в човеците, са Го признавали за Син на Бога. На много места в Евангелията четем, как нечестивия дух вика: *“Какво имаш Ти с мене, Исусе, Сине на Всевишния Бог? Моля Ти се, недей ме мъчи”* (Лука 8:28). Христос винаги е бил в състояние да изгонва нечистите духове, защото Той е Единственият, който никога не е предоставял територия на Сатаната.

Обикновено ние си мислим, че заслужаваме “малко удоволствие”, като направим прегрешения, когато живота ни предложи някаква неправда или когато успеем да устоим на някакво продължително изпитание. Ние попадаме под влиянието на самосъжаление, към което се прибавя гордостта ни от високата самооценка, с която се награждаваме, поради това, че сме били толкова търпеливи и неотстъпчиви пред изкушението. За наше съжаление, мнозина от нас откриват, колко смъртоносна е подобна смес. Очите ни са напълно затворени за Христос и ние сме концентрирани изключително към себе си. От тази малка смес Сатаната съумява да създаде някои от големите си триумфи.

Но какво да правим, ако вече сме по средата на подобна бъркотия? Какво да се направи, ако животът на някой човек е объркан от лоши навици, от лоша среда, от страхове от които човек не може да се отърве, от дългове и от болести? Какво да се преви в такива случаи? Има ли някаква надежда?

Наистина има надежда! Тъкмо това е добрата новина, която ни донесе Христос.. *“То знае Господ как да избави благочестивите от напаст...”* (2Пет. 2). *“Ето, давам ви власт...над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди”* (Лука 10:19). *“Понеже си опазил Моята заповед да търпиш, то аз ще опазя тебе от времето на изпитанието.”*(Откр. 3:10) Когато донесем греховете си в светлината на любовта и опрощението на Исус и когато се отречем от тях, ние сме направили първата стъпка. Отричането е особено важно, когато сме се занимавали със спиритуализъм, предсказателство, магьосничество и други подобни, даже и когато това е било преди много години.

За да принадлежим на Христос, ние безусловно трябва отделим от царството на Сатаната, като се отречем от него. След като сме се отрekli, ние сме свободни да се обърнем обратно и да приемем опрощението на Исус. *“Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг, и кръвта на Сина Му Исуса Христа ни очисти от всеки грях. Ако речем, че нямаме грях, лъжем себе си, и истината не е с нас. Ако изповядаме греховете си, Той е праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда”* (1Иоан 1: 7-9). При тези условия Сатаната губи плацдарма си и ние отново сме свободни. Но Сатаната, лъжецът, ще хвърли всичко в борбата, за да ни ослепи, преди да сме се добрали до окончателната власт, пред която е безпомощен, до онова, което Исус, пожертваният Агнец, направи на кръста, където проля кръвта си заради нас. Бог желае, независимо от това което сме направили, да се чувстваме виновни само докато донесем грехът си до Светлината на Света. Целта на Сатаната е да се потопим в чувство за вина, като по всякакъв начин ни убеждава, че греховете ни са твърде сериозни, за да бъдат опростени и по такъв начин ни кара да се чувстваме отделени от Бога и недостойни да Му служим.

Точно противоположното на лъжата на Сатаната е казано в Колосяни: *“И като изличи противния нам в постановленията Му закон, който беше враждебен нам, махна го от сред и го прикова на кръста; и като ограби началствата и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях чрез Него”* (Кол. 2:14,15). Спомням си как съпругът ми Питър Маршал веднъж направи тази истина реална и лична. Една вечер една моя приятелка го попита за Божия съд. **Дали наистина вярва, че ще има такъв съд и че от всеки човек ще се търси сметка за деянията му?** *“Да, аз вярвам, че ще стане така”*, отговори Питър без забавяне. **Библията ясно ни учи, че ще има съд.** Мисля си, че ще трябва да премина през изпитанието да чуя, как Сатаната изброява греховете ми в присъствието на Бога. Но вярвам, че нещата ще се развият по следния начин: Исус, нашият Върховен Първосвещеник ще дойде до мене, ще ме прегърне през рамо и ще каже на Бога *“Да, всичко това е вярно, но аз съм тук, за да се погрижа за Питър. Той съжалева за всичките си грехове и посредством договора помежду ни, аз единствено съм отговорен за греховете му.”* След това Питър внезапно се усмихна: *“Но, сестро, ако греша по този въпрос, аз съм загубен.”*

Но ние не сме загубени. Слава на Бога!

Част 8

Тайната на изцелението

Повечето от нас не изпитват нужда да отговорят на въпроса, дали в наши дни Бог продължава да лекува, докато самите ние не чуем обезсърчителното заключение на лекаря: “Нищо повече не сме в състояние да направим”. Тъкмо тези думи чу приятелката ми Сандра Гост на 6.02.1966.

Ще ви предам дословно разказът ѝ: “Когато влязох в болничната стая, където лежеше малкият ми син Кент, аз срещнах д-р Гало. “Г-жо Гост, от обяд няма подобрение в състоянието на сина ви”, ми каза стилно облеченият чернокош лекар. “Диагнозата не се поставя под съмнение - церебрален кръвоизлив. Той продължава да бъде в дълбока кома.” Над рамото му Сандра видяла дребничката фигурка на двегодишния си син, който обикновено не можел да стои неподвижен даже за миг, а сега въобще не помръдвал. Д-р Гало попитал учтиво: “Извикахте ли съпруга си от Луизвил?” “Да, той ще дойде с първият възможен полет. Би трябвало да пристигне в десет часа.” “Длъжен съм да ви предупредя, че Кент може би няма да издържи, докато пристигне съпруга ви. Г-жо Гост, сега можете да влезете.” След малка пауза лекарят добавил: “Нищо повече не сме в състояние да направим.”

Думите били произнесени бавно, за да се подчертае значението им, но те подействували на Сандра като юмручен удар. Техният смисъл достигнал до някаква част от мозъка ѝ и накарал мислите ѝ да се замаят лудо в главата ѝ. Тя си спомнила първият ден, когато дошла в тази болница с Кент, чиято ръка стискала здраво нейната, докато прекрачили входната врата на Националния Здравен Институт в предградията на Вашингтон. Какво облекчение изпитвала тогава! Да си мисли, че тази огромна изследователска ръка на Правителството на САЩ е проявила желание да се заеме със случая на синът ѝ, който бил болен от остра левкемия. Този институт бил в предната линия на науката. В тези безкрайни сгради ще се намери решение на нейния проблем. Сигурно си е мислила, че само Бог би могъл да свърже семейството ѝ от Луизвил, Кентъки и Националния Здравен Институт. Следователно, прекрасните и състрадателни доктори ще открият ключа за изцелението на левкемията на Кент.

От тогава изминали два месеца и лекарите наистина се оказали състрадателни. В същност, топлотата на всички: лаборанти, санитарни, чистачи и на г-н Ботс, негърът който управлявал асансьора и дарявал всичките си пътници с пожеланието “Бог да ви благослови,” всичко това ѝ давало допълнителна увереност в благоприятния изход. Така че, как е възможно д-р Гало да каже толкова сериозно : “Нищо повече не сме в състояние да направим”? Защото това което искал да каже е: “Кент умира и аз не мога да осуемя тази смърт. Медицината, науката, най-доброто което знаем, не притежава нищо повече, което да ви даде.” Една мисъл доминирала в главата ѝ: “Не може да бъде! Ние сме в 20-ия век. Аз съм жена от 20-ия век. Аз се надявам на науката. Науката може да направи нещо.” Но тя само погледнала към доктора, кимнала и промълвила: “Благодаря ви, докторе.” За миг проследила как той се отдалечава по дългия коридор, почти подтичвайки, все едно че иска да се махне възможно най-бързо.

След това влязла бързо в стаята на Кент. Това било стая от интензивно отделение, снабдена с най-съвременна апаратура за контрол и регистрация на състоянието на пациента, където се намирала една сестра, която Сандра познавала добре от двумесечния си престой в болницата. На всеки 10 минути апаратурата извършвала контролна проверка на жизнено важните реакции на Кент: Дали ще реагира на лъч силна светлина, проблясваща като светкавица право в очите му? Дали има някакъв признак на съзнание, като свиване на юмруците или някакво друго движение? Някаква промяна на температурата? На кръвното налягане?

Но нямало видими отговори, нито един. Детето ѝ било толкова неподвижно и бледо, а устните му били толкова отпуснати. В стаята даже се усещала миризмата на смъртта. Дали Сандра си въобразявала? Не, това не било плод на въображение; тя видяла същото в очите на сестрата. Сандра успяла да се владее в продължение на два десетминутни периода, а след това не могла да издържи и тихо заплакала. Сестрата разбрала и казала: “Малко кафе ще помогне както на вас, така и на мене. Защо не отидете до кафенето в партера и да донесете 2 чаши?” Обърканата майка разбирала, че сестрата използва този психологически метод, за да ѝ помогне, но в същото време си помислила, че малко движение ще ѝ помогне. “Добре”, съгласила се Сандра, “добра идея.” Когато се връщала от кафенето, тя с изненада видяла, че асансьора се управлява от г-н Ботс, защото той рядко имал нощни дежурства. Освен това се оказало, че тя е единствената му пътничка. Както винаги, г-н Ботс я попитал: “Как е малкият ми приятел?”

Този път въпросът веднага я накарал да заплаче. Сандра преместила чантата с двете димящи чашки кафе в лявата си ръка, за да потърси носната си кърпичка. “Г-н Ботс, Кент е зле и не се очаква да оживее.” След това отнякъде дълбоко в нея дошла една молба, от която тя самата била изненадана: “**Ще се помолите**

ли за Кент?” В този момент те стигнали до втория етаж и вратите на асансьора се отворили. Сандра била само на няколко крачки от асансьора, когато чула гласът на г-н Ботс зад себе си: “Ще се върнете ли в асансьора? Нека се помолим сега. Моля ви, качете се обратно.” Без да промълви дума, Сандра се подчини. Вратите на асансьора се затворили, но г-н Ботс го блокирал да не се движи.

“Господи Иисусе”, помолил се той, “моля те да излекуваш това дете по същия начин, по който излекува и мене, когато лекарите ми казаха, че никога повече няма да мога да ходя. Църквата се помоли и Ти чу молитвите им и сега съм напълно излекуван. Моля те да направиш за момчето това, което направи за мене, тъй като Божията Книга казва, че Бог не гледа лицето, а сърцето на хората. Господи, влез в тялото на това малко момче. Господи, излекувай Кент и му позволи да ходи отново. Господи Иисусе, дай на майка му Твоята сила. Тя има толкова голяма нужда от нея...” Сандра не може да си спомни нещо друго от тази молитва, но била сигурна от присъствието на Божията любов в асансьора, нещо което преди това не била изживявала. Странно било, че по време на тази, както ѝ се струвало дълга молитва, не ги обезпокоило никакво повикване на асансьора. Търсейки със запъване подходящите думи, тя благодарил на г-н Ботс. След това затичала по коридора и влязла в стаята на Кент. Влизайки, погледнала към часовника си - било 9 без 6 минути. “Някакви промени?” попитала тя сестрата. Отговорът бил: “Няма промени.”

Докато двете жени посрбвали от кафето си, сестрата говорела. Сандра открила една от причините, поради която тази сестра проявявала толкова дълбока състрадателност. Майка ѝ и по-малката ѝ сестра загинали само преди два месеца при автомобилна катастрофа. Сандра се питала защо сестрата не се сърдела на Бога и имала усещането, че тя Го познава. Докато говорели, апаратурата взела две проби от жизненоважните реакции на детето. При третата проба сестрата погледнала объркано и не се опитала да го прикрие. “Кръвното му налягане! Спада много бързо и започва да се нормализира.” Почти незабавно Кент се размърдал и отворил очи. Познавайки майка си, той се обърнал към нея: “Мамо, жаден съм.” Сестрата задържала възбудата си достатъчно дълго, за да завърши с вземането на всички проби и да провери отново резултатите, а след това изтичала при дежурния доктор, който изминал разстоянието до стаята на Кент за рекордно кратко време. Когато от летището пристигнал Бил Гост, детето било в пълно съзнание, пиело безалкохолна течност със сламка, очаквайки с нетърпение идването на татко си.

През нощта състоянието на Кент продължило да се подобрява. На следващия ден се оказало, че д-р Гало бил в остро противоречие с невродиагностиците. Въпреки, че в тази болница винаги считали, че родителите са част от “медицинския екип” по отношение на собственото им дете, майката и бащата били изненадани да чуят, как лекарите открито обсъждат различията помежду си. Невролозите твърдели, че може би д-р Гало не е бил точен в диагнозата си. Никой пациент не би могъл да се възстанови от церебрално кръвотечение толкова бързо, както се възстановил Кент. Д-р Гало отстоявал позицията си. Да, повтарял той, диагнозата му е точна. Той направил изискването се за този случай изследване на проба от гръбначния стълб. При вземането на пробата не бил засегнат никакъв кръвоносен съд, за да се счита, че това е причина за наличието на кръв в пробата. Тъй като невролозите не искали да се съгласят с него, преди да се направи още едно изследване на проба от гръбначния стълб на детето, Кент отново бил подложен на тази процедура. Така д-р Гало получил допълнително потвърждение за правотата си и се доказало без съмнение, че Кент е страдал от кръвоизлив в мозъка.

След два дни Кент яздел дървеното конче в детската стая на болницата, без да обръща внимание на докторите и сестрите, които го наблюдавали с любопитство през вратата на стаята. “Можете ли да повярвате, че това е Кент?” Докато си почивал от ездата, той се возел нагоре-надолу с асансьора на г-н Ботс, който всеки път триумфиращо потупвал главата на малкият си приятел, правел щастливи забележки или си тананикал през цялото време, като че ли знаел някаква тайна, която била твърде удивителна и не можело да не бъде споделена с другите.

Първата ми реакция на историята на Сандра беше радост. След това си зададох въпроса, защо Бог не идва винаги да ни спаси, както е направил с Кент? Това е въпрос, зададен не толкова от невярващ в Христос, нито даже от християнин, който никога не е признавал изцелението като част от цялото си разбиране за Евангелието. Това е въпрос, зададен от човек, които продължително се е мъчил да проумее загадката на изцелението, дължащо се на намесата на Бога. **За пръв път си зададох този въпрос през 1943, когато поради това, че имах белодробно заболяване, аз също чух докторите да казват: “Съжаляваме. Нищо повече не сме в състояние да направим. Просто трябва да лежиш в леглото и да почиваш.”** И така, аз трябваше да лежа в леглото през 1943 и 1944 - зима, пролет, лято до следващата есен. През време на тези безкрайно дълги дни аз се молах продължително и мислех. От раждането на съвременните медицински изследвания хората започнаха да вярват на порядъка в природата, който учените наричат “еднообразие на естествените причини”. Аз можах да видя, как християните възприеха тази идея и започнаха да я прилагат в християнското мислене. Понякога една идея може да заразителна като вирусно заболяване. Такъв беше

случаят с идеята, която се появи в края на 30-те години на нашия век и която беше произнесана в хиляди проповеди през цялото следващо десетилетие. Тя може да бъде описана по следния начин:

“Ние сме свикнали с реалността на физическите закони, които могат да бъдат открити, дефинирани и са непроменими. Когато пуснем едно тяло от върха на една висока сграда, то винаги пада поради това, че действа закона на гравитацията. В духовното царство също има закони, които също могат да бъдат открити, които също са толкова точни и които винаги са в сила. “Следователно, трябва да се извърши едно духовно проучване, с цел да се открие как се отговаря на молитвите и как се предизвиква изцелителния ефект, необходимо е да се открият съответните духовни закони и да се прилагат. При това положение резултатите ще бъдат точно толкова сигурни, както това е в царството на физическите закони.”

Това беше една вълнуваща идея. Мнозина от нас я възприеха с облекчение. Тя ни даваше път, по който да вървим. Това беше все едно да притежаваме карта за нашето духовно пътешествие. Ако внимателно следвахме посоката от точка “А” до точка “Б”, а след това до точка “В”, след това до “Г” и т.н., посоката на движението ни беше гарантирана. Лежейки полужива в леглото си, аз изпитвах огромна нужда. Жадно търсех да открия онези духовни закони, които ръководеха изцелението. След като проучих Новия Завет, аз се потопих в това, което можех да открия от човешкия опит, описан в книгите и във всевъзможни устно разпространявани истории, чрез които се предлагаше приемливо доказателство.

Започнах методично да изучавам всяко от изцелителните чудеса на Исус и да ги анализирам. Групирах случаите по някакъв признак, чрез който се опитвах да открия принципите или тайните, които бих могла да приложа за моя случай. В евангелията са описани 37 чудеса на изцеление и 13 пъти се описва как Исус е изцелявал “много” или “множество” или “огромно множество от хора”.

Заклчението ми от това изследване може да се представи по следния начин: **Исус е дошъл на земята, за да разкрие природата на Баща си и Неговата воля пред човечеството.** “*Защото слезох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил*” (Йоан 6:38). Исус е гледал на болестите и недъзите като на нежелани гости в света на Баща Му, като на част от работата на Сатаната. “...*Исус от Назарет - как Бог Го помаза със Светия Дух и със сила; Който обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола; защото Бог беше с Него*” (Деян. 10:38). Той се е борил с болестите подобно на всеки всеотдаен доктор. “*Тогава Исус ходеше по цяла Галилея, и поучаваше в синагогите им, и проповядваше благовестието на царството, като изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ между людетe*” (Мат. 4:23). Не можах да открия описан случай, при който Господ Исус да е отказът на някой, който е дошъл при Него и Го е помолил да го излекува, въпреки че в някои случаи той е избирал да излекува един човек от група хора, както е станало с парализирания край басейна във Витезда (Йоан 5:1-14), като е оставил не излекувани останалите болни около басейна.

По отношение на изцелението Исус не веднъж е казал: “Ако е такава Божията воля”. За болните няма такава благословия, каквато е осигурена за други хора, като нищите по дух, гонените заради правдата и миротворците (Мат. 5:3-11). Нито пък някога Исус е споменавал някакво твърдение, че лошото здраве ще способствува за духовното ни израстване или пък ще ни донесе някакво предимство в Божието Царство. Обратно, **Той не само че иска да излекува болестите ни, но иска от нас да сме здрави.** “*Възлюбени, моля се да благоуспяваш във всичко и да си здрав, както благоуспява душата ти*” (3Йоан 2). Поради това си зададох въпроса: “Дали Исус е имал предвид тези изцеления да продължат след неговото възнесение, даже в наши дни?” Съгласно Новия Завет Той е имал точно това предвид! Как иначе могат да се тълкуват думите Му: “*Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, делата които върша аз и той ще ги върши; защото аз отивам при Отца*” (Йоан 14:12). Всичко това ни дава пълното основание да вярваме, че изцелителната дейност на Исус продължава и в наше време.

Това проучване имаше разочароващ резултат, **тъй като не можах да открия някакво правило или технология за изцеление чрез молитва.** На пръв поглед изглежда очевидно изискването болният или неговите роднини или приятели да вярват в Бога. Но по-задълбоченото проучване ми разкри, че независимо от това, че понякога Исус поставя голямо ударение върху вярата, на други места даже не се споменава за вярата. Например, какво да кажем за тълпите от хора, които са били изцелявани от Исус (Мат.8:16-17; Марко 3:7-11; 6:53-56; Лука 6:17-19)? Дали всеки човек от тези тълпи е вярвал в Бога? Съмнявам се в това. Може би отиването при Исус и моленето за излекуване може да се приеме като правило? Не, защото мнозина са били излекувани, без някога да са Го молили, подобно на човека с изсъхналата ръка, който бил излекуван една събота в синагогата (Марко 3:1-5) или парализираният край басейна във Витезда (Йоан 5:1-14).

При това положение, помислих си аз, може би е задължително човек да бъде добър, за да бъде излекуван от Исус? Съвсем не! По този въпрос Библията е пределно ясна: цялото човечество е дошло на земята със същото петно. “*Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога*” (Рим. 3:23). Това “не заслужават” представлява толкова огромна пропаст, която не може да се запълни чрез

човешко усилие: *“Не поради твоята правда, нито поради правдата на твоето сърце, влизаи ти да притежаваш земята им...”* (Втор. 9:5). **Ние сме спасени не поради праведните си дела, а благодарение на Божията милост.** *“Той ни спаси не чрез праведни дела, които сме сторили, но по Своята милост.”* (Тит 3:5) Исус е изцелявал от чисто състрадание, защото Той винаги е бил и винаги ще бъде “Възстановител на Отца”. И наистина, след като излекувал човека край басейна във Витезда, Той му казал, че оздравелият би трябвало да бъде достатъчно мъдър, за да се покае и да се промени *“за да не те споleti нещо по-лошо”* (Йоан 5:14). Но излекуването става преди промяната в човека и по никакъв начин не изглежда зависимо от тази промяна.

Въпреки че се учех, **не можах да намеря никакво действие или характеристика на болния човек, която да му осигурява сигурно изцеление.** След като стигнах до този извод, започнах да се чудя, дали духът може да се категоризира по същия начин, по който се категоризират законите на материалния свят. Започнах да се съмнявам в това. Даже при това положение изследването ми продължи, преминавайки във втора фаза, изследваща човешкия опит от времето на написването на Новия Завет до наши дни.

От няколко случая, които изследвах, ще ви разкажа само за един - лечебният параклис в Лурдс, южна Франция. Това представлява лекуващ параклис, построен в чест на видението на едно селско 14-годишно момиче, на име Бернадет. На 11.02.1858 това момиче получило видение на Дева Мария, която казала на момичето да изкопае една дупка в земята на определено място, където ще се появи извор. На момичето било казано да помоли хората да построят изцелителен параклис над този извор. Бернадет се подчинила. Копаяйки в сухата земя, тя била изумена да открие водна струя, не по-широка от един пръст. С течение на времето водната струя ставала все по-силна, **за да достигне в наши дни до дебит от 140 тона ежедневно.** **Всяка година повече от 45 000 болни хора посещават това място, като за мнозина от тях това е последната им надежда.**

Изследването ме убеди, че е имало толкова забележителни случаи на изцеление, които спокойно могат да бъдат наречени “чудеса”. Първият случай е от 1858 за излекуването на 11 месечно момченце, съсед на Бернадет. То умираше от една болест, която местният лекар, д-р Дозо, нарекъл “съмнения между менингит и детски паралич” и страдало от пристъпи на конвулсии, придружени от силна треска, не можело да седи, да ходи или да стои изправено. Считайки, че няма какво повече да губи, майката му го потопила за 15 минути в леденостудената вода на лечебния извор и след това го отнесла вдървено и посиняло у дома си. На следващия ден детето вървяло и се хранело нормално. Д-р Дозо, който преди това бил прегледал детето и считал, че то ще умре, наблюдавал ледената баня и нейните резултати и бил убеден. **Между другото, излекуването на детето доживяло до дълбока старост.**

След това последвали други чудни изцеления, разказите за които ме вълнуват. Известният учен д-р Алекс Карел ни е оставил едно впечатляващо свидетелство на очевидец, когато наблюдавал излекуването на 11-годишната Мери Феранд, която боледувала от напреднал стадии на туберкулозен перитонит през **1903 година.** По това време д-р Карел работел като преподавател в Медицинското училище към Лионския Университет. Роден в католическо семейство, той първо станал стоик, след това последовател на Кант, след това скептик към всякаква вяра в съществуването на свръхестествено същество. Той не вярвал в никакви религиозни идеи и се отдал на интелектуализма и по-специално на суровата германска система на критицизма. За д-р Карел всеки опит да се подлагат на съмнение основните принципи му изглеждал безполезен; във всеки случай рационализмът задоволявал напълно начина му на мислене.

Младият лекар чул толкова много слухове за изцеленията в Лурдс и решил да иде там, за да види, да анализира, да проучи и да обори претенциите за тези хвалебствени изцеления. Във влака с който пътувал, той видял Мери Феранд, която очевидно умираше. Карел научил, че има наследствена предразположеност към туберкулозата в това семейство, както от страна на майката, така и от страна на бащата. След като прегледал момичето, той се съгласил с диагнозата на домашният й лекар - туберкулозен перитонит, който бил в толкова напреднал стадии, че оперативното лечение би било прекомерно голям риск. След като пристигнали в Лурдс, д-р Карел прегледал отново момичето, преди да се отправят към лековития извор. Установил, че лицето й е необикновено бледо, пулса се покачил до 150 удара в минута, стомахът бил забележимо подут, ушите и ноктите на ръцете й имали бледо зелени оттенък, а носът и ръцете й били студени. Той даже се съмнявал, че болната ще издържи пътуването от болницата в Лурдс до извора.

Когато пристигнали до лечебното място, д-р Карел стоял неотлъчно до момичето, тъй като си мислел, че тя може би ще има нужда от медицинска помощ. Докато я наблюдавал, в нея започнали да се извършват изумителни промени: започнала да изчезва бледността от лицето й и то започнало да възвръща нормалния си цвят; одеялото над ненормално подутия й стомах си изравнило, а пулсът й започнал да се забавя, достигайки до нормата. Една от сестрите предложила на момичето чаша мляко и то лакомо я изпило. След това започнала да движи краката си без никакви затруднения. Все още недоверчив, същата вечер д-р Карел повторно прегледал Мери. Тя седяла в леглото. Пулсът й бил стабилен - 80 удара в минута. Състоянието на

стомаха било нормално, без следи от подуване или наличие на твърдо или течено съдържание в червата ѝ. Това просто бил стомах на едно недохранвано дете.

Тъй като станал очевидец на този случай, животът на д-р Карел се променил в някои отношения. Когато се върнал в Лионския Университет, той решил, че не може повече да се нарича истински учен, ако не разказва за онова, което е видял в Лурдс. Незабавно бил извикан в кабинета на декана на Медицинското училище, където му било казано, че с новите си възгледи не трябвало да очаква, че ще остане член на преподавателското тяло. “В такъв случай”, отговорил Карел, “аз съм длъжен да си търся работа на друго място.” Това е причината, поради която Алексис Карел напуснал Франция и емигрирал в САЩ, където първоначално започнал да преподава в Университета в Чикаго, а след това се преместил Института за медицински изследвания Рокфелер в Ню Йорк. **Тук през 1912 год. той получил Нобелова награда за психология и медицина за приносът му към операционното лечение на кръвоносните съдове.**

От начало Католическата църква била толкова скептична към лековитостта на извора в Лурдс, колкото и професионалните медици. По-късно мнението ѝ се променило и през 1885 година било създадено Медицинско бюро за професионални изследвания и доказване на извършените изцеления. След това към тази идея се присъединила Международната медицинска асоциация, в която членували 5 000 лекари от 30 страни, с цел да окаже подкрепа на Медицинското бюро и на научното изследване на тези случаи на изцеление. От многобройните случаи на изцеление в Лурдс за 85 годишен период само 1200 случая удовлетворили суровите стандарти, а има и други 4000 по-леки случая, които официално не се признават поради липса на всички изискващи се данни в архивите на Бюрото. От всички тези случаи били избрани само 62 случая, които били представени на Каноническата комисия на Католическата църква, за да бъдат обявени за “чудеса”.

Тази безкомпромисна медицинска система за подбор и оценка, въведена в Лурдс, ми послужи за образец, който да приложа при изследване на Новия Завет в търсенето на общи принципи или духовни закони, които ръководят изцелението. Въпреки всичко, внимателното проучване на изцеленията в Лурдс ме объркаха по същия начин, както и при проучването на случаите на изцеление, описани в Евангелията. Както и да се опитвах, не можех да класифицирам изцеленията в Лурдс, така както не успях и с изцеленията от Новия Завет. Защото между онези, които са били изцелени по един чуден начин в Лурдс има някои грешници, които е трябвало насила да бъдат отведени до целебния извор, докато други болни, които са изпълнявали всички изисквания за молитвен живот, са си заминали от извора без промяна на състоянието си.

Някои от болните са изпитали силна болка по време на изцелението си, докато други оздравели без до усетят нещо. Въпреки че упоритостта от страна на страдащите при спазването на лечебните процедури често се оценява като положителен фактор, някои от болните са се излекували след първото си потапяне в лечебния извор. Заключение от всичко това е ясно: липсва ясна система от духовни закони, липсва моделът който бих желала да следвам, за да възстановя здравето си, към което се стремях от дъното на душата си. Но връщайки се към времето през 1944, трябва да призная, че все още не бях достигнала до това заключение. Опитвах всевъзможни начини: изповядване, молитви за получаване на дара на вярата, подбиране на откъси от Библията посветени на вярата, запомняне наизуст на пасажите с обещания, упражняване в позитивно мислене и т.н. Най-накрая, след като бях опитала всички възможни начини да се подготвя, с цялата вяра която притежавах, аз обърнах към Исус да ми помогне. След това с нетърпение зачаках следващия медицински преглед и поредните рентгенови снимки, с убеждението, че обичащият ме Господ е видял титаничните ми усилия и ще ми отговори. Направиха ми изследване на кръвта и рентгенови снимки. Получаването на лекарското заключение, което ставаше два дни след това, винаги беше депресиращо за мене. Сърцето си се разтуптяваше и усещах пулса във засъхналото си гърло, когато вдигах слушалката на телефона и набирах номера. В гласът на лекаря нямаше никакво вълнение. “Няма промени в рентгеновите снимки и в изображенията. Нивото на утайките е същото. Просто продължавайте лечението.” И затвори телефона. Няма промяна - след всичко, което бях направила! Не можейки да повярвам, аз се отпуснах на възглавниците. Бях на границата на отчаянието и пред очите ми се появи надписът СМЪРТОНОСЕН КРАЙ.

Стигнах до дъното и срещнах Бога, който ме беше очаквал там през цялото време. Тогава разбрах, че най-много от всичко искам Исус да влезе в живота ми и това желание беше по-силно от желанието ми да оздравея. Вече не ме интересуваше изцелението, исках да съм сигурна, че Бог не е мъртъв, че Исус Христос е жив, че съществува и че ме е приел. Аз му казах всичко, което беше в сърцето ми: “Боже, въобще не те разбирам. Опитвах се. Ти знаеш, че се опитвах. Ти ни казваш, че “Твоите пътища са различни от нашите.” Това сигурно е мъдростта на вековете. Даже сега не разбирам защо е толкова трудно да бъдеш открит. Но аз съм тук. Искам да ме вземеш и да правиш с мене каквото пожелаеш. Такава каквато съм, аз не съм добра,

така че не ти правя голям подарък. Но ако желаш да лежа така, отново и отново, подобно на някакъв зеленчук, добре, да бъде както искаш Ти.”

В тази молитва липсваше изтънчен теологичен език и сигурно начинът, по който се подчиних на Бога не беше най-галантен. Но беше честна, може би най-откровената молитва, която някога съм казвала. Най-накрая имах работа с Бога. От тогава до сега успях да науча, че нашият Господ изчаква търпеливо, докато престанем да си играем с Него. Веднага след като престанем с глупавата си детинска игра на криеница, Той разбира това и ни отговаря. На мен ми бяха необходими 18 месеца непрестанни опити да направя всичко друго, докато най-накрая пожелах повече Даващият, отколкото това, което щеше да ми даде. Това свърши работа! Връзката беше установена. През следващата нощ се събудих внезапно в 3 часа, усещайки присъствието на някаква сила в тъмнината. След това последва изживяването на Съживеният Христос. Тъй като съм описвала случилото се в друга книга, няма да повтарям описанието на подробностите, а само ще кажа, че видях и чух Христос с очите и ушите на духът си. Наблюденията ми за Неговата личност, за това, което каза и моите отговори и реакции бяха даже още по-особени, в сравнение с това, което съм изживяла при срещите си с който и да е от хората. Промените в тялото ми също бяха очевидни. Следващата серия рентгенови снимки даде доказателства, че оздравявам. Всяка следваща рентгенова снимка показваше, че белият ми дроб все повече се възстановява, докато най-накрая беше напълно излекуван. От тогава не съм боледувала повторно.

Сигурно няма по-голяма радост от мигът, в който за пръв път човек открие за себе си, че Господ живее в него и че Той е много по-жив и реален от който и да е от нас. В този миг можах да усетя Божието чувство за хумор - Той ни се разкрива по начин, който не се подчинява на човешката логика.

Част 9

Покривът на къщата

Когато човек докосне електрически кабел по който тече ток, несъмнено ще получи удар от една незабавно действаща сила. По същия начин, когато се предадох на Бога, аз се докоснах до силата на Христос и това ми подеждва като светкавица. Ние имаме обещанието на Исус, произнесено лично от Него, че Светият дух ще ни въведе във всичките му истини, включително в намирането на отговорите на объркващите въпроси, свързани с изцелението. *“А когато дойде онзи, духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща”* (Йоан 16:13).

Моят проблем беше, че често не се задоволявах с това Добрия Пастир да ме води в истината, а подобно на непокорна овца, продължавах да тичам пред стадото, душейки по ливадите, като винаги си мислех, че истината която търсех сигурно се намира от другата страна на най-близкия хълм. Така постъпвах през 1944, когато оздравях. Поради липса на време бях забравила за необходимостта да се откажем от себе си и да се предоставим на Бога. Тъй като се радвах на усещането на присъствието на Исус, аз се втурнах да се моля за всички приятели и съседи, които бяха болни. Молах се за Кенет Грей, съсед от Вашингтон, който умираше от тумор в мозъка, за едно привлекателно малко момченце, което боледуваше от последен стадий на левкемия и за един приятел от нашата църква, който беше болен от рак. Надявам се, че молитвите ми донесоха успокоение на болните и на хората, които се грижеха за тях.

Но те не донесоха видимо подобрене в състоянието на страдащите. Във всеки отделен случай болестта се развиваше съгласно своята логика и болните умряха. Това беше дълбоко обезкуражаващо. Още веднъж трябваше да отида при Бога и да се моля за грешката си. Той ми каза да се върна обратно и да обмисля внимателно пътя, по който вървя. Видях, че претенциозният ми дух, който се ръководеше от моята егоистична воля, блокираше отговорите на молитвите ми. Бог ми каза: “А сега разгледай добре, как Самият Исус се справя със проблема на волята.” Вгледах се и видях, че преди разпъването му на кръста Исус е настоявал, че е безпомощен: *“...не може Синът да върши от себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец...”* (Йоан 5:19). *“Аз не мога да върша нищо от Себе Си...защото не искам Моята воля, а волята на Онзи, Който Ме е пратил”* (Йоан 5:30).

Тази безпомощност на Исус означава пълна зависимост във всичко от Неговия Отец. Но какво означава волята на Исус? Тъй като безпогрешната човечност на Исус е била толкова реална, колкото и Неговата божественост, Той трябва да е притежавал най-силната човешка воля, по-силна от волята на всеки друг човек. Но Исус многократно повтаря, че е подчинил волята си: *“Защото слязох от небето не Моята*

воля да върши, а волята на този, Който Ме е пратил” (Йоан 6:38). На учениците си Исус казва: “*Моята храна е да върши волята на Отца, Който ме е пратил и да върши Неговата работа*” (Йоан 4:34). Най-накрая, Исус беше послушен до смърт. Имайки предвид зависимостта на Христос от Отца и това, че Той изцяло се отказа от волята си, аз се попитах: “Дали пък Исус не преминава всеки път през процеса на отказването от себе си, когато иска да протегне ръката Си и да излекува един страдалец?”

Четейки между редовете на Евангелието, аз вярвам, че Той се отказва всеки път от волята Си и след това незабавно поглежда към Отца, за да го попита какво да прави. Но за Исус това не е нито дълъг, нито мъчителен процес, защото Той никога не си е задавал въпросите, в които ние се препъваме: “Дали Бог наистина ме обича така, както ние разбираме любовта? Дали Бог наистина притежава силата и властта да не изпълни или да се противопостави на така наречените “природни закони”?” Повечето хора никога не са разрешили за себе си тези основни дилеми, но Исус е направил това.

Христос е бил толкова убеден в съвършената любов на Отца, в Неговата вяност и решимост да спазва дадените обещания, в Неограничената Му власт над всяко зло, **че може да се отказва мигновено от волята си**. Също толкова бързо от Отец към Исус достига конкретното Слово как да се помогне да грешника или на страдащия, придружено с необходимата вяра. Така се извършват чудните изцеления. За хората този процес протича дълго - часове, седмици, понякога години, през които се опитваме да правим всичко друго, но не и да се оставим безрезервно в ръцете на Господа.

Междувременно, като че ли за да ме мотивират да продължавам изследванията си по отношение на предоставянето ни във властта на Божията воля и да ми се даде да разбера, че случилото се с мен не беше никакъв изолиран случай, до мен достигаха много други подобни случаи. Един от най-убедителните и драматични случаи беше изумителното излекуване на Модри Бланфорд, която е боледувала от рак преди 15 години. С този случай ме запозна една приятелка, която беше добавила към описанието едно кратко становище на д-р Оскар Хейс, **което правеше невъзможно това излекуване да се приеме като “погрешна диагноза”, както обикновено се изразяват медиците**.

Бях толкова впечатлена, че отлетях до Луисвил, за да науча подробностите от самата жена, която сега се радваше на превъзходно здраве. Трите седяхме в хола на общата ни приятелка и пиехме кафе, докато аз разпитвах Модри Бланфорд. Липсваха бели косми в червеникавата ѝ коса, въпреки че тя беше на средна възраст, с приятна външност и предразполагащо поведение. Попитах я как започна всичко. “Всичко започна от левия ми крак”, отговори тя. “Той ме болеше от две години. Мислех си, че причината за това е, че стоях права по 8-10 часа на ден. Най-накрая, когато не можех повече да търпя, заедно със съпруга ми решихме да отидем при лекар.” Докато семейният им доктор я преглеждал, той ставал все по-сериозен. Оказало се, че болките в крака не са единствения ѝ проблем. В долната част на корема ѝ имало подутина, която се оказала голямо и твърдо раково образование. “Ще трябва да ви изпратя незабавно при специалист”, казал лекарят. Между тях във въздуха витаела неизречена думата “злокачествен”. Специалистът, при който били изпратени, установил кръвотечение на матката. Г-жа Бланфорд прочела в очите му най-лошата прогноза. “Дълъжен съм да ви предупредя”, казал ѝ той, “подозирам, че случаят е в много напреднал стадий.” “Но докторе”, каза болната, “трябва да има някакъв начин да се спре неговото развитие. Аз съм готова на всичко - облъчване, операция.” “Г-жо Бланфорд, обещавам ви, че ще направя всичко, което мога.”

На 7.07.1959 болната била приета в болницата за 72-часово облъчване с надеждата да се спре кръвотечението, но то се оказало неуспешно. Поради това през следващия месец тя била подложена на повторно 72-часово облъчване. “Ефектът от облъчването беше пълна безпомощност”, ми каза тя, “все едно че в мене имаше гореща фурна.” На 29 Септември била оперирана. След три дни, когато се молела на д-р Хейс да не крие истината от нея, той ѝ признал: **“Злокачественият тумор е значителен и ние отстранихме всичко, което можахме. Засегнати са лимфните възли и това е причината да имате болки в левия крак. Единият ви бъбрек не работи поради блокиране на пикочния мехур. Част от черния дроб е засегнат от метастазите**. Съжалявам, толкова съжалявам.” Модри Бланфорд била изписана от болницата, с намерението да си умре у дома. Предписали ѝ силни опиати и болкоуспокояващи лекарства и се предвиждало периодично да посещава болницата за поредни облъчвания. В продължение на 6 месеца тя изпила лекарства за 1 000 долара, предимно морфин и други наркотици. През това време болната жена започнала да прави преглед на духовните си запаси, не защото искала да склучи мир с Бога преди смъртта си, а за да търси помощ от Него в борбата си да живее. **Тя не посещавала църква и не познавала Библията, но открила в себе си някаква детска вяра в Личността на Исус Христос**.

В началото на януари 1960 тя имала церебрален кръвоизлив и останала в безсъзнание в продължение на 12 дни, от които тя запазила много живи спомени. Тя видяла къща без покрив, можала да я погледне отгоре и да види ясно разделителните стени между стаите, мебелите и обзавеждането, само дето нямало покрив. Модри си спомня, че си казала: “О, ние трябва да поставим покрив на къщата. Ако завали, мебелите и обзавеждането ще бъдат повредени.” Когато излязла от комата, г-жа Бланфорд била озадачена и

инстинктивно се обърнала към Бога, за да го попита в молитва какво е значението на това видение. **Христос й показал, че без Неговото покритие животът ѝ е в опасност.** Но тя не знаела как да възстанови покрива на къщата. Подобно на мене, Моди погрешно беше концентрирала цялото си внимание върху опасността, която я заплашваше, върху непокритата си къща. Поради това, независимо от всичките ѝ молитви в периода до юли 1960, ден след ден положението ѝ се влошавало. Дишането ѝ било толкова затруднено, че можела да говори само шепнейки. Но тя продължавала да се бори, подлагайки се периодично на облъчване. На 1 юли 1960, докато рентгенологът я преглеждал, тя попитала загрижено: “Има ли някакво подобрене?” Отговорът бил отчайващо песимистичен: “Не, всъщност не се осмелявам да ви дам някаква надежда.” След няколко минути, когато зет ѝ помагал да влезе в колата, за да я откара в къщи, тя не могла да се овладее и заплакала. “За пръв път видях смъртта право в очите. Може би не можех повече да се боря. Просто се надявах Господ да ме вземе бързо при себе си.” **Това представлявало пълно предаване в ръцете на Бога, за да прави с нея каквото пожелае.**

И Бог пожелава... една припомняща камбана удари в съзнанието ми. В мислите си се върнах обратно до онази септемврийска нощ през 1944, **когато прекъснах фанатичния си човешки стремеж и се отказах от собствената си воля, използвайки почти същите думи като г-жа Бланфорд.** Само че моето положение не беше толкова отчайващо като нейното. За мен алтернативата беше цял живот да остана прикована легнала в леглото, докато за нея алтернативата беше смърт. Наведох се напред, жадна да науча резултата от Молитвата за Отказването. Дали беше влязла в контакт с Източника на силата?

“Това последно посещение при рентгенолога и обръщането ми към Бога”, продължи разказа си Моди, “се случи в петък, на 1 юли 1960. Не трябваше да чакам дълго.” Утрото на следващия понеделник, 4 Юли 1960 било красиво, но горещо. Същият следобед съпругът на Моди ѝ направил легло на верандата от столове и възглавници. Докато болната жена си почивала под полъха на лекия ветрец, в главата ѝ се появил цитат от Библията, който тя не си спомняла да е чела някога. *“Не това ли е постът, който Аз съм избрал? Да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да счуваш всеки хомот? Не е ли да разделяш хляба си с гладния и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия да го облечеш и да не се криеш от своите еднокръвни? Тогава твоята светлина ще изгрее като зората и здравето ти скоро ще процъфнее. Правдата ти ще върви пред тебе и славата Господна ще ти бъде задна стража. Тогава ще зовеш и Господ ще отговаря! Ще извикаш и Той ще рече: Ето Ме!”* Докато Моди казваше този цитат, аз установих, че я гледам с изумление и я попитах: “Но аз си мислех, че ти не знаеш Библията толкова добре?” “Аз не я знаех. Никога не бях я чела и даже не знаех откъде е този цитат. Когато ми дойдоха на ум тези стихове, беше ми казано, **че са от Исаия 58.** Съпругът ми трябваше да се порови в килера, за да открие Библията, която не беше отваряна от дълги години. След като ми я даде, трябваше дълго да търся къде се намира книгата “Исаия”. Но когато открих великите стихове и установих, че са написани точно така, както ми бяха казани, даже това *“Ето Ме”* в края на стих 9, аз се убедих, че Самият Господ ми беше говорил.

През следващите няколко дни болната жена изпитвала силно желание да излезе от къщи и да попие красотата на добрата земя. Тя намерила начин да изрази това пред съпруга си, като му казала, че иска да я отведе на брега на близкото езеро, за да ловят риба с въдица. Това не му изглеждало разумно. Опасявал се, да не би жена му да не умре по пътя към езерото, тъй като той бил неравен, а брегът до езерото бил толкова стръмен, че трябвало няколко души да я пренесат на ръце до водата. Най-накрая Моди настояла, че Бог ѝ е казал да направи това и това го убедило. С помощта на няколко съседи тя успяла да стигне до езерото. През този първи ден тя прекарала целия ден на брега до шест и половина вечерта. Просто стояла край езерото, което било леко набръчкано от лекия ветрец, наблюдавала облаци, реещите се птици и отдалечаващите се хълмове, което я отморявало.

Същата нощ от много месеци се почувствала отпочинала и спала непробудно. След това посещението на езерото станало ежедневие. След три месеца г-жа Бланфорд се катерела сама по стръмния бряг на езерото. Тогава вътрешния Глас ѝ казал да започне да върви бавно, благодарейки на Бога за всяка стъпка. Тя все още вдигала трудно левия си крак, но на всяка крачна повтаряла: **“Исусе, благодаря ти.”** След това получила настоятелна инструкция да пее религиозни песни. Така че тя седяла на стола и потупвала с длан облегалката му, докато пеела: “Благодаря Ти, Исусе. Не е ли прекрасно това дърво? Благодаря Ти, че ми даваш сили да повдигна ръката си.” След това започнала да се опитва да полива с вода от една кофа. Седяла в лек стол и поливала известна част от площта около нея, след това премествала с малко стола си и поливала следващата зона, казвайки: **“Благодаря Ти, Исусе. Прекланям се пред Тебе, че ми помагаш да правя това. Това ли е начинът да възстановим покрива на къщата?”** Не че болката и всичките ѝ трудности били изчезнали. Тя все още вземала силни наркотици и като последица от облъчването изпитвала силно желание да повръща. Моди коментира по следния начин това състояние: “Научих много за разликата между собственото усилие, което е резултат от нашата човешка воля да живеем и усилието, което е в резултат на

подчинението на онова, което Бог ни казва да правим. **Ние трябва да се научим да се приобщаваме към това, което виждаме да прави Бога, така както е постъпвал Исус.**”

Тя беше толкова права. След като се оставим в ръцете на Бога, **когато го оставим Той да ръководи живота ни, ние трябва да го следваме с желание, с подчинение и с вяра.** Нямаме право да вървим пред Него, но не трябва и да лежим по гръб или да бъдем пасивни. Вместо това, ние се научаваме да Го слушаме и да Го следваме.

Някъде по това време на г-жа Бланфорд била предписана друга диета, която включвала много витамини и железен сулфат. Тя научила, че железото е един от най-добрите преносители на кислород до клетките на тялото. След един от разговорите си с Исус, тя получила указанията, че за да се излекува, клетките ѝ се нуждаят от максималното количество кислород, което може да им достави. Поради това Господ ѝ посочил с колко да увеличи количеството на приемания от нея железен сулфат. На следващата сутрин, докато приготвяла закуската на съпруга си, тя му казала: “Скъпи, аз съм излекувана.” Той навел края на сутрешния си вестник и гледал въпросително към нея, докато тя му разказвала какво се е случило. Неговото мълчание ѝ подсказало, че той не ѝ вярва; доколкото съпругът ѝ можел да оцени, във външния вид на жена му нямало промяна, само дето тя била по-радостна. **Г-жа Бланфорд знаела, че ѝ е заповядано да споделя увереността си, че е излекувана с другите хора,** за разлика от онези прокажени, които били излекувани от Исус и Той им казал да отидат първо при свещеника и да покажат, че са излекувани. За да се подчини, тя трябвало да се откаже от фалшивата си гордост и да преодолее смущението си.

Въпреки, че не посещавала църква, Моди Бланфорд отишла в една малка баптистка църква близо до дома ѝ. Свещеникът ѝ позволил да разкаже историята си по време на службата. “Нямам представа колко дълго съм говорила,” спомняше си тя, “само си спомням, че виждах сълзи по лицата на посетителите на църквата.” Независимо от това, изминало известно време, преди Моди да възстанови здравето си - почти 9 месеца, за да се нормализира движението на левия ѝ крак и 3 години, за да изчезнат следите от рака в тялото ѝ. Тъй като тялото ѝ произвеждало нови клетки, болните клетки били изхвърляни като непотребни. Изчезнал подутината в долната част на корема ѝ и жизнеността ѝ се възвърнала.

Обаче останал един проблем - тя все още имала силни болки. През април отишла при семейният ѝ лекар и го попитала, дали има някакъв начин да се премахнат тези болки. За нейна изненада, тя видяла сълзи в очите на лекаря, когато ѝ отговарял бавно: “Не, нищо повече не мога да направя, освен да ти поставя обезболяваща инжекция.” Изведнъж тя разбрала... След всичките ѝ други отказвания от себе си, това с което трябвало да се справи сега било най-трудното: дали може да се откаже от приемането на лекарства?

Дали ще има смелостта да каже на Бога: “Добре, ако това е, което искаш от мене, аз ще приема даже болката?” Трябвало да се бори една година със себе си, за да вземе това решение. На 27.04.1961 г-жа Бланфорд се връщала с междуградски автобус от посещение при сина си в Западна Вирджиния. По време на последната спирка за почивка в 5 часа, докато гълтала поредното хапче за обезболяване, тя решила, че то ще бъде последното и казала: “Да, Боже, съгласна съм даже на това.” Така нещата се обърнали. Не че болката изчезнала незабавно. Но това което останало от нея било поносимо и болката постепенно изчезвала. Изминали две години, през които Моди не посещавала болницата. Когато все пак се наложило да отиде във връзка с едно малко, несвързано с рака заболяване, тя се отбила при хирурга д-р Хейс, който бил шокиран, когато я видял: “Госпожо Бланфорд! Какво е станало с тебе. Аз си мислих ...” “Вие си мислехте, че отдавна съм си отишла от този свят,” засмяла се тя. “Ще влезете ли в кабинета ми за да ви прегледам?” “Вижте,” отговорила му тя, “защо да харча толкова много пари за пълни изследвания, когато се чувствам превъзходно?” Но д-р Хейс настоявал: “Госпожо Бланфорд, обещавам ви, че ако ми позволите да ви прегледам, аз ще поема разходите по изследванията ви.”

Това което е установил лекаря може най-добре да се изрази със собствените му думи: “Загубих контакт с г-жа Бланфорд и предположих, че е починала. През Май 1962 тя се появи в кабинета ми. Това беше две и половина години след като беше оперирана, а през юли 1960 беше подложена на рентгеново облъчване. Тя премина около половината от серията облъчвания, които обикновено се предписват, което несъмнено беше далеч под необходимата норма, за да се очаква някакъв ефект. **Подутината на кракът ѝ е изчезнала и сега тя си служи пълноценно с него. Няма никакви симптоми... Изследванията ѝ са изцяло отрицателни. Не могат да се открият доказателства за раково заболяване...** От тогава е подлагана на периодични прегледи... Липсват всякакви симптоми... Случаят е най-необичаен с това, че тази жена имаше доказано раково заболяване в напреднал стадий с метастази и за нея не би трябвало да има никаква надежда за оцеляване.”

Последвалият след 9 години обстоен преглед извършен от същия лекар през 1972 беше последван от същото заключение - липса на абсолютно всякакви доказателства за наличие на ракови клетки в организма. Когато при срещата си с д-р Хейс му благодарих за възможността да се позова на неговите заключения, той

ми каза: “Аз само посочвам фактите. На истината трябва да се служи. Не искам да кажа, че разбирам как е станало това. Нямам медицинско обяснение за случая с отървяването на г-жа Бланфорд от сигурна смърт.”

Загадката в подобни случаи е, защо е необходимо да се предадем и да се оставим в ръцете на Бога? Защо Бог настоява да подчиним волята си на Неговата, даже когато тава, за към което се стремим се оказва, че съвпада с Неговата воля за нас? Убедена съм, че отговорът се намира в тази посока... **Бог иска на нас да ни се случи нещо много повече от това, да се излекуваме от дадена болест. Той иска ние да се научим как да му се подчиняваме в целия си живот.** В периода 1943 -1944 личното ми желание да бъда здрава се беше превърнала във фокус на съществуването ми. Може би толкова голяма част от мене беше обсебена от този лаком стремеж, че за Бога не беше останало място да влезе и да направи каквото и да е и това трая до тогава, докато късогледо приравнявах “живота” със здравето, което желяех толкова много. Всичко се намира в зависимост от това, какво представлява живота? Окончателният отговор на Бога е несъмнено всеобхватен и пълен, отколкото моя отговор. До тогава докато считам, че пълнотата на живота е в зависимост от това, към което се стремях, аз всъщност се стремях към своя собствена цел. Аз трябваше да се подчиня на заповедта “*Да нямаш други богове освен мене*” (Изход 20:3) и да я приложам към собственото си пожелателно мислене. Нищо не можеше да се направи, освен да се изхвърлят всички най-любими идоли, носещи надписа “Това е към което се стремя”. **Болезнено е да гледаш, когато най-скъпите ти неща биват изхвърляни на боклука.** (Коментар: Това се потвърждава от следния съвет: „Не се вкопчвайте за нищо друго, освен в Исус, защото ще ви болят пръстите, когато Бог насила изтръгва другото нещо от ръката ви.“ Д.Пр.)

Борбата ни, докато подчиняваме собствената си воля на Божията, ни връща обратно чак до началото на човешката история на земята. Забележително е, че плодът на дървото, който Адам и Ева са настоявали да опитат на всяка цена, е било Познанието на Доброто и Злото. Изкушението да се вкопчваме в собствената си воля носи надписът “автономия на човека” **и причината за това е стремежът ни на всяка цена да разберем всичко до край.** Това е едно изкушение, на което съм се поддавала толкова често, подобно на повечето хора, **в желанието си винаги да науча отговора на въпроса “Защо?”** Това не е ли доказателство, че съм търсеца личност, че съм даже духовен изследовател? Та нали даже Соломон се е молил Бог да го дари с мъдрост? Не, **тези въпроси не доказват нищо повече от това, че съм подобна на Майка си Ева.** Тя би привела същите доводи и оправдания...”*И като видя жената, че това беше дърво, което е желателно, за да направи човека мъдър...тя ...яде от него*”. Мъдрост...разбиране - всичко това са изкусителни примамки. **С изключение на мислите, които Бог избере да сподели с нас, това все още е забранен плод за нас.**

Докато сме в това плътско тяло, ние никога няма да разберем мислите на нашия Създател. По времето на Протестантската Реформация, хора като Лутер, Цвингли, Калвин, Фарел и други са продължавали да настояват, че Библейското виждане за Падението на Човека е, че всяка част от Човека е паднала, включително и неговия разум. **И наистина, след като веднъж признаем Падението, каква е ползата от останалите съображения?**

Независимо от това, **хуманизмът на Западния свят почива върху противната гледна точка. Фактическото обожествяване на човешкия интелект започва още от Тома Аквински (1227 - 1274),** интелектуалният и духовен баща на Западните нации, който е учел, че докато на човешката воля ѝ липсва милост, интелекта не е лишен от нея. Това е същото учение, което достига апогея си през 18 век по време на епохата на Разума. Когато знаем, че тъкмо 18-ия век е дал на Америка нейните закони и конституция, можем да разберем защо гледната точка на Тома Аквински е толкова дълбоко вкоренена в мислите ни.

Неговата догма даже е била приета почти без изменение от Църквата. Съединените Щати, Британия и другите западни народи наследяват от Тома Аквински един толкова силен култ към разума на човека, чиято дълбочина даже не можем да си представим. **Когато човек се настрои да търси аргументи срещу Бога, той върви по пътя на Тома Аквински за човешката независимост, даже когато лицемерно счита, че това е вяра.** Единствената истинска мъдрост е да осъзнаем това, което наистина сме - създания - и след това да се оставим на любовта и на мъдростта на нашия Създател.

Това оставяне представлява предоставяне в ръцете на Бога. Когато предоставим собственото си дефектно, непълно човешко отсъждане, ние възприемаме това като смърт, защото това наистина е смърт - началото на края на стария Адам вътре в нас. Психологът Фриц Кьнкел нарича това “Кризата” - **това е основната криза на човешката егоцентричност.** Дълго време преди тази криза живота на човека се основава, открито или прикрито на максимата “Да бъде моята воля.” Резултатът от това е нарастваща суровост, неспособност да се променя гледната точка или представата за живота и намаляваща способност на човека да се справя с житейските трудности. **Егоизмът се превръща в твърда черупка около човека, слой след слой, постъпка след постъпка.** При това положение остава само един начин да се пробие черупката - външните обстоятелства. На човека, който се крие в нея, това му изглежда като трагедия и неизбежен край на всичко.

Налице са трудности в брака. Здравето или имуществото са изгубени. Има неразбирателство с приятелите, някой близък е починал. **Тогава човек започва да разбира по-дълбокият смисъл на великият**

парадокс: *“Който иска да спаси живота си, трябва да го загуби.”*... На човека му изглежда, че това вече е истинската смърт... защото за Егоизма единствената форма на живот, която познава, трябва да изчезне и той е уверен, че кризата е смърт. Поради това счита, че е дошъл края на живота му... Наистина е вярно, че човек трябва да загуби онова, което му се струва, че е живота му - системата от погрешни представи и житейски ценности, които се съдържат в Егоизма му, за да може наистина да заживее, да бъде допуснат в живота на съзидателните, обогатяващи и продуктивни сили на истинската Същност.

И все пак... пълното отричане от собствения ни живот не означава ли отричане на нуждата от вяра? След като публикувах книгата си *“Отгатак нашата същност”*, започнах да получавам писма с подобно съдържание: *“В книгата си споменавате, че сме длъжни да се предоставим на Божията воля. Аз съм объркан... Да не би предоставянето да означава, че ние никога не можем да бъдем сигурни, когато се молим на Бога за нещо конкретно? Ако това е така, как би могло това да се нарече вяра?”*

И наистина, много разкази за изцеление от Библията като че ли показват точно обратното на отричането от собствената воля - едно подчертаване на реалността на живота е ключът към способността на Христос да изцелява. При случаите с жената, която имала кръвотечение (Лука 8: 43-48) и с разхлабеният човек, който бил носен от четири свои другари, които го донесли при Исус през покрива на къщата (Марко 2:1-12), изцелението е настъпило, без да се говори за някакво отричане. **Нещо повече и в двата случая е демонстрирано силна воля и желание.** Въпреки, че настойчивата вдовица в притчата на Исус за силата на молитвата (Лука 18:1-8) не е търсела изцеление, тя се опитвала да влезе в контакт с Източникът на помощ. По-ясно казано, тук Исус възхвалява силната решителност на тази вдовица.

А какво да кажем за случая с Мари Феранд във влака на път за целебния извор в Лурдс? Момичето е било твърде болно, за да се бори с нежеланието си да се отдаде на Божията воля или за нещо друго, тъй като цялото ѝ внимание е било концентрирано да направи следващото вдишване. Тези хора не са се предавали на Бога по обичайния начин. Те са притежавали невероятно силното желание да живеят и не са позволявали нищо да ги обезкуражи.

Необикновеният случай с моята приятелка Виржиния Лайвли хвърля светлина върху това привидно противоречие. Познавам Виржиния от 9 години. Тя е домакиня от щата Флорида, която готви и чисти, пазари и следи за килограмите си. Двете заедно сме приготвяли десетки ястия, гостували сме си една на друга, отдавали сме се на спомени и често сме се молили заедно. Виржиния притежава доморасли качества, включително едно чувство на хумор, което често прераства в заразителен смях. Може би тя е последният човек, който бих очаквала да притежава някакъв духовен опит.

Това се случило през 1950 след като баща ѝ бил на лечение в туберкулозен санаториум в продължение на 7 месеца. Болестта на 63 годишният човек била открита почти случайно. По някакъв повод той посетил подвижна туберкулозна лаборатория и направеното изследване открило, че има три каверни с размер на доларова монета в горната част на левия си бял дроб. Това било доста лошо. Приложеното лечение не се отразило добре на баща ѝ и положението му се влошило. Кризата дошла през Октомври. Последните рентгенови снимки дали основание за мрачни прогнози. Използуваното лекарство *“Изониазид”*, което било почти чудотворно при много други туберкулозно болни, не давало резултат. Трите каверни се увеличавали и вече придобили формата на цифрата 8. Лекарят от болницата се осмелил да продължи лечението с това лекарство още месец и половина. Пациентът бил твърде стар, за да бъде подложен на операция и лекарите давали малка надежда за неговото оздравяване.

Виржиния, майка ѝ и сестра ѝ били заедно, когато научили новината. По това време нито една от тях не знаела как да се моли. Баща ѝ също не бил религиозен. Той не посещавал църковни служби през целия си семеен живот, защото като момче *“му омръзнало до смърт от църквата”*. Самата Виржиния и съпругът ѝ били членове на църква, активно се включвали в кампании за набиране на помощи и в църковни комитети. **Църковни активисти с атеистично мислене**, нито тя, нито съпругът ѝ са се замисляли сериозно върху молитвата или изцелението. Никога не би дошло на ума както на Виржиния, така и на майка ѝ и сестра ѝ Дорис да молят Бога да се намеси в случая с баща им и да промени медицинските факти.

Една нощ, скоро след това обезкуражително посещение в болницата, Виржиния се прибирала с колата си в къщи, когато внезапно започнала да плаче. Тя разбираше, че е под напрежение, защото отговаряла за провеждането на един традиционен карнавал в църквата, но била сигурна, че всъщност не карнавала е причината за безпокойството ѝ. Интуицията ѝ подсказвала, че сълзите ѝ са причинени от нещо много по-дълбоко. Сълзи, много сълзи, потоци от сълзи потекли отново същата нощ и през следващата сутрин. Кризата с плачът продължила 4 дни и 3 нощи. Виржиния била убедена, че това е началото на нервна депресия. Но на сутринта на четвъртия ден, след като съпругът ѝ отишъл до банката, а децата ѝ - на училище, тя изведнъж почувствала сила във въздуха около себе си. Атмосферата на тихата дневна стая се заредила с пукот и напрежение, все едно че се намирала в центърът на електрическа буря. Докато седяла на един стол с висока облегалка, през прозореца видяла едно светещо кълбо от източна посока. Кълбото се

движело към нея с нарастваща скорост. Наглед било бяло, въпреки че от него се излъчвали всички нюанси, които някога била виждала. После то стигнало до нея. Въпреки, че изглеждало невъзможно, че нещо с такава енергия би могло да застане неподвижно, то увиснало във въздуха над дясното ѝ рамо и останало там. Когато тя се възряла, започнала да се усмихва, защото Той ѝ се усмихвал. Сега тя видяла, че това не е светлина, а Лице. Даже сега за Виржиния било трудно да опише с думи това красиво лице. Челото било високо, а очите му били необикновено големи. Тя не могла да определи цвета на очите, така както не би могла да определи цвета на морето. По-голямо влияние от специфичните му черти оказвало преобладаващото впечатление на живот, неограничен живот, живот толкова преливащ със сила и свобода, че всички живи неща, които беше виждала ѝ изглеждаха като глинени лампи в сравнение с него.

Нито за момент Виржиния не се поколебала да нарече този Живот с името Исус. Най-голямо впечатление ѝ направили две неща. Първото било Неговия хумор. Тя била изненадана, когато го видяла често да избухва в необуздан смях. Второто било натрапващата липса на осъдително отношение от Негова страна. Той познавал всяка нейна клетка, знаел всички глупави, груби и абсурдни неща, които някога е правила. Но тя разбрала, че нищо от нещата, които някога е правила, не може да промени абсолютна загриженост и безусловна любов, която видяла в тези очи. Това било твърде неулвимо, за да се запомни. Виржиния усещала, че ако се вгледа в Него за хиляда години, въобще няма да разбере как са изминали. Но тя не разполагала с хиляда години. Тя разполагала с три месеца. През цялото това време лицето на Исус стояло пред нея, без да избледнява и без да изчезва. През първите две седмици от това незабравимо изживяване Виржиния мислила малко за баща си. Тя се чувствала толкова радостна и свободна, че нямало начин да се върне към предишното си подтиснато състояние на разяждаща тъга.

Един ден след обяд Виржиния лежала на леглото и четяла Библията, но след това ѝ се приспало и се обърнала на една страна с намерение да подремне. Гледала едно слънчево петно на стената, мислейки си за Него и за това колко чуден е Той. Тази прашяща жизненост! Когато Той казал, че е Животът, тя се усмихнала, мислейки си: “Дали това е вечното разбиране през вековете?” Внезапно мислите ѝ били прекъснати от нещо като рентгенова снимка на гръден кош, три пъти по-голяма от нормалната, която се появила в средата на слънчевото петно. Без съмнение това било рентгеновата снимка на баща ѝ, която тя безпогрешно можела да разпознае. Виждала се една необикновена каверна във формата на цифрата 8 и отделна каверна с размер на доларова монета в горната част на левия бял дроб. Виждали се същите сенки и зони на увредени клетки, които тя често била виждала на нормалната рентгенова снимка.

Би ли могло това да е някаква странна сянка на дърво или на облак? Виржиния се обърнала, за да погледне към прозореца, но не видяла нищо. Когато се обърнала обратно, за да разгадае загадката върху стената, една бяла ивица с ширина около 10 см започнала да се движи бавно нагоре по стената. Когато тя преминала над долната част на белите дробове на снимката, зад себе си оставила образа на здрави дробове, а петната от заболяването изчезнали. Докато ивицата се движела нагоре над засегнатата от болестта област на белия дроб, зад себе си оставяла образ на излекуван дроб, без каверни.

Виржиния се вторачила невярващо. Какво ставаше в края на краищата? Тя даже не мислела за баща си, а още по-малко се молела за него. Като че ли в отговор на нейната обърканост, целият епизод започнал отново. Повторно се появила уголемената рентгенова снимка на стената, съдържаща всички познати образи и маркировки. Още веднъж се появила светлата ивица в долната част и започнала бавно да пълзи по стената, оставяйки след себе си отпечатъка на два абсолютно здрави дроба.

“Това означава, че татко е добре!” прошепнала Виржиния. В Лицето което било край нея тя изведнъж видяла нов повод да се радва. Той изхвърлил главата Си назад и смехът му изпълнил стаята. Виржиния заплакала отново, но този път от благодарност. Тя искала да падне на колене и да Му благодари. Поради някакъв загадъчен смисъл, тя лежала в кухнята, но коленичила и усетила, как цялата е обляна от приток на възхита. Виржиния не си спомня колко дълго е прекарала на колене, но си спомня, че когато се изправила, погледнала към часовника и видяла, че часът е два часа и двадесет минути след обяд. Веднага се обадила по телефона на майка си: “Майко, татко е добре!” “Да, скъпа, духът му е много приповдигнат.” “Майко, нямам това в предвид. Той наистина е добре. Татко е излекуван.” “Да, скъпа.” Гласът на майка ѝ звучал монотонен и изморен. “Не трябва да се обезкуражаваме.” Виржиния затаила дъх. “Мамо, кога ще му правят следващите рентгенови снимки.” “Следващата сряда.” “Тогава ще ви се обадя в сряда вечер.”, казала тя. “**На запомнете, че съм ви казала, че татко е оздравял.**” След това затворила телефона.

В мига, когато чула гласа на майка си следващата сряда вечер, тя знаела че истината започва да изплува на повърхността. “Виржиния, най-неприятното нещо. Изглежда че са смесили рентгеновите снимки! Бедният ти татко утре ще трябва да се подложи още веднъж на тази процедура. Защо ни пращат снимките на някакъв човек, който никога не е боледувал от туберкулоза?” Виржиния почти се изсмяла. “Мамо, татко е добре. Няма значение колко пъти ще се снима, в гърдите му няма да се открие нищо лошо.”

Разбира се, следващата серия рентгенови снимки показала, че липсват каквито и да са признаци на заболяване. Отрицателни били и резултатите от другите изследвания.

Тогава лекарите изпаднали в недоумение. Може би снимките са правени от погрешен ъгъл. Били направени допълнителни изследвания на гръдния кош, като направили снимки от всички възможни ъгли. Пак липсвали следи от заболяване по дробовете. Около една седмица по-късно Виржиния и сестра ѝ Дорис стояли край един лекар от санаториума, който разглеждал последната серия рентгенови снимки. “Има ли някакви каверни?”, попитала невинно Дорис. Лекарят смръщено отговорил: “Да, няма никакви каверни.” “Как можете да обясните това?” “Нямам никакво обяснение”, признал си лекарят.

Сестрите излезли от кабинета на лекаря, за да останат дълго край баща си, на когото още не разрешавали да напусне болницата, защото лекарите още не могли да повярват на собствените си изследвания. Тогава сестрите могли да чуят онова, което баща им можел да разкаже за същия случай: “Това се случи един ден когато дремех след обяд.” Виржиния си спомнила, че погледнала часовника и запитала. “Тате, извинявай, но в колко часа легна да подремнеш?” “Около два - може малко по-рано или малко по-късно.” Виржиния си помислила, че това е приблизително същото време, когато е тя лежала в леглото. Баща и продължил разказът си.”Тъкмо бях си легнал, когато изведнъж получих странно усещане, че някой източва нещо през краката ми. От началото се изплаших. Но нямах много време, за да се плаша, защото усещането за източване беше последвано от свистенето на здраве, което изпълва празното ми тяло. Почувствах топлина и как някой се грижи за мене, **че съм обичан - това е всичко. Обичан.** Никога не съм се чувствал толкова добре. Няма повече смисъл да стоя тук. Отивам си у дома.”

Скоро станало очевидно, че излекуването на г-н Уолф не е не само физическо. Променило се изцяло отношението му към християнството. През останалата част от живота си той се превърнал в един щастлив човек, влюбен в своя Господ. Почти винаги, когато вратите на църквата били отворени, той бил там. Започнал да учи в Неделното училище, за да споделя с другите хора духовното си израстване. Винаги търсел хора, за да им говори за Исус. Нещо повече, повечето религиозни песни, който преди това ненавиждал, сега се превърнали в удоволствие за новото създание, в което се превърнал г-н Уолф. Туберкулозата никога повече не се повторила и той доживял живота си като благодарял на Бога.

След това на Виржиния била дадена чудотворна способност да лекува. Тя няма шумни проявления, но е стабилна. Изцеленията винаги обхващат каквото и да е заболяване на духа и на съзнанието, а не само тялото на болния. Виржиния притежава такава изумително познаване на дълбочината на човешката същност, че лекари и психиатри се консултират с нея за някои от своите по-особени пациенти. “И всеки път,” разказва ми Виржиния, “аз научавам същото нещо, което научих с баща ми, че когато дойде изцелението, то е защото очите ни са насочени към Исус на 100%. **Ние можем да концентрираме вниманието си толкова силно върху проблема или даже върху общото излекуване, че да затворим очите си за Изцелителят.**”

Тук историята на Виржиния ми показва, че това което си мислех, че е противоречие между отдаването и вярата, всъщност не беше никакво противоречие. При всеки от изброените случаи страдащият се втурваше към Исус като към Източник на помощ. Всеки от тях вярваше в Него. Те искаха да се докоснат до Неговото наметало. Въпреки това, подобно на много от нас, Виржиния проправя пътя си напред чрез опипване, продължава да си задава много въпроси, свързани с неосъществените изцеления. Ако в ранните си християнски проучвания отправях бойки призиви и давах отговори, **сега когато набрах опит и не се осмелявам да правя това.**

Тъй като ранната смърт на двете ми внучета е все още пред очите ми, **аз знам, че няма лесни и прости отговори на въпроса защо някои се излекуват, а други - не.** Но ние сме учени, че Бог се стреми към всички хора и иска те да бъдат изцяло зависими от Него. Поради това Неговият Дъх ще противодейства всеки път, когато се опитаме да Му поставим етикет, да Го категоризираме и систематизираме, което например става, когато се опитваме да съставим правила за изцеление. Очевидно ние трябва да се молим на Бога, а не да съставяме сборник от духовни закони. Ние се съпротивляваме на това, защото законите могат да се научат и действието им е предсказуемо, **докато хората са непредсказуеми.** **След като това е вярно за хората, колко повече това е валидно за Бога!** Така както Исус ни съветва да започнем, като заемаме най-задните места на тържествата, така и с изцелението ние сме съветвани да започнем с най-простите случаи. “Господи, какво би желал да ми кажеш за този случай? Как би желал да ти се помоля? Какво искаш да направя?”

Предоставянето на волята Му и подобни молитви винаги осигуряват отговор от Бога. Често това е изненадващ отговор, който ние даже не си представяме. Двадесет и три годишната дъщеря на една моя приятелка дълги години беше лекувана от атаки, които лекарите неуверено бяха диагностицирали като епилептични пристъпи. Светият Дух казал на майката на момичето, “Поискайте лекарите да направят изследване на захарното съдържание на кръвта.” Оказало се, че наличието на захар в кръвта на момичето е

извънредно ниско и това е причината за този проблем. При друг не много сериозен случай Исус бил запитан от една жена как да се справи с болките в крака и гърба. Отговорът бил: “Разгледай добре белите си сандали.” На горната повърхност на подметката на левият сандал имало издатина, която пречела на кръвоснабдяването на крака. “Изхвърли тези сандали”, това била следващата практична заповед. Тя се подчинила и още на следващия ден болките изчезнали. Дали това изглежда толкова просто, толкова очевидно, че не си заслужава да се говори за него? Не, когато разберем, че нашият Господ е бил дърводелец, който е носил сандали и знае всичко за ежедневните подробности от живота ни. Често ни липсва мъдростта, която Исус иска да ни даде, защото сме толкова устремени към възвишените си представи за образа Му. Трябва да бъдем внимателни, за да не се объркаме относно това, което древният ни егоизъм иска - да успеем, да сме добре, да бъдем обичани, с онова, което е Божията воля за нас - да сме позитивно настроени и да Му се подчиняваме.

Егоизмът обръща очите на човека към собствените му нужди и към това, което най-много му се иска. Вярата обръща очите на човека към Христос и Го пита какво иска Той. Егоизмът се безпокои за резултатите. Вярата се безпокои единствено дали е послушна и остава резултата на Исус. Докато не чуем указанията на Исус за някакъв конкретен случай, добре е да се съобразяваме с “общите условия” за изцелението и да се молим на Бога за изцеление по някакъв начин. Ако се опитаем да направим нещо по собствена воля, ще се окажем виновни за извършване на греха да предполагаме, като имаме предвид, че даже Божият Син не се е осмелявал да предполага какво ще направи Отца Му. “Да не изпитваш Господа твоя Бог” (Мат. 4:7).

При това положение как можем да направим разлика между предположението и вярата? Предположението счита, че нещо е вярно при отсъствие на становище на Бога за противното. Вярата чува и възприема Божието слово директно, когато Духът говори на духът ни и продължава напред само когато получи такива указания. Това е имал предвид Исус, когато е казал: “...не може Синът да върши от Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец...” (Йоан 5:19).

Забележете думата “освен” в казаното от Исус. Това е абсолютно различно от ситуацията, когато правим нещо, което Бог не ни е казал да не правим. Тази пътека е осеяна с грешки и е очертана от Сатаната. Когато вървим пред Бога, налице е демонстрация на липса на страх от Бога и тази смелост прилича на дързост и на даже липса на вяра. Но когато получим заповед от Исус и се подчиним на нея, ние повече не трябва да носим отговорността за резултатите. Исус е Лечителят и резултатите са Негови.

Ще има случаи, когато резултатите не са такива, каквито бихме желали да бъдат и не всички, за чието здраве се молим, ще бъдат излекувани. Тук трябва да има честност и искрено отношение. Невярващите използват това като аргумент, когато обвиняват християните, че прикриват случаите на безплодни молитви. Това е така, но не знам да съществува болница, която да е затворена, защото в нея са умрели някои от пациентите. Независимо от разочарованията, християнинът трябва да се моли за болния, защото това е негово задължение. “...и изцелявайте болните...” (Лука 10:9) и защото нашата мъничка грижа е частица от Божията неограничена и нежна любов. Ние трябва да вървим напред, вперили очи в Исус, като знаем, че ще дойде време, когато целият човек, неговите тяло, дух и разум, ще бъдат представени в Христос без пропуск и без петно, заради което да бъдат упрекнати.

Част 10

Царското съкровище

Преди няколко години съпругата на един лекар ми писа за нещо, което беше свързано с увереността ми, че Бог се грижи за задоволяване на материалните ни нужди. “*Това означава да си егоист*”, каза тя, “*а на егоистичните молитви просто не се отговаря. Не мисля, че имаме някакво право да се молим за нещо друго, освен за духовни неща. Между другото, Библията ни учи, че Бог знае за нашите нужди още преди да го помолим, така че защо трябва да Го молим?*”

Аз знам, че Бог не иска да разделяме живота си на отделни части - “тази част е духовна, следователно това е Божия територия, но другата част е материална, следователно аз трябва да се справям сам с нея.” Ако сме длъжни да вярваме в Исус за всичко в живота ни. Неговият Отец и нашият Отец е Бог на целия живот и Неговата грижа и онова с което ни дарява включва загубеното агне на овчаря, падналото врабче, болното дете, гладната тълпа от 4 000 човека, нуждата от вино на сватбата и безуспешните усилия на рибарите да хванат риба, независимо че са работили цяла нощ. Тези случаи, разпръснати в Евангелията подобно на дребни пращинки от златен прашец ни казват, че няма човешка нужда, която да не може да се включи в молитвата ни към Бога.

Опитът на Едит и Франсис Шейфър илюстрира по един прекрасен начин как всички материални и духовни нужди представляват части от едно общо цяло. През 1945 д-р Шейфър, теолог и философ, бил пастор в едно градче в Пенсилвания. Предложили му да посети Европа и да проучи състоянието, в което се намира Протестантското християнство. **За 13 седмици той посетил 13 страни и видял такава нужда, каквато никога не бил виждал и това се превърнало в жестоко духовно и емоционално изживяване за него.** Д-р Шейфър бил много по-дълбоко развълнуван от следвоенното духовно унищожение в душите на хората, отколкото от последиците от бомбардировките и разрушените сгради. През Август 1953 той се убедил, че Бог го призовава заедно със семейството му към по-висше ниво на даване, работа и жертви, да изостави сигурността на гарантирания доход, за да приеме несигурната работа в Европа и по-точно в Швейцария. След като прочетох описанието на д-р Шейфър за всичко това и размишлявах, това което най-много ме заинтригува беше начинът, по който Бог започва да задоволява още по-добре нуждите им, когато семейството се придвижило на едно по-високо ниво на подчинение и посветеност, начин който не се страхувам да напраща свръхестествен. Чудех се, дали тук не съм видяла един важен принцип на духовния живот. **Тъй като имал съпруга и 4 деца, д-р Шейфър е знаел, че решението за приемането на Божието предизвикателство трябва да бъде взето от цялото семейство и че всички безрезервно трябва да са убедени в неговата правота.** Като духовен водач на домът си, Франсис Шейфър изложил пред съпругата и децата си всички възможни решения. Решението било взето единодушно, като всички отговорили утвърдително на призива на Бога и потвърдили, че се оставят в пълна зависимост от Него, за да им осигури 1 800 долара, с които трябвало да платят за пътуването си до Европа. Обстоятелствата се стекли така, че не разполагали с много време. Ако искали да заминат, трябвало да разполагат с парите в три седмичен срок, защото на 9 Септември отпътувал кораб за Европа. На един плакат дъщеря им Присцила нарисувала един голям термометър, с който да измерва оставащото време и събраните пари до заминаването. Само за няколко дни издигащата се червена линия на плаката започнал да показва стойността на парите, които вече били получили. Отварянето на ежедневната поща се превърнало в най-вълнуващото събитие за деня. Пристигали чекове от най-неочаквани места, като болшинството от тях били за малки суми. Червената линия на термометърът на Присцила продължавала да се покачва. Бог давал на семейството да опита онова, което щяло да стане техен стил на живот - да вярват, че Бог ще ги снабдява с всичко, от което имат нужда. Години след това Едит Шейфър описва това по следния начин:

“Какво става, когато се молим? Бог е всемогъщ и дава на всеки... Един от начините, по които работи е да “раздвижва” умовете на хората... Бог може да направи така, че човек да почувства силно желание или убеденост, че трябва да направи нещо. Поради това, когато се молим за някаква парична сума, Бог може да накара някой човек да се протегне към чековата си книжка и да ви изпрати тази сума или да накара една дузина други хора да ви изпратят малки суми, така че общото им количество да бъде същото... **Когато се случат такива неща, вие знаете че сте във връзка с Личност, която отговаря.**” В тези последни дни на Август и първите дни на Септември 1953 Бог отговорил. През трите седмици пристигнали всички необходими 1 800 долара. Това се превърнало в отваряне на вратата към работата им в едно евангелистко общество в Швейцарските Алпи.

Четейки книгата “Богът, който е там” на д-р Шейфър, аз бях заинтригувана от две негови силни черти, които обикновено не се срещат в един и същ човек: той е консервативен, убеден евангелист, който се опира на основните учения на християнската вяра **и въпреки това той повече се обръща към интелекта, а не към чувствата на човека.** Становището, че ние сме длъжни да се откажем от всякакви човешки разсъждения и да скочим в тъмната неизвестност на вярата, **е анатема за д-р Шейфър.** Та нали Бог е надарил човека с разум, със способността да мисли, да разсъждава, да планира, да желае? Ако това изглежда като вариант на опасността да се тръгне по пътеката на Тома Аквински към обожествяване на човека, **д-р Шейфър отговаря, че когато Христос ни е освободил, заедно с всичко останало в нас, той е освободил и разума ни.** Ние сме сменили падналия си интелект за разума, който също се намира в Христос Исус. След като това е направено, **ние не трябва да се отказваме от мозъка си, а да го държим в подчинение на Христос, който го подхранва и обновява, като му разкрива истината Си, описана в Библията.**

Много добре запознат с трудовете на най-известните философи, като Тома Аквински, Калвин, Кант, Русо, Хегел, Киркегаард, Сартр и Хайдегер, **д-р Шейфър се обръща с подчертано внимание към младите, които често не са наясно, че всеки образован човек може да вярва, че написаното в Библията е истина.** Той често обича да казва: “**Честните въпроси заслужава да получат честни отговори**”, а не да се скриваме зад обичайната хитрост: “Не задавай въпроси, просто вярвай.”

До мен продължаваше да достига информация, че обществото на д-р Шейфър се превръща в любимо място за търсачи на истината и познанието, атеисти, учени и интелектуалци, хора от различни народности и възрасти, особено за младите хора. Само за 15 години това общество беше се разрасло от едно семейство без материални средства до световно известно общество. През лятото на 1972 заедно със съпруга ми Лен

решихме да отидем там и да оценим всичко с очите си. Полетът ни беше Ню Йорк - Женева, а на следващия ден след пристигането си се отправихме с наета кола към алпийското селце, където живееше д-р Шейфър. Пътят се изкачваше плавно нагоре и ние задминавахме велосипедисти и пешеходци. Чудех се, дали и те отиваха на същото място? Но ако е така, как семейството се справяше с изхранването на толкова много посетители през всичките изминали години? След като бяхме пътували повече от час, ние ожадняхме и спряхме край една бензиностанция, за да си купим нещо за пиене от един автомат за безалкохолни напитки. Съпругът ми прилежно извади няколко швейцарски монети и ги пусна с жлеба, но машината не реагира. Повторният опит също не даде резултат. Не помогна и нервното удряне с юмрук по безмълвната машина. Ние бяхме жадни и отчаяно искахме да пием. Отнякъде се появи един служител и съпругът ми се обърна за съвет към него. Когато чу упрека му, човекът попита: “Какви монети пуснахте в жлеба?” “Швейцарски”, обвиняващо отговори Лен. “Проблемът не е във машината”, обясни човекът, “вие се намирате на френска територия и трябва да употребявате френски, а не швейцарски франкове.” Оказа се, че част от територията около Женева, която има формата на коридор, е френска територия. **Тъй като митничарите не си правеха труда да проверяват документите на преминаващите през тази малка част от Франция, то ние не бяхме разбрали, че се намираме на френска територия и следователно трябваше да използваме друга парична единица.**

Точно по същия начин много хора, даже християни, не разбират, че ние живеем в Божието царство на земята и се опитват да си купят задоволяване на нуждите си с монети, които са от друго царство, със земни пари, а не с Божии. Разбира се, подобно на упорито нереагиращата машина за напитки, това не става. Пътят се виеше нагоре, ние се върнахме обратно на швейцарска територия и изведнъж попаднахме в малкото селце Хюмоз. Всичко наоколо блестеше от слънчевата светлина и от прекрасните цветя, които като водопади се спускаха от балконите и прозорците на алпийските къщи. Скоро намерихме и къщата на д-р Шейфър. За мен беше изненада да видя, че д-р Шейфър, роден американец, се беше превърнал в европейец по външен вид. Той не беше висок човек, посивялата му коса беше грижливо подстригана и беше облечен в панталони до коленете. Любезните му кафяви очи доминираха над останалите черти на лицето му. Носеше вълнени чорапи до коленете и тежки обувки. Жена му Едит беше много по-жизнена. Нейният разум, говорът ѝ и тялото ѝ изглежда не знаеха и миг покой. Обществото им се състоеше от малка църква и вили, които бяха разпръснати в селцето. Когато аз и съпругът ми посетихме неделната служба, ние можахме непосредствено да видим какво представлява това известно общество.

Под мелодичния звън на многобройни камбани, който се носеше над долината, ние пристигнахме в църквата 35 минути преди началото на службата и бяхме щастливи да намерим място, за да седнем. От вътрешната стана църквата беше облицована с жълтеникаво дърво, имаше огромна каменна камина и орган. През широките прозорци се разкриваше прекрасен изглед към долината на Рона и към околните върхове. Когато бяха заети всички места за сядане, посетителите започнаха да сядат на пода пред катедрата. **Имаше много деца.** Един индиец събу сандалите си, преди да седне на пода с кръстосани крака до жена със скъп костюм и модни панталони. Тъй като на пода не остана никакво свободно място, започнах да се чудя как проповедникът ще успее да стигне до катедрата. Д-р Шейфър влезе и започна внимателно да си проправя път между хората, спирайки се тук и там, за да погали децата по главите, да потупа младежите по раменете и да се здрависа с по-възрастните посетители, очевидно доволен от това, което виждаше. **Службата беше проста, радостна, а съобщението му беше пропито от неотклонен поглед към Христос.** Първите няколко часа от нашия престой в това общество ни дадоха отговор на първоначалния въпрос, как Бог обезпечава материални средства за онези, които живеят в Царството Му на земята: **семейството на Шейфър даваше всичко което имаше - всеки квадратен сантиметър площ, всяка хапка храна, всеки франк, всяка минута и всяка капка от силите си.**

Д-р Шейфър все още нямаше кабинет, нямаше къде да работи на спокойствие, освен в спалнята си. Рядко през нощта човек не можеше да намери млади хора, които да не спят на пода в кухнята на г-жа Шейфър. **Както обикновено, тази неделя Едит Шейфър на три пъти приготви храна за 45 човека.** На масата бяха насядали толкова много хора, че чиниите с храна трябваше да се подават над главите ни, от ръка на ръка. По време на обяда чухме невероятно интересни истории за това, как различните хора са дошли до това място. Това представляваше претворяване в живота на втория молитвен принцип на това общество: че Бог ще подбере хората, които да дойдат в това общество. Четирите принципа на това общество са следните:

- Финансовите и материалните нужди да се съобщават единствено на Бога в молитва, вместо да се отправят молби за финансова помощ към хората.
- Бог ще изпрати при тях хора по Свой избор, за да работят и да се учат.
- **Бог ще планира работата и ежедневно ще разкрива планът си за работа.** (Това заменя метод за планиране на бъдещата дейност по познатия “ефективен начин”, който се използва в различните църковни ръководни органи.)

- Бог ще изпрати персонал и работници по Свой избор в обществото, вместо обществото да ги търси по обичайните канали.

И тук се намира най-важната разменна монета в царството - да се дава на Бога и на Неговата дейност пълно предимство в живота на всеки член на обществото. Исус го е казал по следния начин, давайки ни заповед, последвана от обещание: **“Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда и всичко това ще ви се прибави”** (Мат. 6:33). Ще видите по какъв чуден начин Бог изпълнява обещанията Си, като научите как семейството успява да купи къщата, в която е настанено. През 1955 те се нуждаели от 7,366 долара, които трябвало да платят до 30 май, за да направят последното плащане за къщата. Само 8 дни преди тази дата те имали само 4,915 долара. Още веднъж Присцила нарисувала нейния термометър. Семейството чувствало, че Бог ги е отвел в тази къща, въпреки че от човешка гледна точка, измерено в пари, им изглеждало невъзможно да я купят. И отново започнали да пристигат чекове с помощи, като междувременно червената линия на термометъра започнала да се покачва. Има случаи, когато ни изглежда, че неизвестността е просто непоносима. **Мнозина вярващи в Бога потвърждават, че независимо от това, че Бог се движи бавно, Той никога не закъснява.**

Независимо от това, сутринта на 30 Май, в денят на плащането, на семейството все още не му достигали 800 швейцарски франка. Последната поща пристигала в 8 часа сутринта, а д-р Шейфър трябвало да вземе автобуса в 2 часа след обед, за да отиде до банката и да направи плащането. С тази последна поща пристигнали 15 чека. Когато отворили писмата и пресметнали получената сума, **установили, че заедно с парите, които вече имали, това прави точна необходимата сума от 7,366 долара.** Господ отново им помогнал! Възхитени, всички отишли да се помолят и да благодарят на Бога. Когато д-р Шейфър се настанил в жълтия автобус същия следобед, на него му липсвали само парите, които трябвало да плати като нотариална такса, която той даже не знаел колко е голяма. Когато пристигнал в службата на нотариуса, там му предали едно писмо до него, донесено от куриер, което го очаквало. Мислейки си колко е необикновено да се изпрати писмо по този начин, д-р Шейфър го отворил и намерил писмо от неизвестен подател и един чек. В писмото пишело: **“Приложено ще намерите това, което ще ми позволи скромно да взема участие в днешната покупка на къщата ви.”** **Стойността на чека отговарял точно на нотариалната такса - 300 швейцарски франка.** Според думите на Шейфър е била чудна точността и навременността на Божиите изчисления.

След като семейството се нанесло в къщата и дошло време за равнометка на това, което се случило с тях, общият извод е даже още по-забележителен. В продължение на 2 месеца те получили парични подаръци от цял свят. Никой от дарителите не е имал възможност да научи доколко стойността на неговия подарък допринася за събиране на общо необходимата сума. Най-малкото дарение било на стойност 1 долар, а най-големите - съответно 1 000 долара и 225 долара. Въпреки това общата сума на даренията и навременността на тяхното получаване били толкова точни, независимо от това, че някои от даренията пристигали от най-затънтени места на света. **Не само това, но след 30 Май пристигането на даренията спряло по същия чуден начин, по който и започнали да пристигат.** **Те не получили повече нито едно дарение за купуване на къщата.** Франсис Шейфър би бил последният човек, който би казал, че той и семейството му живеят с вяра, за да дадат някакви доказателства на хората за Бога. **Бог няма нужда да бъде защитаван от създанията си.** Тъкмо обратно, за семейството на Шейфър това е било въпрос на подчинение, тъй като това е бил начинът, към който Бог го призовал да живее.

Защо Бог е решил да иска това от семейството на Шейфър и след това е продължил да се грижи за всяка тяхна нужда? В това се състои сърцевината на чудния начин на задоволяване на нуждите им: те са можели да се молят и с увереност да очакват, защото предварително дали всичко от себе си. Човек се нуждае от само няколко часов престой в къщата им, за да се убеди, че това семейство отдавна е поставила всичко пред олтара, даже личният си живот. Защо? Според думите на д-р Шейфър, тяхната основна цел е чрез създаденото от тях общество да направят опит да създадат далечно подобие на Божията любов и на всеобхватната святост на Бога във всички прояви на живота. Даже по време на краткото ни посещение аз усетих Божията любов. Ние почувствахме дълбоката искрена загриженост и интерес на Шейфър и жена му към младите хора, особено към хипитата и скитниците. Те се грижат с нежност, безрезервно, с вътрешно себераздаване за тези, които не знаят в какво да вярват, които са изгубили посоката на живота си. Огънят в души им, светлината в очите им, звънят в гласовете им са доказателство, че казаното в Библията е вярно, че Бог се грижи тази истина да достига до нас.

Когато напускахме, ние станяхме свидетели на един случай, който е останал в паметта ми като една малка притча. Докато се разхождахме и той красноречиво говореше върху някои страни от проповядването, край една от къщите бяхме спрени от едно малко момченце. То плачеше над едно детско колело с три колела, защото едно от колелата беше паднало. Детето незабавно привлече цялото внимание на д-р Шейфър. В началото детето беше нежно успокоено. След това последва внимателен оглед на колелото. **“Матю, ела да си поговорим”,** каза той и взе детето на ръце. **“Искам да ти покажа. Ще поставя колелото на**

мястото му, но виждаш ли това нещо, ето тук? То не може да стои на мястото си. Виждаш ли, ти си загубил една част, която трябва да стои ето тук. Разбираш ли?” Детето тъжно потвърди. “Матю, когато баща ти си дойде у дома, ти му покажи това, което сме направили двамата и го помоли да ремонтира колелото по-надеждно. Ще направиш ли това?” “Да.” “За сега бъди много внимателен, докато караш колелото.” Това беше нагледна демонстрация на Божията любов във всички проявления на живота. *(Коментар: Превел съм две книги, написани от Шейфър: „Той е там и Той не мълчи“ и „Свършената работа на Христос.“ Можете да ги намерите в секция „Ресурси“, подсекция „Книги“ на официалния сайт на Методистката църква в България: <http://methodist.bg/resursi/knigi/> Д.Пр.)*

Когато направим първите си стъпки в Божието царство, ние ще започнем да откриваме, че принципът на Божията грижа се отнася и за нас. Но повечето от нас си мислят, че не са толкова всеотдайни, колкото семейство Шейфър. Това е вярно, но нали все пак трябва да започнем от някъде. До тогава, докато имаме малки очаквания, ограничени от нуждите ни и от нуждите на близки ни хора, ние може би няма да се обърнем за помощ към Бога, разчитайки на себе си. Но когато ние, в израз на подчинението си пред Бога, решим да се оставим изцяло в Неговите ръце и да бъдем безрезервно на Негово подчинение, като се заемем с някаква непосилна задача, към която Той ни призовава, тогава ще установим, че Бог започва да се грижи за задоволяване на всичките ни нужди. Трудностите в живота ни карат да се обърнем за помощ към Бога, тогава когато чувствата ни са объркани или имаме материални затруднения. Може да сме увредили тялото си или отношенията си с някои хора, може да имаме семейни проблеми, може би дължим пари или сме в някаква друга тежка ситуация. Намиращи се в центъра на такива изпитания, ние искаме да знаем по какъв начин неограничената Божия грижа може да достигне до нас. Нека да видим какво пише за тази грижа в Библията. Освен това, ние имаме натрупаният вековен човешки опит на хора, които са опитали принципите и обещанията от Библията и може да ни дадат информация за това, как Бог изпълнява обещанията си.

Първата крачка е да отклоним вниманието си от собствените си нужди и да го насочим към неограничената грижа на Бога. Една от фундаменталните страни на учението на Христос е, че Бог Отец контролира всички земни материални богатства. Думите са прости, но колко чудно е това твърдение! Повечето от нас въобще не са в състояние напълно да повярват на това. Но Библията твърди: *“Господня е земята и всичко що има в нея...”* (Псалм 24:1). Освен това в Писанията се дават уверения, че ние сме деца на този Цар: *“Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божи деца; а такива и сме. Затова светът не познава нас, защото Него не позна”* (1 Йоан 3:1). Тъй като сме негови деца и всички земни богатства принадлежат на Царя, от тук следва, че Той може и ще се погрижи за материалните ни нужди: *“А моят Бог ще снабди всяка нужда според Своето богатство в слава в Христа Исуса”* (Фил. 4:19).

Така че, ако наистина вярваме, че сме деца на Царя и че Той ще задоволи всичките ни нужди чрез неограничените си възможности, тогава не е необходимо лакомо да се запасяваме с каквото и да е. Не би трябвало да се плашим от инфлацията или от недостиг на пари, защото страхът е сигурен белег, че не вярваме, че Бог е собственикът на земните богатства. Погрешно е да имаме комплекс, че сме бедни, защото да се смятаме за бедняци означава да отричаме или че Царят е богат, или че оспорваме твърдението да сме негови деца. Според мен, да се нарече Цар небесният ни Отец означава да се разбере истината. Разгледайте разточителството на Божия свят. Той не е създал един вид папрат, а 10 000 вида, не е създал един вид палмово дърво, а 1 500 различни палми, не е създал едно насекомо, а 625 000 вида и още много други, които учените още не са открили. Астрономите са пресметнали, че съществуват 100 млрд. галактики от звезди във вселената, като Млечния път е само една от тези галактики. За какъв комплекс за бедност може да се говори, когато имаме толкова неограничен Създател!

Чудесата на Божието творение могат да се видят в бушуващото море, в залезите в Големият Каньон в Колорадо. Изкачете се на върхът Сент Мориц и възкликнете от възхита от откритата се гледка на панорамата от покрити със сняг скалисти зъбери, разпръснати долу под краката ви. Или вижте туркуазено-сините води около архипелазите Мореа и Бора-Бора в Южните морета, чиито цветове са толкова силни, че никой художник не би могъл да ги пренесе на картината си. Колко от тази красота внасяме в домовете и в живота си зависи само от способността ни да я оценим и да е пожелаем и от вярата ни в способността на Бога да ни я дава. Но въпреки това, откриването на красотата винаги е въпрос на лична способност.

Втората стъпка за да открием как да станем добри получатели на Царската щедрост е да поканим Исус в нашата нужда. Когато видим нашата ситуация през Неговите очи, ние започваме да разбираме колко мощно и практично работи Бог в нас, Неговите любими създания. В съответствие с тази практичност, указанията на Исус към нас са винаги конкретни и никога не са неясни и обобщени. Той няма да позволи на тези, които тичат след него и викат: “Боже, смили се” да спрат да тичат. Той винаги ще ги принуждава да излязат от територията на общата благословия като им задава въпроси като: *“Какво искате да ви сторя”* (Мат. 20:32)? С други думи Той ни казва: “Синко, използвай разума си. Провери сърцето си. Бог не е Баща на небрежното мислене, нито пък е Бог на обобщаването.”

На пръв поглед изглежда странно, че колкото по-големи са нашите нужди, толкова по-важно е да получаваме Божиите указания, за да разберем къде и как Бог иска помощите Му да стигнат до нас. **Така когато веднъж намерим верния край на плетката, ние можем да я разплетем, така и когато започнем да постъпваме съгласно указанията на Бога, нашия проблем започва да се разгадава.** През един декемврийски ден на 1931 година учителката от Орегон, Ребека Евланд, открила тая развързваща нишка и я издърпала заради емигрантската ѝ ученичка Били. На г-жа Евланд ѝ изглеждало, че в сравнение с другите ѝ ученици, които някога е имала, това недохраненото момиченце е жертва на най-голямо онеправдаване. Сутрин Били никога нямала възможност да закуси и гладувала, тя даже нямала обувки на краката си. Учителката си сетила, че видяла на витрината на един магазин високи момичешки брезентови ботушки с дълги връзки на стойност 50 цента, които можело да се носят зиме и лете, но те не били достижими за това дете. Били никога не спяла в легло, а само на рогозка в семейната палатка, заедно с осемте останали членове на семейството. Сплъстената ѝ коса подсказвала, че нещастното дете няма гребен, а учителката подозирала, че то даже няма и четка за зъби. **“Какво мога да направя?”** питала се тя. **“С малката си заплаца, как мога да помогна при подобна бедност?”** Отговорът дошъл същия ден, когато г-жа Евланд забелязала Били **да се взира** в учебника си по английски. Изведнъж си спомнила, какво представлявала самата тя на годините на това дете. Да, тя знаела какво да направи.

В края на седмицата учителката завела Били в един хубав ресторант за да се нахрани, след това я завела при очния си лекар. След няколко дни г-жа Евланд подала на детето едни блестящи очила, поставени в красива кутия. “Но аз нямам пари за очила”, възпротивила се Били. “Не е необходимо да имаш пари”, отговорила ѝ учителката. **“Седни и аз ще ти разкажа една история... Когато бях на твоята възраст, аз също имах нужда от очила. Една любезна съседка ме заведе на обяд, след това - на очен лекар, така както направих и аз с тебе. Тя ми каза, че един ден аз ще трябва да платя, като купя очила на някое друго дете. Така че, ти разбираш, че за твоите очила е платено преди много години. Някой ден ти ще платиш за очилата на някое друго малко момиченце.”**

Бъдещето показало как Били е възприела този урок. Нейната учителка ѝ дала не само очила, а един още по-голям подарък - вярата си, че Били няма постоянно да бъде бедно същество, че един ден ще бъде в състояние да дава на другите хора. Колко права е била г-жа Евланд! След като преминала през около 40 различни училища близо до лагери за емигранти, Били получила зрелостно свидетелство от едно средно училище в Калифорния, след това продължила обучението си в един колеж. **След това получила титлата доктор на науките.** Били никога не е и мечтала, че ще достигне до положението да бъде автор и преподавател от такъв ранг. Едно от най-скъпите на сърцето ѝ предсказания е това, което ѝ е казала г-жа Евланд: “Някой ден ти ще купиш очила на някое друго малко момиченце!”

През 1961 Били и съпругът ѝ Джордж Дейвис отишли в Централна Америка, за да намерят едно малко момиче. То се наричало Глория (*Коментар: Преведено: „Слава“ Д.Пр.*), мъничко 7-годишно детенце от Коста Рика. Момичето било родено в семейството на берачи на банани от една плантация близо до Голфито **и тежало само 14 кг**, а зъбите ѝ кървели от недояждане. Глория била законно осиновена от семейство Дейвис и за Били Дейвис била голяма радост да ѝ предаде не само предимствата на образованието, но и твърдата ѝ убеденост относно силата и пълнотата, демонстрирана в даряването. Наскоро, по време на едно гостуване на Били Дейвис у дома, аз я слушах да разказва за новите си приключения като **Директор на една програма за обучение към Министерството на Труда на САЩ**. В тази роля тя се превърнала в една от държавните високопоставени служители, които дават шанс за обучение и работа на много млади емигранти. Даже г-жа Евланд не би могла да си представи такова славно изпълнение на дара ѝ към нейната ученичка! Днес, връщайки се обратно към 1931, която била повратна точка в живота ѝ, **Били Дейвис разбира, че вярата на учителката ѝ в бъдещето на едно дете наистина е било част от един по-голям план: вярата, че Царят е определил за всяко едно от създанията Си да станат “даряващи личности”, които са богати по дух и разум и са се посветили да служат на другите хора.** След като веднъж имаме тази вяра, ние сме готови да започнем да използваме разменните монети на Божието царство. Господ ни учи на друг важен принцип: **34 ДА ПОЛУЧИ, ЧОВЕК Е ДЛЪЖЕН ДА ДАРЯВА, ДАЖЕ КОГАТО Е БЕДЕН.** *“Давайте, и ще ви се даде; добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена ще ви дадат в пазухата; защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмерва”* (Лука 6:38).

Това не е само обещание, това е факт от света на Отца, част от ритъма на вселената. През миналото столетие всеки фермер е знаел, че преди да пусне помпата си, е длъжен да налее една кофа вода в нея, за да засмуче и да започне да вади вода от водоизточника. Ние всеки път чувстваме това, когато стоим на морския бряг и усещаме ритъма на вълните на прилива и отлива, които изсмукват пясъка под краката ни. Същото усещаме, когато стъпим върху Божието обещание **и за наша изненада открием, че нашият Отец никога няма да си позволи да остане длъжен към което и да е от децата Му.** Има един вълнуващ принцип за всички онези, чиито живот е объркан. От какво се нуждаем? От пари? От имот? От идеали? От приятели? От

любов? От власт? От творчески възможности? От сила? От здраве? **От каквото и да се нуждаем, когато ние, направлявани от Бога, даваме независимо че сме в нужда, подобно на прилива, който се връща обратно, ние получаваме обратно преизобилно - добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена.**

Преди години, през 1964, Ели Армстронг би казала, че тя няма какво да даде, поне що се отнася до пари. С вяра и почти без пари, тя се опитвала да купи един мотел на стойност 64 000 долара край шосе номер 6 в щата Пенсилвания. Ели знаела истината, че когато вниманието ни е насочено към Исус и с подчинение се опитваме да изпълняваме онова, което Той изисква от нас, ние трябва да вярваме, че Той ще ни осигури всичко, от което се нуждаем. Това е правилото, към което се придържала тази жена във връзка с мотела. **Тя сънувала сън, в който и било казано, че ще ѝ се даде мотел, чийто истински собственик ще бъде Исус.** В него изморените пътници трябвало да намират духовен оазис. И нещо още по-важно, хора, които не са чували за Него и които иначе не биха отишли в църква, ще могат да се срещнат с Исус в мотела. Посетих този мотел, четох религиозната литература, която Ели държеше в стаите и чух многобройните истории за пътници, на които е помогнато и които са намерили разрешение на проблема си, като неоченима добавка към спокойно прекараната нощ. Всяка от 14-те къщички на мотела е посветена на Бога по един специфичен начин, като например стая за лекуване, специална стая за младоженци, стая за алкохолици, стая за хора с проблеми с близките си, стая на щастието. Когато приема всеки посетител, Еми се допитва до Исус коя стая да му предложи, след това Го моли да пребивава в тази стая, за да се срещне с човека в проблема му.

Но Еми преминала през много изпитания и кризисни моменти, преди да се осъществи мечтата ѝ за този мотел. Тя трябвало да се научи да живее в състояние на финансова зависимост, толкова постоянна, колкото и зависимостта на семейство Шейфър. Когато купила мотела, една от молбите на Еми към Бога била да не позволи никога да закъснява с вноските по изплащането. Едно от зимните плащания на стойност 300 долара трябвало да се извърши след няколко дни, а Ели имала само 50 долара. Отгоре на всичко, това бил мъртъв сезон и за пет последователни нощи нито една кола не спряла в мотела. Ели започнала да се моли. Един вътрешен глас ѝ казал: **“Изпрати 50 долара на Дейв Уилкерсън, за неговата дейност с младите хора, които са пристрастени към наркотиците.”** Еми била толкова объркана, колкото би бил всеки от нас на нейно място. Сигурно това не бил момента да дарява някакви пари! Но вътрешния Глас бил много ясен. Същия следобед тя изпратила по пощата тези 50 долара на г-н Уилкерсън. **Същата вечер в мотела дошли 9 коли, една след друга.** Докато ги записвала в книгата за регистрация, тя учудено поклащала глава, спомняйки си думите на Исус: **“Давай и ще ти се даде.”**

До края на седмицата мотелът бил пълен до краен предел и вноската по изплащането била направена навреме. Последвали 10 благословени години, както в бизнеса, така и като място за среща на пътниците с Исус. Осъзнаването на това правило в Божието царство, че за да получаваме, ние сме длъжни да даваме, ни позволява да разберем Библейското изискване за десятъка. Даването на десятък е практика, която Бог е настоявал да се спазва от евреите по време на Стария Завет. Това означава да се дава на другите най-малкото 10% от дохода или от реколтата, или от новородения добитък, или от каквато и да е друга придобивка. “Най-малкото”, защото даже когато Христос освети даването на десятъка, той завиши изискванията, като често изисква от нас да даваме много повече от тези основни 10%. Когато обучавал евреите да дават десятък, Бог е гледал на него като на безкрайна демонстрация на силата на духовните стойности в Божието царство. За да подсили още повече това свое изискване, Бог ни е дал следното обещание: **“Донесете всичките десятъци във властницето, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори, да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него”** (Мал. 3:10). Забележете поканата на Бога и предизвикателството към всеки от нас да Му отдадем дължимото, да се опитаме да даваме десятък. Когато Го поставяме на първо място, ние не трябва да се съмняваме, че нуждите ни ще бъдат задоволени.

Спомням си колко показателно беше за мене това предизвикателство през далечната 1949 година. В първите седмици след смъртта на съпруга ми Питър Маршал аз се лутах да разбера каква е Божията воля за мене в ситуацията, в която се бях оказала. Никога няма да забравя онази критична вечер, когато при мен дойдоха трима души, за да говорят за материалното ми положение. “Аз я направих,” каза ми един млад бизнесмен, показвайки ми една впечатляваща диаграма. “От застраховката на съпруга ви и от пенсионния фонд на свещениците вие ще получавате общо 171 долара месечно през първите 8 години, а след това парите ще намалют.”

Тези мъже бяха мои добри приятели и се опитваха да ми помогнат. Но въпреки това, всичко което ми казаха само подсили тъжната ми констатация, че 171 долара месечен доход не са достатъчни, за да се живее във Вашингтон. **Нямах никаква професионална квалификация и имах проблеми със здравето си.** Те ми препоръчаха да продам колата и вилата ни. В края на вечерта мъжете си отидоха объркани, защото усещаха че не се безпокоя достатъчно за положението си. Те бяха прави. Аз слушах думите им и гледах подредените колони от цифри и графики. Цифрите не лъжеха. Но наистина ли не лъжеха? Дълбоко в себе си усещах, че

тримата мъже правеха предвижданията си без да се допитат до Бога. Поглеждайки назад, аз знам, че не духовната ми сила, нито пък качествата ми ме запазиха да не приема унението и съдбата си и да се потопя в страховете си. През няколкото седмици след смъртта на съпруга ми небесата бяха широко отворени за мене и ме пренасяха над всички житейски обстоятелства. Този кратък опит ми показа, че това е подобно на Божието царство на земята: **че даже в болката има щастие и слава, и кристално ясни напътствия, и единство с други хора, и даване и получаване на невероятна любов.**

Напътствията, които получавах бяха ясни: аз трябваше да взема писалката и да започна да редактирам и да пиша. Трябваше да вярвам, че Бог ще ми даде онова, от което се нуждаем с невръстният ми син и при това толкова добре, че давах десятък в църквата от явно недостатъчния ни доход от 171 долара месечно. **Ние се подчинихме и Бог ни даде пребогато.** Не се наложи да продавам колата и вилата. Всяка наша нужда беше своевременно удовлетворена. Нямахме дългове. С мен и синът ми се случи точно това, което Бог беше обещал - небесните отвори се отвориха и върху нас се изляха толкова много благословии, че почти нямахме място където да ги поставим.

Неописуемо е вълнението да наблюдаваме какво се случва с хора, които са се подчинили на Божието предизвикателство за десятъка. Една приятелка, Балбара Рейнолдс, с която си кореспондирам, е прекарала почти 11 години в Хирошима, Япония, като служител на една международна организация за оказване на помощ на пострадалите от атомната бомбардировка и за пропагандиране на идеята за мир между народите. Междувременно ѝ предложили да преподава в един център на квакерите, разположен в Филадельфия. Изглеждаше ѝ правилно да приеме това предложение. Имало само едно затруднение - нямала пари за да си плати пътуването до САЩ. Тъкмо в този момент тя прочела проповедта на Питър Маршал, (*Коментар: Първият съпруг на авторката, който преди смъртта си е бил пастор на сената на САЩ. Д.Пр.*), наречена “Търсене на неограниченото”.

По нататък следва цитат от нейно писмо до мене: “Никога няма да забравя предизвикателството, което ме подтикна към едно от най-вълнуващите приключения в живота ми: “Представете си, например, че група християни реши да експериментира в продължение на една година с изискването на Бога да даваме десятък. Какви според вас ще бъдат резултатите от този експеримент?” Никога не бях давала десятък. Квакерите даже нямат обичая да събират пари като дарения. Независимо от това, когато привърших четенето на тази проповед, почувствах се мотивирана да опитам... Започнах да правя ревизия на парите си: няколко хиляди йени в банката в Хирошима, 200 долара в САЩ и няколко дребни банкноти в портмонето си. Реших да отделям в специално портмоне една десета от парите си и на следващия ден изтеглих необходимата сума от банковата си сметка, за да сложа началото на моя Фонд за Бога. Освен това започнах да си водя специален дневник, за да записвам резултатите от този експеримент. И вие ще повярвате в това! На 26 януари, когато започнах да отделям десятък от дохода си, аз притежавах по-малко от 300 долара. Когато само след два месеца напуснах Япония, аз бях събрала в този фонд повече от тези 300 долара! Сега, една година по-късно, мога да ви кажа, че опитът който започнах без никакви конкретни очаквания се превърна в мой стил на живот, който ми разкри удивителни и непредполагаеми възможности. Сигурно знаеш, че не говоря за десятъка като за някакво средство, чрез което човек може за кратко време да стане богат! Не, удивителният ефект от моя експеримент с десятъка беше двустранен: 1) Той напълно ме освободи от паническия страх, че мога да остана без пари. 2) **Той ми помогна да науча радостта да се превърна в канал, по който да потече благословия към хората около мене.** Божията кесия никога не се изпразва!”

Когато се предоставим на Божията воля без ограничения, тогава откриваме, че притежаваме още една монета от Неговото царство: **всеки от нас притежава в себе си решението, тайната и потенциала за всичко, от което някога ще има нужда.** Същността на съзидателната работа е на първо място да търсим Бога, да му предоставим всичко, което притежаваме, да даваме предимство на Божието царство и на Неговата праведност. Тогава, когато започнем да живеем в Божието царство на земята, Той ще ни покаже как най-добре да използваме талантите си. Ние започваме с едно малко семенце от идея или с едно малко семенце на талант и създаваме нещо, което е необходимо или доставя радост на другите хора. Това ни потапя директно в потока на Божията неограничена съзидателност и щедрост. **Това е истината, на която ме учи Бог.**

Когато като вдовица бях изправена пред нещо, което изглеждаше като финансов банкрут, той ми каза да започна нещо, което до тогава не бях правила - да редактирам и да пиша. Семейството на д-р Шейфър поставя на първо място Божието царство в живота си, като му предоставят живота си, времето си, енергията си, личния си живот, за да създадат едно Божие общество. Повече от 20 години Бог наблюдава това и всичко, което им е необходимо им се добавя. Били Дейвис установила, че не съществува толкова голяма бедност, от която Бог да не може да помогне на човека да излезе. Той ѝ показал как да използва даже бедността си като “семе”, за което да пише и да говори искрено. Еми Армстронг е дала предимство на Божието царство и на Неговата праведност, когато с вяра купила мотела край шосе номер 6, за да проповядва на пътниците. За повече от 10 години Бог ѝ предоставил необходимите средства за изплащане

на мотела, за ежедневните разходи и за всички останали неща. Когато Барбара Рейнолдс решила да се подчини на Бога и да дава десятък, тя е направила първата голяма крачка към поставянето на Божието царство и на Неговия път на първо място в живота си. И тя била благословена по подобаващ начин.

Поради това трябва да кажа на тази лекарска съпруга, за чието писмо до мен ви говорих в началото на тази глава, която толкова енергично отхвърля всяка молитва за удовлетворяване на лична или материална нужда и на онези, които се страхуват да се молят за пари и за други “дреболии” - **никъде в Библията или в описанието на живота на Христос не може да се намери потвърждение на идеята, че молитвата трябва да се ограничава само до духовните неща.** Доколкото мога да разбера, Исус ни учи точно на обратното. Като че ли Бог, знаейки много добре, че докато сме в тези тела от плът и кръв, ние сме материални същества на тази земя и по един земен начин ни казва: “Има само едно място и един начин, по който можете да научиш за Мене **и това трябва да стане сега, в житейските обстоятелства, сред които се намиращ.** Нека да се заемем с очевидните ти нужди, като видим какво притежаваш, независимо от това, колко малко е то. Стъпка по стъпка аз ще ти покажа как да дойдеш до Мене, как се работи с монетите на Моето царство, как да Ми дариш твоята нужда и Аз да ти върна преизобилно. Може ли да има по-добра демонстрация на Моята реалност, на Моята любов и грижата Ми за тебе? Ела и опитай. **“Изпробвайте и вижте, че Бог е добър. Изпитайте ме!”**”

Част 11

Дилемата на нашият бунт

Ето къде бяха тези четири малки думи, които ме гледаха от страницата на Новия Завет: “**Затова недейте съди нищо...**” (1 Кор. 4:5). “Но това не е ли твърде лесно даже да се каже”, казах си аз. „Това означава да се отхвърлят всички оценки на характеристиките, всяко анализиране и пресяване, всяко отделяне съобразно качествата. “Недейте съди нищо?” Не мога да го разбера. **Всъщност аз казвах: “Не съм съгласна с това.”**”

Винаги съм се гордяла с критичните си способности, радвала съм се, че мога да анализирам и оценявам хора и ситуации. Правех това почти несъзнателно, независимо дали то ми доставяше удоволствие или не. Приличах на 18-годишното момиче, което наскоро ми писа за родителите си и за живота в семейството ѝ: “Ние можем да бъдем наречени извънредно самоуверени. Със сигурност сме свръх-критично семейство и не сме щедри на похвали за към неща, места и хора. Бях възпитана да възприемам нещата критично, а не доверчиво... **Аз не можех да се спестя да съдя нещо, даже когато не ми се искаше да го правя: като че ли аз живеях с рентгенови очила,** което ме караше да виждам неща, които не исках на виждам, но нали тъкмо в това вярвах. Бях станала твърде стара за възрастта си... Критицизмът, с който се отнасяме към всичко, което ни заобикаля, ние прилагаме и към самите себе си. Никога не си казваме: “Ти си лош”, но си казваме: “Ти би могъл да бъдеш и по-добър.” Критичното отношение, в което ме обучиха родителите ми, ме направи по-взискателна, отколкото бих могла да бъда, давайки ми стандарти, които реалният свят около мен не можеше да достигне...”

Но не е ли добре човек да бъде наблюдателен и аналитичен, да обсъжда как нещата биха могли да се подобрят? Тук мога да говоря на база на собствения си опит, защото много приличах на това момиче. Домашното ми възпитание беше учудващо подобно на нейното и за по-голяма част от него аз съм много благодарна. Но аз отдавна съм прехвърлила 18-годишната възраст и имайки предимството на жизнения опит, **мога да видя вътрешността и пукнатините на подобна критична самоувереност.** Във всяка ситуация това момиче и аз самата изпадаме под влиянието на навика да виждаме онова, което е лошо **и да пренебрегваме онова, което е добро.** Добрите качества, добре направените неща се пропускат бързо, **а понякога даже почти без да се забележат, с цел да се започне с критиката.** Всичко което се случва в живота ни, всяка личност, всяка институция, всяка връзка е смес от добро и лошо. **Когато по навик концентрираме вниманието си само върху лошото, ние се обучаваме в негативизъм.**

Ние го наричаме с други имена. Гледайки с такива аналитични очи, ние си казваме, че сме конструктивни, защото това от което се интересуваме е как би могъл да се подобри обекта на нашата критика. **Но при такава гледна точка съществува една тайна цена, която се заплаща от духовното и умственото здраве.** В моят случай, аз се събудих на 20-годишна възраст, за да установя, че съм получила много негативно възпитание. От своя страна, това може да отрови целия ми живот и да ме доведе до отчаяние. Когато този навик продължи по време на средната възраст и по-късно, черните очила на критицизма могат да доведат до дълги периоди на меланхолия и даже до сериозни нервни депресии.

Точно това се случи с приятелката ми Агнеса Санфорд. В нейния случай депресията достигна до емоционална обърканост и до мисли за самоубийство. Когато описва това в автобиографията си, г-жа Санфорд говори за излизането ѝ от този капан като за най-важното излекуване в живота ѝ. Онова, което най-напред привлече вниманието ми беше описанието ѝ за начина, по който в нея са били посадени семената на този почти унищожителен негативизъм. Това е станало в един град в северен Китай, където младите ѝ родители работели като презвитериански мисионери. Всяка неделя се провеждало богослужение в Обединената Църква...“Но по дългият път за дома сърцето ми се потапяше в мъка поради предстоящия ужасният неделен обяд...**Любимото занимание на родителите ми беше да подлагат на подробно обсъждане всяка фраза от проповедта, всяка нейна дума. Веднъж в нашата църква гостува известен проповедник, който изнесе проповед и стана жертва на същата унищожителна критика**...Проповедникът говори за Христовата любов, но тезата му не била стабилна, защото не споменавал за Кръвта на Агнето почти във всяко трето изречение. Критиката продължи по същия начин, докато най-накрая, за ужас на моите родители, аз избухнах в плач и напуснах масата... Какъв беше проблемът? Не можех да им кажа. Аз не знаех. **Те бяха добри, те бяха изцяло насочени към Христос...но нещо не беше както трябва.**”

Според Агнеса Санфорд **свръх-критичността разкъсвала връзките на любовта**. Въпреки че била младо момиче, тя започнала да страда от последиците: “Дълбокото неудовлетворение от живота и от Бога, което се зароди в мене на 11-годишна възраст, започна да расте. Нещо липсваше, но не само в живота ми, а и в мене... Спомням си тези дни, когато се прибирах в къщи с приповдигнато настроение, буквално танцувайки, като краката ми едва докосваха земята от радост. Тогава си мислех: “Това е радостта на детството. Възрастните хора никога не се чувстват така.” Благодаря на Бога, че не бях права!” Трябвало да изминат много години, преди Агнеса Санфорд да се излекува от депресията и да открие радостта.

Стремещт да се анализира всичко най-подробно, за да се произнесе някаква присъда, който Агнеса си спомня от детството си, при всички положения **НЕ** е нещо необичайно в семействата на мисионерите и на хората, които служат на Бога. Специално ние, протестантите, имаме традиция, която изисква от всеки християнин не само да бъде праведен, но освен това е длъжен да преценява всяка дума от проповедта или отпечатана в някоя религиозна книга. Несъмнено това е послужило като необходим коректив в дългата история на Църквата. **Но ефекта от тази постоянна бдителност върху отделните личности и върху всички християни като цяло може да се окаже липса на любов и радост в живота**. Но не само християните се възпитават почти от люлката да бъдат критични. Под влияние на духът на Ренесанса и на Реформацията в нашата религия, както и на духът на рационализма от 18-я век, всеки американец е окуражаван да съди хората и събитията. **Нашите национални герои, основателите на държавата, бяха точно такива хора, които са отказвали да приемат безкритично света, такъв какъвто го виждат.**

Двеста годишният период от тогава ни научи, че **безкритичното население е население, което е подложено на опасност**. Както в религиозния, така и в светския живот, постоянната бдителност е цената, която оценяваме най-високо. **Още от училищната скамейка всеки гражданин е длъжен да бъде отговорен, да се информира, трябва винаги да бъде в крак с изискванията на времето**. Чудя се, дали ние, които съдим хората и събитията, докато пием сутрешното си кафе, разбираме колко уникална е нашата житейска представа за добрия гражданин. **На много места по света, даже в наши дни, хората се възпитават в послушно и безгласно приемане на съдбата си, което е напълно противоположно на критичния дух**.

По време на пътуване до Средния Изток, нашата група от четири човека обиколи Йордания с кола за около 4 часа с един пътеводител - много интелигентен и добре информиран човек. По време на това пътуване ние му зададохме само един политически въпрос, нещо свързано с Крал Хюсейн и с важната среща, която беше провел същата седмица. Лицето на нашият водач пребледня: “О,” каза той най-накрая, “аз не мисля за такива неща.” Това не приличаше на отговор на човек, който е бил заплашен да мълчи. Реакцията му просто изразяваше онова, което е обичайно в обществото, в което беше възпитан. **“Това не е моя работа.”**

Обратно, **демократията настоятелно твърди, че всеки гражданин е отговорен да се информира и да отсъжда и това е прието от Западния Свят като нещо положително. Но въпреки това, отсъждането може да има и отрицателна страна**. Подобно на мисионерските групи в Китай, който Агнеса Санфорд познава добре и които са се считали за квалифицирани оценители на проповедите и за експерти по теологията, **така и мнозина от нас, американците, се считат за превъзходни познавачи на политиката**. Резултатът от това е, че всеки служител в обществените учреждения се намира под прицела на обществото и на пресата. Ние всички сме благодарни за това, че имаме свободна преса, която е толкова оперативна, подобно на репортера на вестник “Вашингтон пост”, който въпреки оказания му невероятен натиск да прикрие онова, което знаеше, направи достойние на хората “случаят Уотъргейт”. *(Коментар: Ако искате да научите от „първа ръка“, истината за този случай, прочетете книгата „Роден отново“ от Чарлз Колсън, която съм превел. Той беше осъден и лежа 7 месеца в затвора, като участник в този скандал. Но това му помогна да стане християнин и изцяло да промени живота си. Д.Пр.)*

Въпреки това, аз си спомням, че в годините, когато живеях във Вашингтон, особено по времето на МакКарти, животът на много хора беше провален поради инсинуации, намеци, пречупване на характера или попадането им в някакъв черен списък. Понякога като че ли пресата се крепи не на необходимостта да се концентрираме върху лошите прояви, а върху критичността, защото това е един от националните ни спортове. **Но това може да бъде опасен спорт.** Критиците настояват, че несъгласието има като крайна цел нещо добро - “в защита на онеправданите” - “за мир” - “за общи либерални права”. Зад тази настойчивост съществува убеденост, която е раздута до размерите на философия, че неподчинението - умерено или необузвано - е най-добрият начин за извършване на реформи, че това е един здравословен процес, насочен към извършване на необходимите промени.

Колко често сме усещали това, когато чуем, че деца са принудени да работят, за условията на живот на емигрантите-работници, за нечовешко отношение към душевноболните, за житейските условия в бедняшките квартали. Докато учех в колежа, в неделя следобед имах навика заедно с една група да посещаваме жилищните блокове, намиращи се около сградата на Щатския Капитолий в Атланта, щата Джорджия. В дневника ми се съхранява моя шок и объркване: “Аз имах много неясна представа, че съществуват такива места, но никога не бях ги виждала - мръсни, изоставени, мизерни, с неприятна миризма. На мястото на счупените стъкла по прозорците бяха поставени хартии; болното дете се гушеше в едно мръсно легло; една абсурдно млада майка, обута с червени чорапи до коленете, с които толкова много се гордеше, кърмеше детето си пред нас; пияната жена; плачещите деца...” Когато се организираха протестни демонстрации и седящи стачки около правителствените учреждения, което тогава беше нещо обичайно за студентите, аз неизменно вземах участие в тях. Години по-късно семейството ни се натъкна на едно от тези несправедливости в нашето общество, което плаче за реформи. Скоро след като майка ми и баща ми се пенсионираха и отидоха да живеят в едно ранчо във Виржиния, нашият наемател-негър попадна в класическия капан на неизплащане на заем. От фирмата, която му беше отпуснала заема му телефонирали, за да му каже, че ще разпродадат покъщнината му, ако не върне дълга си в срок от 24 часа.

Ние успяхме да отложим незабавната криза, а след това започнахме да търсим решение на проблема. Първоначалният заем, взет преди 2,5 години не беше голям; **неправдоподобното беше, че заемодателят твърдеше, че сега получателят на заема дължи два пъти повече пари.** Обичайният лихвен процент беше само **3,5% годишно**, но една клауза, скрита в текста даваше право на заемодателя да счита, **че тази лихва е месечна.** По този начин годишната лихва нарастваше до 36%. Ако заемодателят пропуснеше едно месечно изплащане, лихвата за този месец се добавяше към основната лихва и така се образуваше една нова лихва за цялата сума. **Заемополучателят никога не би могъл да се измъкне от блатото на този дълг.**

Какво лошо има в нашите закони, ядосвах се аз, което дава възможност за такова нечестно ограбване на заемополучателя, при спазване на Закона за Малките Заеми и стриктния контрол на банковите инспектори? Редовно минавах с колата си покрай блестящи неоновидни надписи, които приканваха: “Бързо получаване на налични пари”...”Изплатете сметките си”. **Примамката висеше закачена на вдилицата.** Този случай се превърна в семейна битка. Ние направихме предложение на фирмата-заемодател: ние ще платим цялата сума, като след това щяхме постепенно да отдържим парите от заплатата на наемателя, **при условие че общата сума бъде намалена до често изчисленото равнище.** **Те отказаха.** Ние ги засипахме с писма и телефонни обаждания.

Една сутрин аз бях изумена, когато чух нежната ми майка да казва презрително на шефа на тази фирма: “Чудя се, дали можете да се изправите с открито лице пред хората и да се молите за бедните и за онези, които не са добре. Вие не сте джентълмен, вие сте ...” Тук речникът ѝ явно не достигна, за да намери подходящата обидна дума. “Вие не заслужавате даже да бъдете нашибан с камшик.” Най-накрая човека се огъна. Ние платихме, като настояхме да получим документ, потвърждаващ, че заемополучателят повече няма никакви задължения към тях. Но въпреки това, надписите продължават да си стоят и всеки път когато минавам покрай тях, те ме предизвикват: какво да се направи, за да се изкорени това зло от твоето общество? Едно семейство успя да се изплъзне от коварно опънатата мрежа, но хиляди други ще падат в капана, ако хората на перото, образовани, с високопоставени познати в правителството, не повдигнат глас в знак на протест? Как да се съглася с изискването “недейте съди нищо”? Как можем да разберем тези думи? Протестът и открития бунт понякога изглеждат единствения начин да се извършат някои важни промени. А какво да кажем за Американската Революция, която е пример на велико добро, което се е родило в резултат от един бунт?

Но..наистина ли е така? Спомням си първият си безпристрастен поглед към тази пробен камък на американската история. Това се случи, докато се обучавах в колежа, когато помагах на ръководителят на катедрата по история, който подготвяше за печат книгата си “Пропагандатори на Американската революция”. Спомням си изненадата си от неоспоримото доказателство за степента, до която пропагандаторите, подпомагани от “Liberty Boys” бяха разчистили негорящите чувства от сърцата на

съвременниците си, което беше довело до избухването на пожара на войната срещу Англия. Няма спор, че американските колонии е трябвало да получат много по-голямо разбиране и неизбежната независимост от Английската корона. **Въпросът е, дали войната, революцията, нещастията и кръвопролитие са най-добрите средства за достигането на желаните цели?**

Двеста години по-късно, не страдаме ли още от последиците от американския темперамент? Може би “добрата” революция не е толкова безопасна, колкото ни се струва? През последните години, когато нивото на криминалната престъпност се увеличи с повече от 90%, мнозина социолози и историци ни казват, че семената на това насилие може би са били посетени още при самото основаване на нашата страна. Националната комисия за борба с насилието твърди че: “нашата нация е зачената и родена в насилие - чрез бунта на Синовете на Свободата и на патриотите от пристанищните градове на Америка в периода 1760 - 1770 година”.

По-нататък тези анализите продължават, за да покажат каква огромна роля е играло насилието не само при основаването, но и при разширяването на младата държава в западна посока, да ни припомним за нечестното и насилственото ни отношение към индианците. Цитират се доказателства, че от дълги години Америка се възпитава в дух на неподчинение, в резултат на което сега обществото ни е поляризирано и разделено. Независимо дали анализираме постъпките, които водят до разрушаването на един брак, или един студент, който се присъединява към революционна група, даже когато това е станало причината за Американската Революция - **в развитието на процеса има нещо общо... Критичността води до чувство на неудовлетвореност. Неудовлетвореността прогонва признателността и вежливостта.** Чувството на самосъжаление расте и насочва вниманието нагоре. Сигурно заслужавам нещо по-добро, казваме си ние, нещо като щастие, напредък, успех, нашите идеи и изисквания да бъдат чути и възприети. **Ако онова, към което се стреми човек, ще нарани другите - съпруг или съпруга, деца, родители и т.н. - по една или друга причина те си го заслужават. Във всеки случай - целта оправдава средствата. Но ако в бунта се съдържат такива неизбежни опасности, как могат да се извършат необходимите промени?**

Точно тук можем ясно да видим разделянето на пътищата между философията на противопоставянето и мъдростта на Исус от Назарет. Как иначе бихме могли да разберем твърденията на Христос: *“Не убивай!”* (Мат. 5:21); *“Тогава Исус му каза: Повърни ножа си на мястото му, защото всички, които се залавят за нож, от нож ще загинат”* (Мат. 26:52); *“Спогаждай се с противника си по-скоро, догдето си на пътя с него към съдилището.”* (Мат. 5:25); *“Но ако вие не простите на човеците съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения”* (Мат. 6:15); *“Бъдете милосърдни, както и Отец ваш е милосърден. Не съдете и няма да бъдете съдени; не осъждайте, и няма да бъдете осъждани; прощавайте, и ще бъдете простени”* (Лука 6:36,37).

Досега никой не е обвинил Исус за отношението му към злото и несправедливостта по времето, когато е живял на земята. Начинът, по който Той е разгонил сарафите от храма е представлявал един вид яростен протест и по това няма спор.

Проучвайки реакциите на Исус на злото, аз започнах да различавам три ръководни правила.

Първото е мотивацията. Сърцевината на мотивите на Исус може да се види в един от най-прекрасните стихове от Новия Завет: *“Взлюбил си правда, и намразил си беззаконие; За това, Боже, Твоя Бог те е помазал с мир на радост повече от Твоите братя”* (Евр. 1:9,10)

В неговия случай “взлюбил си правдата” е поставено преди “намразил си беззаконие”. Чудех се, дали и при нас е така? Когато се срещнем с грях, болест, бедност и несправедливост, както е правил Исус, дали преди всичко в мислите ни е разкъсващата сърцето представа за света, както Бог иска да правим? **Не позволяваме ли постепенно хоризонта ни да бъде закрит от ненавистта ни към врага, срещу когото се борим?**

Да не забравяме, че Христос ни е дал изпитанието на любовта, изразено **във второто ръководно правило:** *“Но на вас, които слушате, казвам: “Обичайте неприятелите си, правете добро на тия, които ви мразят”* (Лука 6:27). Тук Исус прави ясна разлика **между беззаконието, което мрази и грешникът, който даже когато греша по собствена воля и е отговорен за греха си, след това се превръща в жертва на греха и става негов роб.** Аз можах пределно ясно да разбера, **защо никога не бих могла,** уповавайки се на собствената си сила, **да започна една справедлива кампания срещу фирмите,** които предлагат заеми при тези заробващи условия, от които пострада нашият наемател. Досега отношението ми към тези бизнесмени не даваше резултат, **защото не му достигаше любов.** И наистина, тази заповед да обичаме враговете си често ни изглежда невъзможна, от човешка гледна точка. Необходима е чудотворната работа на Бога в човешкото сърце, за да бъде в състояние да направи това.

Следователно, **неизбежно се появява третото правило.** На края Исус избира Божия начин, а не човешкия, **за да се справи с неправдата, която не желае да приеме.** Юда Искариотски е искал Исус да използва човешкия подход и да застане начело на въстание срещу Рим. Юдеите, които са класически

революционери, са искали да се вдигне въоръжено политическо въстание срещу безбожните сили на Римската империя. **Исус категорично се противопоставил, чрез което ни казва една вечна истина: “Не, целта не оправдава средствата”.**

Исус избира Божия път за промяна на човешките сърца и умове, за да заживеят чрез Кръста. Несъмнено, ние не можем да обичаме правдата и да мразим беззаконието и същевременно да използваме незаконни средства. Онези, което считат, че Исус от Назарет е Пръв Бунтовник, същевременно разбират, че беззаконието никога не е било негово оръжие. Той никога няма да ни позволи да направим нещо зло под предлог, че по този начин ще се постигне нещо праведно и справедливо. Тук част от проблема може би е това, че **ние не разбираме начинът, по който действа Исус.**

Когато разбрах, че Той е против моя критичен дух, аз почувствах нужда да се поровя в Библията, за да науча от Неговото учение какво е лошото, което се съдържа в мърморенето и в противопоставянето. **Веднага намерих отговора на моите въпроси относно този стих, който толкова много ме объркваше: “Нищо не критикувайте”.** Освен това разбрах, защо Бог гледа даже на най-слабите форми на протест - на оплакването и мърморенето - не като на някакви не особено приятни лични особености, даже не като на обвинение срещу някакъв човек, а като на сериозен грях директно срещу Него. Апостол Павел е писал със строги изрази по този повод: *“Нито роптайте, както възроптаха някои от тях, и погинаха от изтребителя. А всичко това им се случи за примери, и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена”* (1 Кор. 10:10,11). Установих, че “всичко това” в този откъс се отнася към написаното в книгите “Изход” и “Числа”. Там пише как Бог е потупал нежеланият Моисей по рамото и му е заповядал да изведе евреите от робството в Египет, за да отидат в Обещаната Земя.

Когато Моисей се подчинил, на потомците на Израел се дало едно забележително доказателство за присъствието и за грижата на Йехова към тях: водите на Червено море се разделили, са да могат евреите да преминат; а един облачен стълб през деня и огнен стълб през нощта им посочвал пътя през пустинята. Бог сключил с тях официален договор, че ако Му вярват, Той ще задоволява всичките им нужди, от най-малката, до най-голямата. **Израелтяните са били на около 300 км разстояние от крайната си цел. Това разстояние би могло да се измине пеша за седмици. Но те не вярвали на Бога.**

Текстът на Библията от Изход 14, където се описва излизането им от Египет до Числа 14, по средата на странстването им през пустинята, представлява едно описание на дълга серия от мърморене и недоволства против условията на живот, против водачите им Моисей и Аарон, от липсата на вода, от трудностите на пътуването, от силата на техните противници. Те са били недоволни от храната, която са получавали от Бога и са съжалявали, че не са останали под робство в Египет. Всеки път, когато оплакванията достигали степената на метеж, Моисей се допитвал до Бога от името на хората. Всеки път Йехова се шегувал с възбудените Си деца и спирал, за да удовлетворява желанията им. Чудесата следвали едно след друго, **но вместо да бъдат благодарни и да възхваляват Йехова за чудните му дела, хората скоро започвали отново да се оплакват, поднасяйки на олтара неудовлетворените си сърца и още по-голямата си тъга.**

Апогеят на мърморенето е описан в Числа 14. Този път хората отишли твърде далече с мърморенето си. Те започнали да се самосъжаляват, да плачат и да ронят сълзи: *“Да бяхме измрели в Египетската земя”* (Числа 14:2). **По това време израелтяните почти били изминали това разстояние от 300 км и били пред вратата на Обещаната Земя.** Всъщност, те даже изпратили една група шпиони, начело с Халев, които потвърдили, че това е добра земя, която е готова да бъде завладяна с Божията помощ. Уморен, Моисей за пореден път отправил молба към Бога с дълга и красноречива молитва. Но този път, въпреки че Бог се съгласил да ги извини, **трябвало да се плати една цена: поколението загубило възможността да получи Обещаната Земя, поради това, че са недоволствали и не са приемали начина, по който са живеели.** Правейки това, те решително демонстрирали отхвърляне на Бога и на Неговите обещания към тях. Поради това им било казано: *“Утре се върнете, та идете в пустинята към Червеното море...нито един...от двадесет години и нагоре, които сте роптали против Мене...труповете ви ще паднат в тая пустиня”* (Числа 14: 23,25,29). По такъв тъжен начин, намирайки се на съвсем близо до целта си, израелтяните били върнати обратно, за да се лутат в пустинята още 40 години. Техните деца влезли в Обещаната Земя, но не и тези, които тръгнали с такива големи надежди към нея и на които Бог направил такива славни обещания. Тази история отвори очите ми за няколко истини. От времето когато Избраните Хора за пръв път излезли от Египет, Бог се опитвал да ги научи на някои реалности относно Себе Си: първо, Той е бил и е личен Бог. *“Ще ходя между вас и ще съм вашия Бог, и вие ще бъдете Мои люде”* (Левит 26:12). Това е Отец и нито една дреболия от живота на децата Му не е скрита от погледа Му - нито размерите на палатковия храм, нито украшенията върху краищата на расото на свещениците, нито разрешаването на незначителните спорове между съседите.

Следователно, когато израелтяните и който и да е от нас, наистина приеме Бога като свой Отец по онзи интимен начин, който Той има предвид, тогава трябва да вярваме на условията, в които Той ни е позволил да живеем. Това е причината, поради която нашето мърморене срещу онова, което получаваме от Бога, в края на краищата предполага, че обстоятелствата и злото са по-силни от Бога. Мърморенето и негодуването могат да не ни позволят да влезем в личната си Обещана Земя. Нашата Обещана Земя - това е Божията воля да ръководи живота и делата ни. Това означава Бог да се задоволява всичките ни нужди, материални и духовни. Чрез оплакванията си ние можем да се лишим от всичко това.

Този принцип с още по-голяма сила е валиден към нашето поколение. Лакомята и липсата на признателност, които произтичат от духът на недоволство, неизбежно ще бъдат заплатени с лишаване от Божията благословия. Това което трябва да разберем е, че лекарството срещу негативизма е силата на Бога. Това е една трансформираща сила, която действа във света, създаден от Бога. В реалността на тази сила Библията никога не отстъпва и никога не се предава. От времето, когато Бог призова Моисей да поведе хората Му, през нещастията, които са сполетели Египет, през разделянето на водите на Червено море, чрез множеството чудеса на Бога в пустинята, Той ни казва: “Аз имам власт, Аз съм Бог на свръхестественото. Вие трябва да ми вярвате повече, отколкото можете да очаквате от “природните закони”. Власт над кое? Точно над тези неща, от които са се оплаквали израелтяните - жестоката пустиня, трудностите на пътуването, физическото изтощение и болестите, враждебността на техните врагове. С други думи, над житейските условия.

Противопоставяне от далеч по-различен вид - срещу нечестните инспектори на правителството на САЩ - се превърнало в изненадващо положително преживяване за двама бизнесмени от Флорида преди години. По това време лодкостроителната фирма “Корект крафт” на семейство Мелон дължала 500 000 долара на 228 кредитори и я заплашвал банкрут. Неприятностите започнали, когато Уолтър Мелон и брат му Ралф успели да получат държавна поръчка да построяване на 3 000 шурмови катери. Скоро след това те били посетени от екип от трима човека, които трябвало да контролират качеството на катерите. Един от инспекторите попитал Уолтър: “Знаете ли, че само вие и една друга фирма от Югоизтока на САЩ нямате персонал, които да се грижи за разходите на инспекторите?” Уолтър поклатил отрицателно глава, тъй като знаел, че разходите на инспекторите се заплащат от правителството. Двамата братя обсъдили положението и решили да не обръщат внимание на тази увертюра, приемайки я като погрешно разбрана забележка, а не като някакво изискване от страна на инспекторите. Скоро разбрали, че това не е така.

“Корект крафт” била основана през 1925 година и винаги се гордеела с качеството на произведените от нея лодки. Но сега, когато гладките пластмасови 6 метрови лодки започнали да слизат от конвейера, голям брой от тях били бракувани от правителствените инспектори, повечето от тях - заради пренебрежими недостатъци, които според договора били приемливи. Един ден братята тайно взели една от бракуваните лодки, изчистили внимателно направените с тебешир забележки и отново я поставили на конвейера. Този път лодката била приета от инспекторите. Сега братята разбрали какъв е проблемът. Изпаднали в отчаяние, те отишли при началника на инспекторите, но това се оказало безполезно. Докато студената война продължавала, те вече виждали финансовата катастрофа за фирмата и за повече от стотината ѝ служители и техните семейства.

Изкушението нашепвало в ушите на Уолтър: “Защо да не платим на тези хора това, за което претендират? То наистина няма да е толкова много, колкото се очаква да загуби фирмата.” Не, проблемът не бил в парите. Ралф знаел. Имало нещо много по-важно. Нощем той се борел с проблема. Опитвайки се да не безпокои жена си, той се измъквал от леглото и се молел: “Боже, води ме. Каж ми какво да направя.” Под слабата светлина на нощната лампа седял напечатан лист: “Уповавай на Бога с цялото си сърце и не се осланяй на своето разбиране. Във всичките си пътища Му отдавай възхвала и Той ще ръководи действията ти.”(Пр.3:5-6) Да се плати на тези хора означавало да не се вярва в Бога. Ралф отново се вмъквал в леглото. “Добре, Боже. Ние просто ще се опитваме да правим идеални лодки.”

Един мрачен следобед дошъл последният удар. Току-що натоварили 40 лодки на един огромен камион, всяка от който носела печат “приета” от инспекторите. Докато Ралф наблюдавал последните приготовления преди тръгването на камиона, дошъл един от инспекторите. “Не харесвам тези лодки”, казал той. “Те трябва да се разтоварят и да се ремонтират.” Ралф се обърнал уморено и влязъл в колата си. Братята били докарани до банкрут. Договора вече им струвал 1 млн. долара. Те предали на правителството 2 200 катера, а други 600 били бракувани и складираны в предприятието.

Ралф установил, че се бори с вътрешната си враждебност срещу сърдития инспектор. Той знаел, че Христос ни е казал да прощаваме на враговете си. Той правел всичко, на което е способен, за да прости на човека, но само стоял буден с часове през нощта, обхванат от ярост. Един ден Бог му казал: “Аз също обичам този човек. Аз умрях както заради теб, така и заради него.” Тези думи били като студена ръка, поставена на горещото чело на Ралф. След това той бил в състояние да прости на инспектора и в главата му

се появили мисли, които на пръв поглед изглеждали ненормални...” Бог е позволил на инспекторите да бракуват лодките. По този начин Бог иска да ни научи на нещо. **Ние ще се научим, само ако престанем да се противопоставяме на всичко, което се случва, да започнем да гледаме към Него и да Му благодарим.**” Когато братята Мелон се подчинили на тази идея, Бог отговорил с поредица от чудеса. Първо, неочаквано получили заем от един приятел от Норвегия. Второто чудо дошло от Пакистан. Министърът на отбраната поръчал 6 лодки за 139 000 долара. **С първата си доставка братята изпратили една от бракуваните лодки, обяснявайки че имат много от тях. В отговор получили поръчка за 239 лодки.** Третото чудо дошло под формата на идея, която Бог поставил в главата на Ралф. Братята решили да създадат 5 търговски центъра в различни райони на страната. Всеки от тях трябвало да работи като независима фирма, продаваща лодките на “Корект крафт” на местните агенти. Като нещо ново в индустрията за производство на лодки, тези центрове се оказали успешно начинание за завладяване на нови пазари. **В резултат на това петте сателитни центрове работели като плаващи баржи около потъващ кораб, които задържали фирмата на повърхността.** Бог не само учел братята Мелон как конструктивно да устоят на изкушението и враждебността, **Той им дал основния урок във бизнеса:** никоя фирма не е на стабилна основа, ако има само един голям клиент. Правителството може да спре да купува лодките им поради някаква напълно основателна причина. И наистина, чудни са пътищата Божи.

Днес бизнесът е добър и преуспяващ. Ралф споделя: “Когато се връщам назад в мислите си, аз **благодаря на Бога за тези трудни дни.** Те ни помогнаха да станем по-силна фирма. Най-важното, вярата ни беше подсилена до такава степен, че ние уверено можехме да вървим където и да е с Бога.” **Ако имаме подхода на братята Мелон, ние не сме подвластни на критичния дух.** Като антитеза на оплакванията и противопоставянето, ние имаме вярата и хвалението. Толкова пъти сме били свидетели на подобни ситуации. Когато Ели Армстронг се чудеше как да намери необходимата ѝ сума от 300 долара, за да направи поредната си ипотечна вноска за мотела, а разполагаше само с 50 долара и беше мъртъв сезон и тя нямаше гости през пет последователни нощи, тя можеше да намери оправдание, за да се противопостави на Божията заповед да дари последните си пари. Вместо това, тя възхвалила Бога, като подарила тези 50 долара. Същата нощ мотелът се напълнил с посетители и плащането било направено навреме. По време на борбата ми срещу хапчетата за сън, когато спрях да се противопоставям и видях, че Бог е навсякъде, даже в безсънието, тогава ми беше даден един стих за възхвала от един стар химн: **“Блажена увереност, Исус е мой!... Това е моята история, това е моята песен, да хваля моя Спасител през целия ден.”**

Връщайки се назад в спомените си, аз си припомням противопоставянето, възприемането, възхвалата на Бог и промяната на ситуацията. **Започнах да разбирам защо Бог е толкова строг срещу неподчинението, противопоставянето и срещу критичния дух:** **тъкмо това е състоянието на сърцето и разума, което блокира любовното Му вмешателство в живота ни, за да имаме успех.** Соломоновата мъдрост ни казва: *“Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота”* (Пр. 4:23). **Исус поставил даже по-големи изисквания и постоянно е обяснявал: човешкото сърце и воля са главният проблем на човека.**

Всяка истинска реформа в цивилизацията включва промяна в сърцето, последвана от промяна на разума на хората. При това положение, как трябва правилно да ръководим сърцето си? По традиция хората се опитват да променят разума на другите хора по два начина, но нито един от тях не е начинът на Исус. Основните усилия са насочени към употребата на физическа сила, за да се убеди един човек или даже един народ да направи нещо, което желае противникът му. Проблемът при употребата на този метод е, че обикновено “победата” остава незасегнати сърцата и умовете на победените. Никоя военна победа не е била толкова пълна, колкото победата на римските легиони над малката и беззащитна Палестина по времето на Исус. Въпреки това, тогава юдейският сепаратизъм и метежничество са били по-силни от всякога.

Вторият, по-цивилизован метод е да се използват думи и сила срещу личността, за да се направи опит да се промени разума и сърцето му. **Правителствата прилагат разнообразен арсенал от подобни методи: контрол над средствата за информация, пристрастно образование, което се превръща в откровено политическо средство, всевъзможни форми на натиск и пропаганда, всяко умение за рекламиране, което довежда до промяна на разума.** В наше време изкуството на убеждението се разви до непознати висоти, **но това дава любопитни резултати.** Въпреки, че от телевизията и вестниците се лят потоци от думи, **съвременните хора са подозрителни повече от всякога към словото.**

Става очевидно, че както изреченото, така и напечатаното слово стават все по-неефективни. Веднъж известният поет Оден писа: “Като поет аз имам само едно политическо задължение и то е да защитавам езика от неправилна употреба. Това е особено сериозен проблем в наши дни. Езикът се употребява толкова неправилно, че хората губят вяра в това, което чуват, а това води до насилие.” Оден би могъл да добави и до употребата на непристойни думи. **Както печатното слово, така и театъра, филмите и телевизията все повече се поръсват с непристойни изрази, при които безпомощно недоумяваме: дали непристойността се дължи на**

бедността на езика, който вече не пренася съобщения между хората и престана да променя сърцата и умовете на хората? Може би това се прави с цел хората да бъдат шокирани и да обърнат внимание на внушението, което желаят да им предадат? Има и други доказателства за увеличаващата се неефективност на убеждението... В последно време “загубата на доверие” се превърна в една от любимите ни теми. Все повече се поставя под съмнение лекционния метод на обучение.

Изглежда че колкото по-упорито прилагаме съвременните методи за убеждение, толкова повече неуспехи се регистрират на всички фронтове: между родители и деца, между расите, между правителството и хората, между народите. Възбудата ни все повече започва да прилича на противопоставяне. В книгата си “Почтена личност в един разпадащ се свят”, психологът Пол Торниър говори, че господството на противопоставянето в нашето общество не е признак на здравословен прогрес, нито пък изразява нуждата от реформи. Тъкмо обратното, психолога гледа на противопоставянето като на невроза с епидемични размери, удивително сравнима с юношеската невроза. При нормалното юношество, бурите и стреса в резултат от самоутвърждаване и другите проблеми на растежа на детето, в края на краищата довеждат до създаването на нещо общо, на една зряла личност. Но когато създаването на това общо се забави по неоснователни причини, психиатрите наричат това болестно състояние “предизвикателна невроза”.

Пол Торниър продължава: “Нещо подобно се случва в развитието на човешката история от Ренесанса до наши дни...” Той привежда класическите симптоми на неврозата на личността. Първо, неспокойствие. Не трябва да гледаме много надалеч, за да видим колко много безпокойства има в наше време. Неудовлетвореността и нетърпението ни към нас самите и към другите хора вземат епидемични размери. Потоците от критика в обществото могат да се окажат част от едно усилие да се прикрие дълбокото ни безпокойство. Жан Пол Сартр отива даже още по-далеч и твърди: “Човек - това е безпокойство”. Вторият белег на неврозата, индивидуална или на обществото, е **безплодността**: “Големите мечти не дават плод... Истинските стойности не играят ефикасна роля при определяне посоката на движение на обществото...” Последната характеристика на неврозата е вътрешният конфликт: класическата несръчност на юношеството, когато всичко което се опита да направи е неумело направено **и в повечето случаи постигнатия резултат е точно обратен на замисъла**. (Коментар: Който е чел „Бит и душевност на нашия народ“ от Иван Хаджийски, ще намери пряко потвърждение на това твърдение и обяснение за съдбата на нашия народ. Д.Пр.)

Несъмнено тук са описани белезите на противоречивостта на нашето общество. Ние предприехме войната във Виетнам, за да запазим мира в Азия и да гарантираме добър живот на южновиетнамците; тя се превърна в най-дългата война в Американската история и в опустошение на виетнамската територия. Протестантите срещу тази война демонстрираха за преустановяване на насилието и водеха битки с полицията. Сегашната администрация гледа на протестантите като на нарушители на закона и на порядъка. **На разследването на случая “Уотъргейт” завърши с доказателства, че някои държавни служители са извършвали откровено насилие над закона**. Правителството търси да избегне инфлацията, като контролира икономиката; в резултат на това цените растат и обезценяват долара... Противоречията и противопоставянето продължават без край.

Тъй като използваните от нас методи дават обратни резултати, може би ние сме готови да попитаме, какъв е методът на Исус? Първата стъпка, казал Той на учениците Си, които Му задали същия въпрос, **трябва да се направи вътре в човека**. Вие имате проблеми в живота си, проблеми в обществото. Но вие трябва да разберете, че “...отвътре, от сърцето на човеците излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодеяния, користолюбие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво око, хулени, гордост, безумство. Всички тези зли неща излизат отвътре и оскверняват човека” (Марк 7:21-23).

Гневът в сърцето и обвиняването на един човек от друг човек предшества акта на убийството. Сладострастието в сърцето предшества акта на прелюбодеянието. Последното нещо, което Бог иска от хората, е между нас да има конфликти и нерви, които ни разкъсват на части. Неговата основна грижа е здравословното единство на човешкото сърце и воля. Това здраве Бог измерва чрез факта, дали бягаме от Него като израз на нашето неподчинение или отново се присъединяваме към Него, намирайки пътя към дома на сърцето си. **Колкото по-подробно се вглеждах в дилемата на нашето неподчинение, толкова по-ясно ми се разкриваше тази основна истина: подчертавайки всички разцепления между нас, зад развалените ни човешки отношения, лежи едно основно разцепление - между Бога и хората**. Ние често не осъзнаваме това, като проявяваме склонност да обвиняваме всевъзможни стечения на обстоятелствата в живота ни или в живота на други хора, или на условията **и да търсим решение на този проблем навсякъде, но не и във възстановяване на отношенията ни с Бога**.

Тъй като хората са неразривно свързани с Бога, бунта срещу Него е подобен на бунт срещу самите нас. **Разбира се, че не можем да намерим себе си, когато сме толкова разделени същества!**

Тъкмо това иска от нас нашият противник Сатаната. Той е първоначалният подстрекател на противопоставянето. Да не забравяме, че бунта е гряхът, заради който Сатаната е бил изгонен от небето. В райската Градина той успял да съблазни Адам и Ева да се присъединят към него, като се противопоставят

на Божията воля. От тогава до сега Сатаната ни нашепва, че начинът да подобрим съдбата си е да се противопоставяме. **Но ако това е пътят на Сатаната, кой е Божият път?**

Това е същината на въпроса на праведния книжник Никодим към Исус, зададен по време на спокойният им среднощен разговор. Господ му отговорил: “Тези дълбоки вътрешни промени никога не могат да станат в резултат на човешките усилия, насочени към промяна на мисленето или за закръпване на стария човек. Има само един начин, Никодим: *“Освен ако не се роди човека отново, той не може да влезе в Божието Царство.”* А когато Никодим го запитал: *“Как може да стане това?”*, **Исус му посочил към кръста.** Колко добре е знаел Той, че скоро ще трябва да увисне на него, разпънат между небето и земята. И само на кръста, ако признаем и позволим това да се случи, нашето старо съществуване може да умре подобно на Исус, за да може да се роди новата ни самоличност.

Може ли методът на Кръста да направи в сърцата на хората онова, което силата, убеждението и всички човешки хитрости не успяха да направят? Преди няколко години, по време на едно пътуване до Австрия, аз чух една истинска история, която потвърждава че този метод е способен и прави това. **Един Лютерански пастор, бивш нацистки шурмовак, ми разказа как той, обучен да мрази и унищожава, се превърнал в последовател на Христос.** През Декември 1941 шурмовакът бил в редовете на немските войски, които завладявали Русия. В Крим, в една обрасла с гора планинска местност, се водела битка между руските и немските войски. Тъй като били принудени да отстъпват, германецът попаднал в обкръжение, отделен от частта си. Останал сам, той си проправял път през гората, изплашен че всеки момент може да бъде пленен. Изведнъж видял тънък стълб от пушек, излизащ от комина на една хижа. Крещящ яростно, насочил автомата си напред, той почукал на вратата. Отвътре му отговорила една дребна и стара руска жена. След като претърсил хижата, шурмовакът със задоволство установил, че бабата е сама. Очевидно мъжете от семейството били мобилизирани, възможно било даже вече да са загинали.

За изненада на германеца, жената му предложила храна и вода. Нито единият от тях не знаел езика на другия, но накрая руската жена скрила войника, като го хранила и се грижила за него три дни и три нощи. Объркването на германеца се засилвало. Наистина, нямало по-лош враг от него, които да потропа на вратата в Русия, където германците избили повече цивилни, отколкото общия брой на евреите, убити в цяла Европа. **Околната гора гъмжала от руски войски и сигурно жената е знаела, че ако бъде заловена, че крие немски войник, тя също щяла да бъде разстреляна.**

Измъчван от напирашото желание да говори, немецът съумял чрез знаци и мимики да й зададе следния въпрос: **“Защо рискуваш живота си заради мене?”** Старата жена го погледнала продължително и безмълвно, **а след това се обърнала и посочила към краста, който висял на стената над леглото й.** Разказвайки ми този случай, пасторът добавил: “След това успях да се промъкна обратно до нашите войски и се опитвах по всякакъв начин да забравя това, което се беше случило. **Не знаех, че е възможна такава любов.** Накрая бях привлечен, без да мога да се съпротивявам, към Онзи, който даде възможност на дребната руска жена да предпочете живота на другия пред собствения си живот - даже когато този човек е груб и смъртоносен враг. Аз поисках да изпитам силата на Кръста с собствения си живот. По тази причина днес съм християнин.” Това е пътят на Кръста, пътя на Исус. **Методът, чрез който ние поставяме на първо място Бога, след това другите и накрая себе си.** Колко по-различен може да бъде сегашния свят, ако започнем да позволяваме на Кръста да извърши работата си в сърцата ни?

Предсказанието на Езекия може да се окаже вярно за нас както като личности, така и като общество: *“Ще ви дам и ново сърце и нов дух ще вложя вътре във вас и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце. И ще вложя Духа си вътре във вас и ще направя да ходите в повеленията Ми...и вие ще Ми бъдете люде и аз ще бъда ваш Бог”* (Езд. 36:26-28).

Когато влезем в славната свобода на децата на Бога, на бунта и метежа могат да се гледа като на част от играта на живота. Какво би означавала за нас тази свобода е обяснено много отдавна, в началото, когато Бог започна да общува с израелтяните. Това е една картина, която ни преследва от тогава до сега...Добрата земя, нейните морета, езера, реки и потоци, въздухът, дърветата и животните няма повече да бъдат разрушавани от човека. Реколтата ще бъде благословена и ще бъде достатъчна, за да се сложи край на глада за цялото човечество. Нацията, която произвежда в излишък ще изпраща помощта си и познанията си на онези страни, които са в нужда. Щастиято ще царува във всички домове по света. Бракът и семейния живот ще процъфтява и ще бъде благословен. Бебетата отново ще бъдат желани и очаквани с нетърпение. Според думите на Исаия: *“Няма вече да се чува насилие в земята ти, опустошение и разорение в пределите ти”* (Ис. 60:18).

Няма да има войни. По един реален и практичен начин хората ще разберат, че това наистина е един общ свят. Ако има ефективна световна организация, ще изчезне унищожителният и подхранван от страха национализъм. Тъй като народите няма да имат нужда от изразходване на повечето от средствата си за въоръжаване, ще разцъфтят съзидателните научни изследвания. Ще се открие лекарство срещу рака,

ревматичния артрит, множествената склероза, артериосклерозата, сърдечните заболявания и срещу много други болести. Всички раздели на изкуството ще преживеят нова епоха на възход. Събуждането ще завърши тогава, когато всички хора по света започнат да разбират, че нашият Бог е Бог на любовта, следователно подчиняването ни на Неговата воля не е само за наше огромно добро, но и начин да се радваме вечно в Него.

Част 12

Бягане към крепостта

Наскоро в един вестник прочетох следното заглавие на редакционната статия: “Насилието - докато престъпността нараства, обърканото общество се пита: Защо, Защо?” Статията започваше със следното изречение: Сега е време на страх - абсолютен, всепроникващ, изтерзаващ, вцепеняващ разума и стягащ стомаха страх. **Страхът и гневът са всеобщо признати като две от най-разрушителните чувства на човека.** Въпреки това изглежда, че с течение на времето страхът расте и прониква все по-дълбоко, докато ние - като личности и като общество - все повече се объркваме в усилията си да се справим с проблемите си. Почти ежедневно четем във вестниците за случай, като този при който един бакалин е бил убит за 20 долара; за отвличане и убийства на млади момичета в района на Бостън; за ранени и арестувани в Лондон и Вашингтон; за баба, която била убита от двама юноши; за отвличания на деца и на самолети.

Дълги статии ни предлагат начини, чрез които обикновеният гражданин може да се защити: да подмени ключалките на вратите с по-надеждни; да монтира верига и шпионка на входната врата; ключовете за входната врата да се изработват само от лицензирани от полицията ключари; да се поставят решетки на прозорците; да се монтира алармена система; да се вземе в къщи обучено полицейско куче; да се оставя да свети осветлението в складовете и в домовете през нощта. Предпазните мерки, основаващи се на здравия разум наистина са необходими. Но идва време, когато всички предпазни средства, измислени от човека, не могат да ни помогнат.

Тогава откриваме една по-сигурна защита, най-последната възможна защита. Аз разбрах това, когато научих какво се е случило с един моя съседка от Флорида... Било слънчева юнска утрин. Джейн Клиндер тръгнала с колата си, за да вземе последния си изпит в колежа за учителки. Докато карала, погледнала часовника си и видяла, че 8:50, а трябвало да бъде в училище в 9:00 часа. Преди да влезе в едно предградие, пътят минавал през една безлюдна отсечка. Точно пред нея се движел един светло боядисан пикап, който намалил скоростта си и спрял встрани от пътя. От страничното стъкло се подаде една ръка и подаде сигнал на г-жа Клиндер също да спре. Тя спряла инстинктивно, мислейки си, че шофьорът на пикапа е видял, че лявата задна гума на колата ѝ е лошо напомпана и която я безпокояла. Един едър и силен мъж, облечен в спортна фланелка се доближил до прозореца на колата и я попитал дали може му обясни как да стигна до някакво място. Г-жа Клиндер не подозирала нищо лошо, тъй като това ставало на открит и оживен път. Тя му обяснила, че не живее в този район и не може да му помогне. Мъжът я погледнал втренчено. Внезапно изразът на лицето му се сменил. Опитвайки се припряно да отвори вратата на колата, мъжът притиснал един твърд метален предмет в тила ѝ. Докато тя стояла парализирана от страх, той я избутал на съседната седалка и се настанил на шофьорското място. Тя инстинктивно започнала да пищи, а след това успяла да достигне и да натисне клаксона на колата. За нещастие наоколо нямало никаква кола или пешеходец, а в това време мъжът още по-силно притиснал металния предмет в тила ѝ и я заплашил: “Не се опитвай отново или ще те убия!”

Жената била обхваната от страх, паника и ужас, които я обливали на вълни. Джейн признава, че винаги е била жертва на много страхове. Тъй като била особено чувствителна и жизнена, преди много години тя решила да проучи причините за страховете си, за да ги изкорени. Изследванията ѝ я накарали да се обърне за помощ към Бога, за да я освободи от тези окови. Тя Му се помолила на да ѝ помага при определени условия да прави онова, което се страхува да направи или което счита, че е трудно за нея. Това я стимулирало да вземе решение да стане учителка. През първите семестри в колежа тя споделила с един от преподавателите си, че все още не се е отървала от страховете си и той ѝ дал копие от една напечатана молитва, която била широко разпространена. Скоро думите от тази молитва се превърнали в неразделна част от живота на Джейн Клиндер: **“Светлината на Бога ме обгражда, любовта на Бога ме обгръща, силата на Бога ме предпазва, присъствието на Бога се грижи за мене, където и да отида, Бог е там.”**

Всяка сутрин тя казвала тази молитва и поради това, в този критичен момент, докато седяла до заплашващия я мъж, когато страхът и паниката почти я парализирали, тя открила в себе си подкрепата на тази молитва. Джейн не може да си спомни какво точно е казала, но помни смисълът на му: “Как можете да ме насилвате по такъв начин? Вие сте дете на Бога и Бог ви обича. Той се грижи за вас. Аз също съм дете на

Бога и съм изцяло под Неговата защита. Неговата любов и защита ме обгръщат...” Докато говорела, тя усетила, че и става по-топло: “Около мене имаше някаква атмосфера”, разказваше ми тя по-късно. “Можех да я видя и да я усещам. Беше нещо като мека светлина.” След това стана нещо странно, спомня си тя. “В мислите ми се яви пазачът на моето училище, един от най-любезните и най-учтиви мъже, които някога съм срещала, който всички обичаха. Все едно, че Бог казваше: “Ти каза на човека до тебе, че е Мое дете. За да ти помогна да почувстваш това, а и да го осъзнаеш, представи си, че до тебе седи пазачът на училището.” “Аз се подчиних и наистина след това бях убедена, че можах да усетя Божията любов, която протичаше към моя похитител.”

Резултатът бил незабавен. Изведнъж мъжът показал признаци на объркване. Страстта очевидно го напуснала и той отстранил металния предмет от тила ѝ. Тогава жената видяла, че тона не е пистолет, а калъф за ключове. Мъжът мълчаливо подкарал колата на Джейн и те пътували за кратко, но през този период объркването му се усилило. Тогава той спрял в края на пътя, заповядал ѝ да слезе и тя незабавно се подчинила. Мъжът направил обратен завой и колата се скрила от погледа ѝ. Скоро след това се появила полицейска кола, за което тя толкова отчаяно се молила. Джейн я спряла, набързо обяснила случая и се качила при полицаия, за да преследват откраднатата ѝ кола. Скоро я открили изоставена, а пикапът бил изчезнал. В полицейският участък я помолили да потърси лицето на похитителя в една купчина снимки.

Още в началото тя го видяла на една от снимките. Докато си отваряла устата, за да го идентифицира, нещо отвътре в нея не ѝ позволило да го издаде и тя само казала: “Не съм сигурна”. Човекът нямал полицейско досие с изключение на някои пътнотранспортни нарушения. “Знам, че изглежда недостойно, че не помогнах на полицията”, каза ми тя по-късно. “Единственото, което знам е, че нещо ме спря и не ми позволи да го предам на полицията.”

Независимо от произшествието, Джейн Клиндер отишла в училището и взела изпита си. Тя била радостна да разказва за онова, което ѝ се случило, защото вярвала, че това може да привлече вниманието на хората към най-надеждната ни защита. Исус ни е казал: *“Аз съм светлината на света.”* В миналото смятах, че това е символ, даже преувеличен образ, но сега не мисля така! В тази епоха на изкуствена светлина и на нарастващ недостиг на енергия, ние сме напълно наясно с предимствата на осветеността при охраната на определени зони. Общоприето е банките и бизнесцентровете да са обилно осветени през нощта. Една група жени от Индианополис, които от години се борели да се повиши безопасността по улиците, открила, че престъпленията се намалили с 85%, когато се подобрила осветеността на улиците. Не вярвам Исус да е говорил образно, когато е казал: *“Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, да не би да се открият делата му”* (Йоан 3:20).

Чудя се, дали Христос е имал предвид да разберем по-буквално твърдението Му: *“Аз съм светлината на света”* в сравнение с разбирането, което влагаме. Разбира се, в това твърдение се говори и за религиозната истина. Но Онзи, който е създал атомът и слънцето си остава силовият център и динамото на материалната вселена. Като Светлина, Той е и Защита - в повечето случаи неразбрана и неизследвана.

Все повече хора изпитват съвременното присъствие на Исус по този начин. За мен е забележително, че Джейн Клиндер е забелязала мека светлина около себе си, през която нейния нападател не е могъл или не е искал да проникне. Следователно, нека да изхвърлим делата на тъмнината и да се облечем в оръжието на светлината: *“Нощта премина и денят наближи: и тъй нека отхвърлим делата на тъмнината, и да се облечем в оръжието на светлината”* (Рим. 13:12).

Дали апостол Павел, който толкова често е бил жертва на враждебните тълпи, е можел да счита, че Светлината на Христос наистина е оръжие? Обещание след обещание Библията иска да ни научи, че Бог е защита, която е по-сигурна от всяко оръжие или отбрана, позната на човека. Освен като светлина, тази защита е описана и по друг начин, аналогично на защитата на градовете, защитени с крепостна стена: *“Името на Господа е като яка кула; праведният прибягва в нея и е поставен на високо”* (Пр. 18:10). Лишен от тайнственост и от някакви фокуси, въпросът е, как е възможно да съществува достатъчна сила (съобразно разбирането на хората) в простото призоваване на едно име и това да представлява истинска защита за човека? **На много места в Библията се настоява, че името на човека никога не представлява само средство за идентифицирането му между хората. Точно обратното, в името на човека в концентриран вид се съдържа същността и характера на човека.**

Поради това, когато на Бога се позволи да влезе в живота на човека и да го контролира, **в повечето случаи името на човека би трябвало да се смени, защото и характерът му се променя.** Така Аврам се превърнал в Абрахам; Яков се превърнал в Израел; Симон станал Петър; Саул станал Павел. Библията често ни казва значението на името. Така например Сит означава “Наместник”; Ной означава “Почивка”; Исаак означава “Смях”; а Моисей означава “Изваден от водата”. Съществува огромен смисъл в много от имената, с които се нарича Исус Христос в Библията: Последният Адам, Спасителят, Добрият пастир, Вратата, Цар

на царете, Божият Агнец, Светлината на света, Хлябът на живота, Главата на ъгъла, Утешителят, Князът на мира, Върховен първосвещеник

Когато си мислим за незабравимото твърдение на Исус, изречено след възкресението Му: *“Даде ми се всяка власт на небето и на земята...”* (Мат. 28:18), ние разбираме защо са необходими много обяснения, за да се обхванат всички значения на израза “всяка власт”. Но всички те са обединени и разбираеми в името на Исус. Отново и отново ние получаваме уверения, че силата да спасява, да избавя, да изцелява, да направлява, да дава мъдрост и да защитава, са обединени и са фокусирани подобно на лазерен лъч в това “Име”: *“И каквото и да поискате в мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина”* (Йоан 14:13). Когато се молим в “Името на Исус”, ние не само произнасяме някакво име или фраза; обратно, нашата молба е към завършения характер на Господа и към всичката сила, която е заключена в Неговото Име. Библията е обвита в “свети тайни” и представлява демонстрация на значението на молитвата в името на Исус и това е една от тези тайни. На небето тайната е разбираема; на земята може би никога няма да узнаем напълно. Въпреки това, когато направим стъпка напред в това Име, малко по малко ние се учим. Даже някои от първите последователи на Христос, седемдесетте, които е изпратил двама по двама по време на земният Му живот, са установили че в името Му има сила: *“И седемдесетте се върнаха с радост и казваха: Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас”* (Лука 10:17). Сигурно има истинска причина, поради която хора със зло в сърцето си, когато се срещнат с това Име, се отказват толкова бързо от намеренията си; злото винаги разпознава и реагира пред силата на това слово, често по-чувствително отколкото “религиозните хора”.

Скоро след случая с Джейн Клиндер ми стана известен един друг случай. Едно младо момиче, Роберта Лешли от Мериленд, била достатъчно щастлива да научи за силата на името на Исусовото Име, преди да попадне в кризисна ситуация. Една вечер тя закъсняла да се прибере в къщи, тъй като била на интересно църковно събрание. Когато слезла от автобуса на самотния път в тъмнината, на нея ѝ предстояло да върви около половин час пеша до дома, при това трябвало да се изкачва по един стръмен склон, което не ѝ било много приятно. Скоро край нея минала кола и тя внезапно разбрала колко е уморена. Колата спряла и шофьорът я поканил да влезе. При слабата светлина Роберта си помислила, че това е неин съсед. Когато се качила в колата, тя разбрала, че е направила грешка, тъй като шофьорът бил непознат.

Независимо от това, в тази част на страната приемането на поканата да се качиш в кола било толкова обикновено нещо, че 17-годишното момиче не се разтревожила. Роберта благодарила на шофьора, но забелязала, че той не ѝ отговорил. Те пътували мълчаливо, докато тя не показала къщата си. Мъжът все още не казал нищо, но и не дал признаци, че ще спре. “Това е домът ми”, повторило момичето и леко започнало да се тревожи. Дали е било плод на въображението ѝ или наистина, но скоростта на колата се увеличила. “Пред нас има кръстовище, където можете да обърнете обратно”, казала тя на шофьора, стремейки се да не издава паниката си, докато говори. Колата започнала да се движи още по-бързо по шосето, което с криволичене се изкачвало нагоре по планината. Последната къща останала зад тях. “Спрете колата”, извикала Роберта. “Пуснете ме да слеза.”

Без да намалява скоростта си, колата свила встрани по един разбит път, който водел към изоставени въглищни мини, разположени високо в планината. Момичето изплашено гледало към бясно преминаващите край тях дървета. Човек можело да бъде убит и скрит завинаги в някое от тези изоставени места. Ръката ѝ стиснала дръжката на вратата. В този момент внезапно си спомнила за нещо, което чула преди седмици по време на църковната служба. В Послание до Филипяните се казвало, че Исус Христос господства над всяко зло в човека, но ние сме длъжни да се помолим на това господство. Затваряйки си очите, Роберта се опитала да си спомни точните думи, използвани в Посланието. След това много бавно и ясно, обръщайки се към злото в този човек, тя казала с твърд и ясен глас: **“Упреквам те в Името на Исус Христос.”** За пръв път мъжът погледнал към нея. “Какво имаш предвид?” попитал той. “Какво упрекваш?” “Имам предвид”, отговорила тя, “че Исус Христос има абсолютна власт на тази земя и аз съм под Неговата защита. Той ме защитава постоянно.”

Те вече били стигнали до шахтата на изоставената мина. Колата спряла. За Ребека спряло и времето, защото усещала ударите на пулса в слепоочията си. Шофьорът останал неподвижен, а ръцете му продължавали да лежат на волана. “Не знаех”, казал той най-накрая. Страстта, която го ръководела до сега, явно го напускала. Колата потеглила назад, след това обърнала посоката на движението си и започнала да се спуска надолу към главния път. Кризата отминала и Ребека почувствала, че е обхваната от облекчение. “Аз всъщност не съм толкова лош,” продължил мъжът, докато колата се спускала по склона. В гласът му се прокрадвали нотки на молба: “Посещавам понякога църквата, но това не означава нищо за мене.” По-късно Ребека не си спомняше какво точно е казала през следващите 5 минути на човека и дали то е имало някакъв смисъл. Но за времето, докато стигнали до домът ѝ тя изляла от сърцето си убедеността си, че Исус обича всеки от нас, колко много Христос обича обърканият ѝ спътник и за необходимостта Той да влезе в живота

на всеки човек. Колата спряла край дома на Ребека и тя слязла с облекчение, след това трепереща се затичала към входната врата, където стояла майка ѝ и я чакала.

“**Бог се погрижи за мене,**” това било всичко, което казало момичето. Подобно на дете, събудено от кошмарен сън, отново и отново ние казваме “Бог се погрижи за мене.” Думите, казани от Ребека на майка ѝ ми припомниха за моето детство. Когато бях малко момиче, аз страдах от нещо, което днес мога да нарека дълъг период на страх от тъмнината. Нощ след нощ си лягах в леглото, със стиснати очи, страхувайки се даже да дишам, тревожно застанала нащрек заради онова, което се намираше в тъмните ъгли на стаята. Когато си припомням това, с изненада се питам, защо не споделях с майка си за този страх. Бях жертва на гордостта си и бях още твърде малка, за да разбере, че вярата е противоположността на страха. Тъй като се опитвах сама да се справя със страховете си, това което ми помогна най-много беше една религиозна песен, която научих в Неделното училище: “**Бог ще се погрижи за тебе, всеки ден, по всякакъв начин. Той ще се погрижи за тебе, Бог ще се погрижи за тебе.**”

Докато лежах в тъмнината и многократно си пеех сама тази песен, постепенно ме обхващаше спокойствие, от една увереност, че нищо не може да ми се случи. За едно малко момиченце, каквото бях, детинският текст на песента се превърна в нещо като потвърждение на вярата, а и в мой отговор към Бога - в моя молитва. Когато в една моя наскоро написана статия си спомних за опитът от детството ми и за песента “Бог ще се погрижи за тебе”, за моя изненада бях засипана от поток писма от читателите. Повечето от тях искаха да споделят своите подобни изживявания. Очевидно думите ми ги бяха накарали да си припомнят полузабравени спомени и впечатления, опит от детството, който все още се споделя с голямо вълнение. На повърхността изплуват ясни картини на паниката, която сме изпитвали като деца, последвана от облекчението, в резултат от някоя конкретна дума на успокоение.

Понякога ние обичаме да гледаме на страха като на чувство, което е характерно за детството или за детето, което продължава да живее във всеки възрастен човек. Но се оказва, че страхът живее и в най-силните и най-могъщите хора. Те са се научили да се справят със страха не като го крият, а като са научили едно важно нещо за злото: че то има и страхлива страна. Аз открих един удивителен пример за това в живота на Дейвид Ливингстън, шотландският пътешественик и изследовател, който е отворил вратата на Африка за света и е допринесъл толкова много за съставянето на географска карта на този континент. През 1865 Ливингстън се изправил пред едно от най-големите изпитания за онова време в Черния Континент. Той е трябвало да пресече една дива страна, начело на която бил местният владетел Мбурума. Владетелят не само че бил враждебно настроен срещу експедицията на белия човек, но търсел начини да настрои враждебно цялото местно население. Бързоходците, които се движели пред основното ядро на експедицията, един след друг донасяли предупреждения на Ливингстън. Имало сведения за въоръжени бойци, които се криели в джунглата и се прокраждали към лагера на експедицията.

Останал сам в палатката си, Ливингстън отворил Библията си на онова място, където пишело за обещанието, на което толкова често уповавал живота си. След това написал следното в дневника си:

“14 Януари 1865, вечерта. Чувствам се духовно объркан, като гледам че всичките ми планове за добруването на този район и на неговите жители, са провалени от жестокостите на утрешния ден. Но аз прочетох, че Исус е дошъл и е казал: “Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всичките народи...и ето, аз съм с вас през всичките дни до свършека на века” (Мат. 28:18-20). Това е думата на Джентълмена с най-свещена и истинска чест и злото трябва да има край! Аз няма да пресека потайно през нощта, както се очаква...Не, наистина. Тази нощ ще направя наблюдения и ще взема данни за местоположението на това място, даже ако това се окажат моите последни наблюдения. Благодаря ти, Боже, сега се чувствам доста спокоен.”

През тъмните часове на нощта не се случило нищо. На следващата сутрин Ливингстън, все още спокоен, дал нареждане цялата група, състояща се от 114 мъже и от много волски коли, да пресече реката, докато Мбурума и въоръжените му бойци го наблюдавали от края на джунглата. Пътешественикът преднамерено решил да пресече реката с последното кану. Един от местните му помагачи, които боготворял Ливингстън и се страхувал от измама, го умолявал да не дава шанс на Мбурума да го застреля в гърба. “**Каж ми да гледа, че аз не се страхувам**”, отговорил му Ливингстън. След това с достойнство благодарил на изумените местни хора, пожелал им мир с Божията помощ и бавно се качил в кануто, без въобще да поглежда назад. **Нито един изстрел не се чул, никой не вдигнал ръка срещу него. За мен този случай е имал голямо отражение за личността на Ливингстън.**

Около 2 години преди смъртта на Питър Маршал, един ден аз забелязах един странен надпис, внимателно изписан на челната страница на любимата му Библия: *Това е думата на Джентълмена с най-свещена и истинска чест и злото трябва да има край!* (Дейвид Ливингстън). Питър беше поставил и своето име под името на Ливингстън. Когато го попитах за този надпис, той ми каза за този инцидент в живота на Ливингстън. Това имаше голямо значение за Питър не само защото този гигант на 19-ия век е бил

роден в съседство с неговото родно място в Шотландия, но и защото също се е придържал с голяма вяра към обещанията, дадени в Библията. Понякога Бог може да осигури необходимото състояние на увереност, за да се преодолее злото с такъв излишък на доброта, че то се превръща в някаква демонстрация на весело изобилие. Така се случило с Брат Брайън от Бирмингам, Алабама, един мъж, споменът за който се е превърнал в легенда за мнозина южняци. Истинското му име е било Яков Александър Брайън и за повече от 40 години е бил пастор на Трета Презвитерианска Църква в Бирмингам, разположена в центъра на този индустриален град.

Хора от всякакъв вид - полицаи, пожарникари, болни в болниците, затворници в затворите, гладните и бедните, чернокожите, бизнесмените - отдавна са спрели да се интересуват от каква деноминация е пасторът, с какъв цвят на кожата, от коя социална класа, за тях той просто бил "Брат Брайън", свещеникът на целия град. **От 1934 на едно от най-оживените места в този град е издигната статуя от бял мрамор в човешки ръст на Брат Брайън.** Той е коленичил за молитва, облечен в износено палто и с шал навит около врата му, точно така както често го е виждали хората, докато е бил жив.

Брат Брайън имал обичая да се моли на най-необичайни места в най-изненадващи моменти. Мнозина от жителите на Бирмингам са чували неговото: "Братко, хайде да се помолим" и не могат да се стърпят да не добавят още нещо към историята на Брат Брайън...

Един вторник вечерта той бил задържан до късно след молитвено събрание в църквата и си тръгнал сам към къщи. Когато пресичал една тясна и тъмна уличка, отнякъде изникнал един човек, насочил пистолет в лицето му и му заповядал: "Горе ръцете". Брат Брайън покорно вдигнал ръце. Крадецът методично претършувал джобовете му, взел му всичките пари и му свалил часовника. Тогава почти изпуснал часовника, когато жертвата му казала кротко: "Братко, ти и аз ще се помолим за това незабавно..." След това пасторът повдигнал лицето се и казал: **"Боже, това е човек, който има най-належаща нужда от Твоята помощ. Моля Те да му покажеш един по-добър начин на живот, помогни му да започне отново. Боже, Ти обичаш този човек, направи така, че той веднага да почувства любовта Ти."**

Пистолетът бавно се наклонил надолу. Крадецът му върнал парите и часовника. "Отивай си в къщи," казал му той. "Такива като тебе не са за мене." Можем да се чудим откъде Брат Брайън е получавал това самообладание. Аз знам само един възможен източник - безрезервна вяра в Бога, която се превръща в тотална форма на защита. "Не се страхувай" е едно от най-повтаряните твърдения в Библията. На много места Библията развенчава страха и обяснява, че това смъртоносно биле е една от най-страшните болести за хората... **"Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение"** (2Тим. 1:7). **"Защото не сте приели дух на робство, та да бъдете пак на страх, но приели сте дух на осиновение, чрез който викаме: Авва Отче"** (Рим. 8:15)!

Полезно е да се разбере основата, от която Библията разглежда страха като грях на неверие в Бога. Повечето от нас не искат да приемат термина "грях", защото това ни грози с осъждане. Въпреки това, Исус категорично казва, че Той не е дошъл на света да съди хората, а да ги спаси: **"Понеже Бог не е пратил Сина си на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него"** (Йоан 3:17). Следователно, ако знаем Божието отношение към страха, но въпреки това се страхуваме означава "да не улучим целта", да се лишим от добрите неща, които Той иска да ни даде.

Поради това всяко чувство или поведение, което обърква или разделя човешката личност, поради което тя "не улучва целта" със сигурност може да се нарече "грях" - нещо отрицателно, от което трябва да се отървем. Независимо дали е на най-ниското ниво, при което страхът ни кара да се вцепеним и да не можем да помръднем или е страх, който кара коленете ни да се подгъват или пък е по-изтънчена форма на страх и завист, или е страх от тежките времена и нещастията по време на икономическа депресия, той унищожават координацията на действията ни, блокира логическото ни мислене и прави невъзможни съзидателните разрешения на проблемите. Когато погледнем към страха с очите на Исус, ние виждаме че страхът представлява проява на неверието ни в любящото бащинство на Бога. Когато се безпокоим и се страхуваме, ние всъщност казваме: "Не вярвам, че има някакъв Бог, който може да ми помогне." По този начин ние извършваме още един грях срещу Бога, като оспорваме характерът Му и Го наричаме лъжец.

На този етап има само един начин да се освободим от страховете си; подобно на всеки грях, ние сме длъжни да го признаем, да го изповядаме в искрено разкаяние, да потвърдим увереността си в Божието обещание за опрощение, за очистване и за обновяване, да приемем тези дарове, да ги понесем и да продължим да живеем с тях. Когато е живеел на земята, Исус често е усещал, че хората около Него се страхуват. Отново и отново ние го чуваме да ни нарича **"маловежди"** (Мат. 6:30).

В този израз има нещо повече от слаб упрек и съжаление, тук има и нещо като удивление, че хората биха могли да бъдат толкова слепи: **"Защо сте страхливи, маловежди"** (Мат. 8:26)? Зад острата реакция на Исус на нашата безверна страхливост се намира необоримата Му гледна точка, че този свят принадлежи на нашия Отец и че Той го контролира. Исус никога не е използвал думата "Отче" лековато, под въздействие

на някакви повърхностни вълнения. Той ни учи, че Бог е във връзка с всеки един от нас по начин, който е възможно най-добрия. Следователно, видът любов, която е необходима, за да дойде Царството Му на земята не е братска любов, а бащинска любов. Когато възприемем учението на Исус в светлината на тази бащинска любов, това което преди това ни е изглеждало безнадеждно идеалистично, сега се превръща в практично и възможно.

Нашият Отец никога не прощава начинът, по който живеем. Той прекрасно знае че ние, Неговите деца, сме обзети от страхове. Следователно, на много места в Библията се казва: *“Не се страхувай” ... “Не се страхувай, Бог ще върви пред тебе” ... “Не се страхувай, не унивай”* и това се казва в стотици вариации. Нашият Отец знае, че подобно на малките деца, ние се нуждаем от постоянно повтаряне на уверенията. Дали се отнася за малки или за пораснали деца, ние трябва да развием в себе си едно чувство на зависимост от Бащинството на Бога. На пръв поглед може да ни изглежда, че всяка зависимост е нещо противоположно на една силна и зряла личност. Но когато разгледаме по-отблизо Исус, ние виждаме, че това не е така. Нашият Господ ни се представя като личност, която е в постоянен контакт и диалог с Отца, но при това Той е бил човек, който не се е страхувал от нищо.

Без да се страхува от това, какво мислят хората за Него, Исус е казал истината без заобикалки, директно. Той не се е страхувал от непопулярност, защото е знаел, че когато сме верни на истинската си същност, тогава е невъзможно да се харесаме на всички хора. Той не се проявил раболепен страх, когато е минал през тълпата в Назарет. Това наистина е била истинска сцена на разбесняла се тълпа. Но въпреки това, вярвайки в Отца, Исус преминал между тях с такава увереност, че тълпата просто се разтваряла пред Него, за да Му направи път.

Когато погледнем към постоянната Му зависимост единствено от Бога, ние започваме да подозираме, че възпитаваме синовете си на някаква фалшива мъжественост. Докато сме в сегашните си тела, ние ще бъдем жертва на ограниченията на плътта и винаги ще трябва да изпитваме известна степен на самотност. Пренебрегването на тези житейски факти не означава, че се възпитаваме в независима мъжественост, тъй като по този начин ние потискаме страховете си и ги натикваме в подсъзнанието, където те нанасят още по-големи поражения. Исус търси силни хора, притежаващи издръжливата здравина на вътрешния дух. Той като че ли ни казва, че повечето от нашата показност е изкуствена и постоянно ни призовава да имаме по-проста и по-здрава вяра.

Неверието е причината да ставаме жертва на множество проблеми, които всъщност на практика никога не ни се случват. Малцина от нас изпадат в положението да са заплашени от копията на африкански диваци, да видят насочен в лицето им пистолет или да станат жертва на насилие. Но неизброим брой хора страдат от непълноценен живот поради страховете си заради всевъзможните неща, които могат да им се случат. “Аз ...трябваше да се срещна с огромни трудности”, написал хумориста Марк Твен на преклонна възраст, “но повечето от тях никога не ми се случиха.”

Питър Маршал обичаше да разказва идна измислена история, за да илюстрира как страховете имат способността да стават по-малки и даже да изчезват, когато решително се противопоставим на това, от което най-много се страхуваме. Това е историята за Миоби, момчето, което живяло далеч на юг, зад Третия Катаракт и как то предприело пътешествие, за да преодолее страховете си...

*“Миоби дошъл в едно село, където хората не работели нищо, а само се оплаквали и седели с отпуснати ръце. Огньовете не били запалени и козите не били издоени, защото всички жители на селото очаквали скоро да бъдат изядени от Чудовицето от Върха на Планината. Чудовицето имало глава на крокодил, тяло на хипопотам и опашка, подобна на много дебела змия, а когато дишал, от ноздрите му излизал пушек. Но Миоби казал: “Ще се изкача на планината и ще предизвикам чудовицето.” И наистина го направил. Но докато се изкачвало и приближавало до чудовицето, то започнало да му изглежда по-малко. “Наистина е много интересно”, казало момчето. “Колкото повече бягам от чудовицето, толкова по-голямо ми изглежда, а колкото повече го доближавам, толкова по-малко ми изглежда.” Когато момчето стигнало до пещерата, то открило не чудовище, а едно малко кротко животинче, не по-голямо от жаба, което мъркало и го взело със себе си, за да си играе с него. Когато селяните видели, че момчето се връща, те искали да го направят герой, защото е убило чудовицето, но момчето им разказало точно какво се било случило и как то е донесло чудовицето, за да си играе с него. Селяните го запитали: “Как се нарича?” Чудовицето им отговорило: “Аз имам много имена. Някои ме наричат глад, други чума, а най-окаяните хора ме наричат със собствените си имена.” То се прозяло и добавило: **“Но повечето от хората ме наричат Това Което Може Да Се Случи.”***

Дали Исус е крепост на светлината, която ни предпазва от подобни страхове? Да, защото Исус е Светлина и Светлината може да стопи и да разсее тези фантастични измислици. Понякога е полезно да опишем на хартия страховете си, а след това да ги издигнем един след друг в светлината на Христовото разбиране. Като Светлина на Света, Исус никога не е толкова ясен отколкото в тези мрачни области на

собствените ни полуосъзнати страхове, повечето от които са нереални и плод на нашата психика. Трудността с въображаемите страхове е, че те могат, ако им бъде позволено, да се развият и ако не срещнат съпротива, наистина да станат опасни. **Докато говорим на Исус за всеки наш страх, Той ще ги освети за да ги видим ясно и да разберем истинската им същност...**

На една жена, чийто съпруг и деца далеч от дома и която винаги се е бояла да прекара даже и една нощ сама, Бог може просто да ѝ каже да се опита да бъде сама поне една нощ и да Му вярва. Той може да помогне на един мъж, който се страхува да говори пред аудитория и да му предостави такава възможност, като същевременно му нарежда: “Не се отклонявай от това. Изправи се с вяра и говори. Вярвай Ми, че ще ти помогна с думи и идеи.” На един човек, който се страхува от някакъв здравословен проблем и не желае да се подложи на медицински изследвания, страхувайки се да не е болен от смъртоносна болест може да му бъде казано да вдигне телефонната слушалка и да си насрочи среща с лекаря. Това е поведение, насрочено към решаване на проблемите, противоположността на прекомерното ни вглеждане в себе си, което е едно от любимите места, където се крият страховете ни. Бог може просто да нареди на човек, който се страхува да лети, да си купи билет и да се качи на самолета. Когато ние се противопоставим на това, от което се страхуваме, това не само ни дава нова увереност, но води и до реално израстване на характера ни, при условие че действваме съгласно Божиите указания. Библията ни казва, че истинските врагове, от които би трябвало да се страхуваме, не са тези, които ни се струват: *“Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестията в небесните места”* (Еф. 6:12).

Възниква въпросът дали Джейн Клиндер и Ребека наистина са се противопоставили на хора, които са искали да им навредят? Или може би тези хора са били просто използвани от духовните сили на нечестията в невидимия свят? Дали истинският враг на Ливингстън е била една група местни жители или срещу него са стояли духовни сили, които са използвали незнанието на диваците, за да ги превърнат в инструменти на злото?

Духовните ни врагове се маскират под най-различна форма и използват различни средства. В семейството ни имахме един любопитна демонстрация на това нещо през 1968 във фермата ни във Вирджиния, където живееха родителите ни след пенсионирането си. През първите години от купуването на фермата ние живеехме много добре с Беси и Ханк Реид, които живееха като арендатори в Малката къща. След това те ни напуснаха и къщата на хълма изглежда, че попадна под влияние на злото. Тя като че ли примамваше живеещите в нея хората да водят нещастен живот и да имат необуздан характер... В нея живя един г-н К., който се оказа с ужасен характер. Той избухваше със заплашителна враждебност срещу всеки човек, който не беше бял или англосаконец. След като този човек си замина, в къщата се настаниха г-н и г-жа В. Скоро в брака им се появиха проблеми. Един ден г-н В. се върнал от гастронома, където работел като управител и установил, че жена му и децата му са си заминали, вземайки със себе си дрехите си и повечето от мебелите. Няколко месеца по-късно в гастронома влязъл един мъж и застрелял г-н В. Полицията не можа да открие убиеца, нито мотивите за престъплението.

Последваха три други семейства и всяко едно от тях имаше брачни или финансови проблеми. В един период на 10 години Малката къща беше под властта тъмни сили. Ние се молихме в дневната стая на къщата ни във фермата, като част от молитвата имаше формата на въпроси: “Как бихме могли да прекъснем тази поредица от нещастия и трагични събития? Не е ли необходимо да извършим някакво очистване на къщата?”

Трябваше да очакваме няколко месеца, преди да получим отговорът. След това той дойде в две части: първо, беше ни изпратено едно необикновено семейство, на име Родригес, които преди няколко години бяха емигрирали от Испания. Надарени със много силен дух, те обичаха семейния живот и земята. Разбира се, Изабела и Иакинто не знаеха нищо за историята на Малката къща. Убедени, че Бог ги е изпратил при нас, ние започнахме да чистим и боядисваме къщата, за да я подготвим за новите наематели. Докато стържехме и боядисвахме, в нас нарастваше увереността, че къщата е страдала от някакъв вид замърсяване, което не може да се отстрани от океана от сапунена вода и кутиите с боя.

Не можехме да понесем мисълта, че прекрасното семейство Родригес, което щеше да живее тук, ще стане жертва на някакви заплахи. Питаме се, дали си въобразяваме или това е суеверие. Как може да се окаже така, че сградите да могат възприемат атмосферата или характерът на хората, които са живели и в тях? Кой може да каже? Но тук има нещо, което повечето от нас са изживявали: ние влизаме в сградата на една църква и веднага усещаме топлота и благословия; влизаме в друга църква и усещаме безплодие, хлад и липса на духовно внушение. Влизаме през входната врата на някоя къща, даже когато живеещите в нея са някъде далеч и инстинктивно усещаме, че в това място има любов. От друга страна, аз съм била в прекрасни къщи, от които ми се е искало да избягам веднага, за които по-късно съм узнавала, че те са обитавани от разногласие, раздори и някакви трагедии.

Сигурно точно в тези случаи живеещите в такива домове стават жертви на злите сили на невидимия свят, за които ни предупреждава Библията. Ние знаем, че властта на Исус е единствената, на която злото е длъжно в края на краищата да се подчини. Случи се така, че синът ми Питър и снаха ми Едит бяха във фермата по същото време, поради което Питър предвождаше атаката срещу Малката къща. Съпругът ми Лен и аз, снаха ми Едит и Питър се спряхме пред входната врата, за да първата си молитва. Питър използва великите думи на Апостол Йоан *“Но ако ходим в светлината, както и Той е в светлината, имаме общение един с друг, и кръвта на сина Му Исуса Христа ни очиства от всеки грях. Ако речем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас. Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда”* (1Йоан 1:7), с които помоли всеки грях извършен в къщата, който нарушава мирът и светостта на истинския дом да бъде умит от кръвта на Исус, който ни очиства от всички грехове.

Ние влизахме във всяка стая и се спирахме, за да изречем очистителна молитва, последвана от молитва на благодарение, че от този момент нататък всички сили на тъмнината и на злото ще отминават тази къща. Най-накрая помолихме Бога да благослови къщата и нейните обитатели. Всички изпитвахме една странна сила при тази процедура. Ние усещаме, че в този момент се беше случило нещо важно и че всичко ще бъде добре и последвалите събития потвърдиха това. Къщата се изпълни със Светлина и тя все още пребивава в нея. Иакинто, Изабел и малката им дъщеря Мария Долорес обикнаха този дом и изживяха много щастливи моменти в него. Когато 5-годишната ми внучката ми Мери Елизабет идва във фермата, двете с Мария прекарват дълги часове, играйки си на “дом” в Малката къща, със своите детски чинийки и с куклите си.

Вратата е Укрепената Кула, в която днес всеки може да намери убежище. Тя не е никакво материално място, а Светлината на Предпазващото Присъствие. То прави да изчезват нереалните страхове и ни дава буквална защита срещу реалните ни врагове. Но от нас се изисква нещо: *“...и тъй нека отхвърлим делата на тъмнината и да се облечем в оръжието на светлината”* (Рим. 13:12).

На други места в Библията се описва нашето въоръжение. Целостта и липсата на противоречивост между думи и дела е нашата ризница, истината е нашият пояс, а спасението е нашият шлем. За обувки ни служи непоклатимостта на евангелието на мира. Над всичко това е вярата, която е наш щит: *“Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден и като надвиете на всичко, да устоите. Стойте прочее, препасани през кръста си и облечени с правдата като бронен нагръдник, и с нозете си обути с готовност чрез благовестието на мира. А освен всичко това, вземете вярата за щит, с който ще можете да угасите всичките огнени стрели на нечестивия, вземете тоже за шлем спасението и меча на Духа, който е Божието слово”* (Еф. 6:13-17). Такъв вид въоръжение предполага, че ние постоянно сме участници в една битка. Не само че трябва да се облечем с това въоръжение на светлината, но сме длъжни да се упражняваме в ежедневието си живот, когато си мислим, че не сме в опасност. Джейн Клиндер е направила точно това, като ежедневно си мислела за думите, описващи Божията светлина. Ние надяваме ризницата си, когато решително прогонваме нечестността от живота си. Ние наостряме духовния си меч, когато запомняме наизуст някои от великите откъси от Библията и търсим в нея обещания за живот.

Но когато злото е настоятелно, предизвикателно, упорито, в тези кризисни моменти ние сме длъжни да търсим Божията светлина и да изговаряме името на Исус. Там, в Укрепената Кула, ние ще бъдем на сигурно място. *“Това е думата на Джентълмена с най-свещена и истинска чест.”*

Част 13

Утешителят

Тази вечер по време на вечеря синът ми говори твърде много и не можа да се нахрани. Той беше дошъл от Университета “Тейлър”, където току-що беше завършил първата година от обучението си. “Татко,” говореше той развълнувано, “ти не би могъл да повярваш, че е възможно онова, което се случи на футболния стадион миналата неделя.” “Някакъв мач?”, попита го шеговито баща му. “Не, огромен брой хора които пееха и се молеха на Бога... 25 000 човека. Беше фантастично!” “Как стана това?” “Това беше голямо събрание на католици. Една голяма група студенти от нашия университет също беше там. Шестотин пастори, които пееха и носеха знамена, се изляха на футболния терен от входа за футболистите. Целият стадион ръкопляскаше и пееше. Никога не съм виждал толкова развълнувани хора.”

След няколко дни прочетохме в списание “Тайм” описание на събитието... В началото имало група мъже с официални костюми или в спортно облекло, които носели знамена с надпис “Духът на Исус е между нас”. Те излезли на терена от входа за футболистите; след това се появила двойна редица от пастори с бели

наметала, които пеели, а ръцете им били издигнати към небето, с дланите нагоре. Вълнението по трибуните се повишило и прераснало в аплодисменти. Когато се появили 8 римокатолически архиепископи, последвани от кардинала на Белгия, облечени в блестящите си облекла от червен брилянтин, ръкоплясканията рязко преминаха в страхотен вик и 25 000 гласа извикаха: “Алилуя! Алилуя!”

След това коментарът на “Тайм” продължаваше така: “Проведената миналата седмица церемония даде възможност ясно да се види бързо растящата сила на Петдесятниците в църквата или на така наречените Харизматици. Започнало като движение на групи за молитва в Питсбъргския Университет през 1967 година, Католическите Харизматици се превръщат в третата по големина група на вярващи в Петдесятницата... Днес само в САЩ те наброяват около 200,000 човека, организирани в повече от 1,100 молитвени групи. Напоследък движението има последователи и в други страни и все повече се разраства...”

Кардиналът казал на присъстващите на стадиона: “Петдесятното обновление не е движение. Това е течение на милостта... което се разраства по цял свят. Усещам го, че идва. Виждам го, че идва.” В очите ми се натрапи един откъс от това описание: “Започнало като движение на групи за молитва в Питсбъргския Университет през 1967...” Да, спомних си за това. Бях чула една история от Кевин Ренегам, който по онова време все още беше католик. Семената на Католическото Петдесятно движение са били група от 4-5 човека, които започнали да се събират през есента на 1966. В ръцете им попаднала една книга, която ги насочила да се молят, за да получат дара на Светия Дух.

Кевин Ренегам ми разказа следното: “През Февруари 1967 четирима католичци от Питсбъргския Университет получили дара на Светия Дух. Те започнали тихо, но радостно да споделят за това с близките си приятели.” Някои от тези приятели били студенти в Университета “Нотр Дам”. Започнало от тук като малка неформална група, върху която дошла радостта от дара на Светия Дух, движението набрало скорост подобно на прериен пожар. Католическото движение на Светия Дух е официално одобрено от Папата и от църковните първенци. Те считат, че кръщаването на Светия Дух е изцяло духовно и в него няма нищо ново; то просто привежда в действие древните символи на Кръщението и Конфирмацията. Това одобрение придало свобода и откритост на католицизма в движението на Светия Дух, на които не винаги са се радвали християните от Петдесятните църкви.

Католическите Харизматици образуват третата по големина група на вярващи в Петдесятницата... Класическите Петдесятни деноминации... се разраснаха в началото на този век и представляваха най-многобройната група християни в САЩ, достигайки 2,4 млн. члена. През последните 20 години в рамките на едно “Новопетдесятно” движение в Протестантските църкви се създадоха “Епископалната”, “Презвитерианската” и “Лютеранската” църкви, които продължават да се разпространяват.”

“Разпространяват” е точна дума! Трудно е да се пресметне докъде се е разпространило движението на Светия Дух. Едно песимистично пресмятане показва, че поне 300 000 члена на Протестантски църкви в САЩ са открили нови идеи и ценности в новата вълна на Духа. През 1970 в движението участвували толкова много презвитерианци, че най-висшия ръководен църковен орган в САЩ, Генералната Асамблея на Църквите на САЩ, е излъчила Специален Комитет, който да проучи проблема. Съществената част от отчета на този комитет, приет от Асамблеята през 1970 е следната:

Ние не можем да се съгласим с твърдението, че чисто свръхестествените дарове на Светия Дух са престанали да съществуват със смъртта на апостолите.

Ние знаем, че винаги е възможна погрешно използване на тайнствеността, но това не е причина да се пречи на правилната ѝ употреба.

Ние вярваме, че когато резултатът от употребата на свръхестествените дарове е увеличаване на вярата, на радостта и на благословиите към другите, ние сме длъжни да заключим, че това е Божие дело и да Му отдадем нашата благодарност.

Протестантското движение беше по-спокойно от католическото, защото там имаше повече съпротива, даже преследване и на някои места в страната имаше пастори, които бяха принудени да напуснат църквите си. Един от първите случаи, който се превърна в класически, е случаят с епископалния пастор Отец Денис Бенет, който през 1960 бил принуден да напусне църквата си Свети Марко във Ван Нюис, Калифорния, която имала 2,500 члена. Той станал пастор в една порутена мисионерска църква, Свети Лука в Сиатъл, която сега е огромна и процъфтяваща. Независимо от съществуващата съпротива, налице е едно безпрецедентно нарастване на вярващите в Светия Дух. Може би е време всички християни да се запитат, дали това отношение към последните прояви на Светия Дух е здравословно и дали отдаваме дължимата почит на Третата Личност в Светата Троица. Или идването на Светия Дух в личния живот на вярващите и в Църквата се основава на Христовото учение и има за цел да доведе до създаването на стабилни и верни християни, или това е ерес, която няма място в християнството. Лично аз не виждам възможност за средно положение. Какво ни казва Самият Исус Христос за Светия Дух?

През далечната 1945 година личните ми здравословни проблеми ме накараха да потърся отговор на

този въпрос. Извърших методично проучване на Библията за всичко, свързано със Светия Дух. Резултатите от проучването ми биха могли да се обобщят по следния начин...

По време на Последната Вечеря Исус ясно е дал да се разбере, че обещанията, който е дал в тази нощ, не се отнасят само за 11-те човека, а и за бъдещите Му последователи. *“И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение”* (Йоан 17:20). А онова, което Той е обещал за бъдещето едва ли би могло да бъде по-вълнуващо: *“Обаче, аз ви казвам истината, за вас е по-добре да отида аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви го изпратя”* (Йоан 16:7); *“И като се събираше с тях, заръча им да не напускат Ерусалим, но да чакат обещаното от Отца, за което, каза Той, чухте от Мене. Защото Йоан е кръщавал с вода; а вие ще бъдете кръстени със Светия Дух не след много дни”* (Деян. 1:4,5). *“И в последните дни, казва Бог, ще изляе от Духа Си на всяка твар; и синовете и дъщерите ви ще пророкуват, юношите ви ще виждат видения и старците ви ще сънуват сънища”* (Деян. 2:17). *“Аз ще ви кръщавам с вода; а Той ще ви кръсти със Светия Дух”* (Марк 1:8), (Йоан 1:33, Мат. 3:11). *“Духът на истината, когото светът не приема, защото го не вижда, нито го познава. Вие го познавате, защото той пребъдва във вас и във вас ще бъде”* (Йоан 14:17; Гал. 2:20; 1 Кор. 6:19; Йоан 15:18-26). *“А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото Светият Дух още не бе даден, понеже Исус още не бе се прославил”* (Йоан 7:39; 16:7; Мат. 24:14,30,31). *“А когато дойде Утешителят, когото аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца, той ще свидетелствува за Мене”* (Йоан 15:26; 16:13,14). *“Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, делата, които върша аз и той ще ги върши; защото аз отивам при Отца”* (Йоан 14:12; Марк 16:15-18,20). *“А Утешителят, Светият Дух, който Отец ще изпрати в мое име, той ще ви научи за всичко и ще ви напомни всичко, което съм казал”* (Йоан 14:26; Лука 12:12; 1 Кор. 2:13). *“Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божии синове”* (Рим. 8:14). *“И аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века”* (Йоан 14:16). *“А когато ви предадат, не се безпокойте как и какво да говорите, защото в същия час ще ви се даде какво да говорите. Защото не сте вие, които говорите, но Духът на Отца ви, Който говори чрез вас”* (Мат. 10:19,20). *“Така също и Духът ни помага в нашата немощ: понеже не знаем да се молим както трябва; но самият дух ходатайствува в нашите неизговорими стенания, а тоя, който изпитва сърцата, знае какъв е умът на духа, защото той ходатайствува за спасените по Божията воля”* (Рим. 8:26,27). *“Защото Божие царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Светия Дух”* (Рим. 14:17). *“Защото законът на живототворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта”* (Рим. 8:2). *“Като му свидетелствуваше и Бог чрез знамения и чудеса, чрез разни велики дела и чрез раздаване Светия Дух по волята Си”* (Евр. 2:4). *“Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот”* (Гал. 6:8). *“Помнете думата, която ви казах, слугата не е по-горен от господаря си. Ако Мене гониха и вас ще гонят; ако са опазили Моето учение и вашето ще пазят”* (Йоан 15:20). *“А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори и ще ви извести за идните неща. Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява”* (Йоан 16: 13,14).

Когато в далечната 1945 година поставих тези откъси на едно място и те ми подсказаха онова, което предстои да се случи. Това е разказано в книгата Деяния на апостолите, която в същност е книга за Деянията на Светия дух. Първото голямо чудо на Духа е било превръщането на притеснителните, страхливи и постоянно спорещи помежду си ученици на Исус в смели мъже, изпълнени със сила и власт. Така е била родена младата Църква. Изключителните обещания на Исус да ни се показва и да ни води през непознати за нас истини започнали да се изпълняват незабавно, тъй като е било необходимо да се скъса с навиците и правилата на старата религия.

Оригиналната истина винаги е неочаквана, а често пъти е и шокираща. Въпреки, че Исус често пъти е говорил на учениците си за Светия Дух, аз не можах да намеря описание, че Той е споменавал подробности за Петдесетница, за това че Светия Дух ще дойде със звук като от бурен вятър или с пламъци като от пожар, или пък че изведнъж учениците ще започнат да говорят на непознати за тях езици. Нито пък учениците са били подготвени за последващите истини, като отпадането на забраната от употребата на някои храни или за не-евреите, които също са обичани от Отца и са избрани от Него, за да получат Светия Дух. Всъщност, струва ми се, че обещанията на Исус за бъдещите истини ни дават ясно основание да вярваме, че не всички истини и инструкции, които Христос трябва да ни даде, се съдържат в Стария и Новия Завет. Наистина, възможно ли е това? Той, който самият е Истина, никога няма да намери хора от което и да е поколение, които да са в състояние да възприемат всичко, което Той иска да ни даде. Тъй като Светият Дух е жива, вечно съществуваща личност, през всички столетия трябва да съществува една постоянно неразкрита проява на Исус, на Неговата Личност, на Неговите начини да работи в нас, придружени с нови разкрития за разума на Отца. Открих, че тази идея е безкрайно предизвикателна и все още мисля, че това е така.

На този етап от моето проучване стана ясно кои са някои от нещата, които съм длъжна да направя. Аз вече обобщих как получаваме Светия Дух:

- Като отидем директно при Христос, за да Го получим.
- Като се молим за дара на Светия Дух.
- Получаваме Светия Дух чрез вяра и това е единственият начин да получим някакъв дар от Бога.
- Като ежедневно и ежечасно се подчиним на Христос и Светия Дух.

Аз се молих много да получа Утешителят, благодарих на Бога, че ми го дава и започнах ежедневно и ежечасно да живя в неговото присъствие. Не съм изпитвала пристъпи на въодушевление или екстаз. Даже когато, 18 години по-късно, ми беше даден дарът на небесния език, това не беше направено с някаква тържественост; тъкмо обратното, аз го получих така, като че ли небесният Майстор ми подаде един инструмент и каза: “Ето, вземи това. Ти имаш нужда от него.” Когато се запитах: “Можем ли да очакваме някаква демонстрация на Духа?”, аз не знаех как да си отговоря. Тъй като Утешителят е Личност, аз си мислех, че Той има свои отличителни черти и очаквах, че Той ще ми се изяви чрез тях. Обаче не можех да си представя по какъв начин ще стане това. Той наистина ми се показва, но това не стана по начина, по който си представях. Когато станах вярваща в далечната 1945, аз ежедневно очаквах да чуя вътрешния Глас за указания и първите изисквания от негова страна бяха да сложа юзда на езика си.

На други хора Духът може да е дал потоци от вдъхновено красноречие, **но аз имах нужда да се науча да не произнасям безгрижни, негативни или обезкуражаващи думи**. Седмици наред трябваше да се упражнявам, отварях си устата да кажа нещо и чувах Учителят да ми казва: “Стой! Не казвай това! Затвори си устата!” Последваха много други изживявания, които съм описвала на други места, като например радостта да открия загрижеността на Утешителят, който ни напътствува в подробностите на ежедневния живот; реалността на тези напътствия; начина, по който ни дава живот на едно ново емоционално ниво. Не бих могла да си представя предварително което и да е от тези неща.

Изживяванията ми бяха резултат на самотните ми изследвания, тъй като по онова време не познавах никой, който да се занимава с подобни неща. Разбрах, че на съпруга ми Питър вече беше даден Утешителят, заедно с очевидния дар да проповядва. За разлика от мене, той не беше се стремил точно към Светия дух, а преди всичко да се подчини на Божията воля за собствения си живот. Може би Утешителят беше дошъл при Питър по същото време, когато е бил потупан по рамото от Бога и е бил призован да емигрира в Америка, за да проповядва. Тъй като много преди това Питър е усещал присъствието и помощта на Духа в живота си, той не се е нуждаел от изследванията, които правех аз.

По-късно, по време на внезапната смърт на съпруга ми, аз бях безкрайно благодарна, че имах привилегията да познавам Духът като Утешител през тези тежки за мене дни. Без Него аз може би щях да оцелея, но само като една дълбоко наранена личност, без да съм в състояние някога да науча за милостта и величието на присъствието на Утешителя по време най-трудния период от живота ми. Той не само ме успокояваше, но и стъпка по стъпка ми показваше как се справям с безпомощността на вдовишкия живот.

През 1950 година имах нужда от друг вид помощ. Имах сключен договор до 1 Май да предам черновата на книгата си “Човекът наречен Питър”, въпреки че няхах почти никакъв опит в писането, като не се вземе предвид воденето на личен дневник. По време на това крайно напрегнато време Духът стана мой инструктор в обучението ми в творческо писане. Например, Той ме хвана за ръката и ми показа, че въстъпителните страници трябва да представят Питър Маршал по начинът, по който беше известен на обществото - **като пастор на Сената**. Чак след това можах да се върна към по-ранните години от живота му в Шотландия и да продължа напред.

Аз се опитвах да изгледа всичко в книгата и знаех, че това не е правилно. Когато попитах Учителят си по какъв начин е редно да направя това, Той ми каза, че биографията на Питър не би имала продължителна значимост, ако в нея не се покаже онова, което той е демонстрирал в живота си за Бога: Божията праведност, Божието уважение към истината, Божиите начини за отношение към хората. Указанието, което получих, гласеше: “Напиши книгата по този начин.” Аз го направих и всичко си отиде на мястото. Моят Учител ми показа как да съставя една книга, какво да включа в нея от целия човешки живот и какво да изпусна. През цялото време Той настояваше колко важен е лекият стил и хумора, чрез което се подчертава величието. Сега изживях всички вълнения, които никога не бях изпитвала, когато за пръв път се помолих Той да влезе в живота ми, както и нещо много, много по-голямо. Той ми каза: “Никоя творческа работа не може да окаже трайно влияние върху читателя, освен ако не го развълнува.” Докато работех върху ръкописа, Той изля в мене поток от силни чувства, при това без да ми позволи да изпадна в сантименталност, към която бях изкушена да се плъзна.

Напътствията на Учителя бяха толкова практични и ефикасни, че аз получих малко предложения за промени от редактора и се справих с тази книга с по-малка външна помощ, отколкото при останалите ми книги, а освен това тя беше написана по-бързо. Още по-малко съм си представяла, че някакви си 16 години

по-късно ще стана свидетел на огромен интерес към Светия Дух, разпространяващ се като дънни вълни по целия свят. Това се случи през 1966 -1967, когато надигашия се прилив на злото напълно обърка нашия свят. **Младите хора, вече лишени от илюзиите си поради войната, бяха убедени, че хуманизмът се е провалил.**

Студентите по-ясно от повечето либерални теолози виждаха провала на човека. Либералните църкви, които преди всичко ни казваха в какво да не вярваме, **все още се придържаха към тъжното учение, че всяка реформа - хуманитарна, социална, политическа, расова или религиозна - задължително трябва да се направи само в резултат на човешките усилия.** Постоянният отговор на младата генерация на това учение беше: **“Няма начин! Само човешкото усилие не е и никога няма да бъде достатъчно.”**

И така, от вакума на църквите, придържащи се към формата на религията, но отказващи да приемат силата на религията, си проправи път една група млади хора, някои от които преминали през джунглата на наркотиците, на окултизма или на източните религии, които всъщност не са могли да разберат, за да се превърнат в последователи на Исус. **Те не само носеха своите Библии, но и ги четяха с голяма страст.** Те отиваха на брега на океана или до плувния басейн в някой заден двор, за да бъдат кръстени. По цял свят се формираха “комуни” или “общества.” През Революцията на Исус протичаше високо емоционално напрежение: пляскане с ръце, прегръдки, пеене, религиозна рокмузика, примесени с радостни възгласи. Разбира се, някои от тези младежки инициативи не бяха сериозни и скоро бяха забравени.

Но много други, като например Кери и Джеф Бъдингтън преживяха драматични промени в живота си. Подобно на повечето възрастни, от всичко това аз изпитвах чувства, вариращи от удоволствие и учудване до обърканост. Но въпреки това бях сигурна, че тези млади хора казваха нещо важно, което останалите трябваше да чуят: че ние можем да използваме повече радост и любов в духовния си живот; може би разумът ни беше толкова зает с преклонение пред Бога и забравяхме, че и останалата част от нашето същество, включително физическото си тяло, трябва също да се покланя пред Бога. Самозабравата, един вид радостна отвлеченост, е една от отличителните черти на присъствието на Утешителят.

Един случай с Лен от 1962 година е все още пред очите ми. По времето, когато семейството ни живееше в Ню Йорк, ние бяхме членове на една група от 6-8 семейни двойки, която се събираше веднъж седмично в дома на някой член, за да си говорим, да изучаваме Библията и да се молим. Спомням си как Лен дойде на въпросното събиране отчаян и раздразнен. Някакъв човек, с който работели заедно, бил труден за общуване. В допълнение и той и аз имахме проблеми с подрастващите си деца. Тази вечер Лен сподели някои от проблемите си и пожела да се молим за тяхното разрешаване. Двама от членовете на групата изглежда бяха специално вдъхновени да му отговорят. С очевидна загриженост те застанаха край неговия стол, поставиха ръцете си на раменете и на главата му и се молиха. Доколкото си спомням, конкретната молба беше отправена към това, силата на Светия Дух да освободи Лен от всички отрицателни чувства и противоречия. По-късно той ми каза, че усетил от ръцете на молещите към него да протича топлина. Молитвата свърши и той благодари и скоро след това всички си тръгнахме.

Часове след това, след като вече си бяхме легнали, Лен ми каза меко: “Катрин, не обичам да те будя, но имам странно усещане.” Малко разтревожена, аз го попитах: “Какво имаш предвид?” “Изпитвам някаква силна радост! Когато си легнахме, първо започнах да я усещам в стомаха си, а след това тя стигна до главата ми. Аз си лежах и си мислех колко е глупаво да съм толкова радостен тогава, когато трябва да съм заспал, но не можех да контролирам това чувство. Катрин, бих искал да се помоля за това.” Много добре, отговорих аз сънено. “Тогава започни да се молиш.” “Но не е достатъчно да се моля легнал. Бих желал да се моля на колене.” Тогава ние двамата коленичихме край леглото. Молитвата на Лен започна доста спокойно. Първо той благодари за приятелите, които бяха достатъчно загрижени, за да се помолят за него. След това благодари на Бога за съвместния ни живот. След това изрази любовта си към всеки член от семейството ни, близък и далечен. Междувременно продължаваше да уверява Бога колко много Го обича. От дъното на сърцето му се изливаше любов към всеки човек, който играеше ролята на трън в петата на Лен. След това той започна да благославя всеки, за който можеше да се сети, като че ли тази любов беше толкова голяма, че можеше да обхване цялата вселена.

По-рано молитвите на Лен винаги бяха къси, даже прекъснати. Те бяха добре обмислени, думите бяха внимателно подбрани, но не бяха много емоционални. През тази нощ, напротив, думите се изливаха от устата му с голяма забързаност и сила, все едно че беше гейзер от дълбоки емоции, които се издигаха високо, като че ли най-вече желяха вечно да летят. Времето течеше - половин час, един час, а любовта и радостта продължаваше да се излива от Лен. Най-накрая, осъзнавайки че ме е държал на колене твърде дълго, Лен спря да се моли и ми каза: “Това не е честно към тебе, Катрин. Аз искам да продължа, но ти се нуждаеш от сън.”

На сутринта той ми каза: “Изживях най-очистителната преживяване, което някога съм имал. Започнах да си мисля, че това е много подобно на основен ремонт на двигателя на една кола. Като че ли отрицателните ми емоции - раздразнението и гневът - бяха образували в тялото ми остатъци, подобни на

котлен камък или на нагар. Тази любов и радост, която се изля през мене изигра ролята на почистващ разтвор и вода, които отмиха горчивината. Тази сутрин имам непознатото до сега усещане, че съм очистен.”

През следващите години Лен още две пъти изпита подобен изблик на преливаща любов. Междувременно той се опитваше сам да предизвика в себе си подобни изблици, но нямаше успех. Сега знаем, че подобна любов представлява милостив дар от Светия Дух, а не нещо, което хората могат да постигнат чрез собствените си усилия. През 1970 получих като подарък една много стара книга, отпечатана през 1885, наречена **“Християнската тайна за щастлив живот”, написана от квакерката Хана Смит**, към която от години проявявах жив интерес. Когато жадно разтворих старите пожълтели страници, аз с изненада открих, че вътре има цяла глава, посветена на Светия Дух. Аз притежавах много издания на тази книга, но в тях липсваше такава глава. Зачудих се защо е била изхвърлена в по-новите издания? Не можех да чакам да прочета тази глава. Както обикновено, в началото Хана Смит се обръщаше към Библията, за да обобщи какво ни учи тя за Светия Дух, след това заемаше една неутрална позиция, опитвайки се свободно да обмисли проблема със собствения си разум. Тя разсъждаваше по следния начин... Ние грешим, когато считаме, че “кръщаването на Духа” е еднократен акт, а не начин, по който трябва да изживеем живота си. Ние се заблуждаваме, когато гледаме на това кръщение като на почест, която човек ако желае може да приеме, а не че това е необходимо условие за оцеляване.

В Библията пределно ясно се казва, че не можем да влезем в новия живот в Христос или въобще да станем дете на Бога, ако не познаваме Светия Дух. Обаче съществува голяма разлика между това човек да бъде “обитаван” от Светия Дух и да бъде “изпълнен” с Неговото присъствие. Дълго време (а понякога и цял живот) един християнин може да държи Светия Дух в себе си в подчинено състояние, тъй като упорствува да живее живота си според собствената си воля. След това чрез обучение или поради нуждата си, или и поради двете, човекът осъзнава присъствието на светия Гост, отваря затворените врати на някои стаи в себе си, така че Духът да влезе и там. По този начин човекът преднамерено се оставя под контрола на Утешителят.

Хана Смит обяснява: “Когато това се направи, внезапно се получава онова, което мнозина наричат “Кръщение на Светия Дух.” Понякога това е много вълнуващо и завладяващо усещане за Неговото присъствие. Следователно, стремежът към кръщаване не представлява израз на отношението на Бога към нас, а нашето отношение към Него. Той няма да ни даде нещо ново; ние ще получим по един нов и много по-пълнен начин това, което той вече е дал на Петдесетница. Светият Дух е слънчевата светлина на света, неговата енергия и сила. На слънчевата светлина може да се попречи само ако срещу нея се издигнат прегради. При това положение всичко, което трябва да направим е да премахнем всички прегради и бариери и да излезем в слънчевата светлина, която вече ни е дадена.”

Но Хана Смит отправя строго предупреждение, че “кръщението е нещо много повече от душевно вълнение. То означава човек да бъде потопен в Духът на Бога, в Неговия характер и природа. Истинското свидетелство за кръщаването на един човек не е емоцията, нито пък някакъв отделен дар, като например говоренето на езици. **Вместо това кръстеният човек задължително трябва да прилича на Христос в живота и в характера си; по плодовете на живота му хората ще разберат дали той притежава Светия Дух.**” Нито пък приемането на Светия Дух означава незабавно придобиване на святост. Учениците на Христос е трябвало да научат това непосредствено след Петдесетница, това се е случило и с нас. Ананий и Сапфира (Деян. 5:1-5) все още са можели да лъжат и да измамват, ние също можем да правим това. На практика нашият живот със Светия Дух представлява пътуване, израстване, разкриване, докато се учим да Му вярваме и се отваряме все повече и повече за Неговото присъствие и контрол.

Изложеното в тази глава ми изглеждаше толкова солидно като учение, че се зачудих още повече, защо тази част от книгата е била изпусната при последващите ѝ издания. Стараейки се да разкрия тази тайна, аз открих историята, свързана с тази глава от книгата. Съществуваха факти, на които се натъкнах в писмата на Хана Смит и в последвалите книги, посветени на семейството ѝ.

Хана е родена във Филаделфия на 7.02.1832 в семейството на квакери, което било прочуто като производители на стъкло. Въпреки че Хана израсла и станала красиво момиче, живеещо в щастлив дом, на 16-годишна възраст тя писала, че изпитва изпепеляваща празнота в сърцето си. Отчасти драмата ѝ се дължала на превръщането на момичето в млада жена, но духовният ѝ глад е бил достатъчно реален, което станало причината до края на живота си тя да остане един жаден духовен изследовател с отворен ум. **Подобно на Джон Уесли, който живял един век преди нея, тя изслушвала всеки човек с религиозен опит, четяла постоянно и изследвала неуморно.** Подобна жадност би могла да отведе това квакерско момиче в смъртоносните капани и по пътеките на ереста. За щастие, тя притежавала качеството да балансира незадоволеният си стремеж за по-пълно познаване на Библията с висока степен на здрав разум. **Хана отдавна била стигнала до заключението, че единствената солидна основа за вярата ни е характерът на Бога, който и каквото представлява Той. Единственият сигурен път за хората е да го познаваме и да изживяваме**

Неговата любов под Неговото ръководство. Това означава да се живее не в царството на емоциите, а в царството на волята, да не се питаме “Как се чувствам?”, а винаги да си задаваме въпроса: “Какво казва Бог за това?” Въпреки, че първоначално трескаво търсела “вълнуващата религия”, скоро започнала да не се доверява на чувствата в религията. През 1865 Хана и съпругът ѝ Робърт Смит и трите им деца се преместили да живеят в селцето Милтаун, Ню Джърси, където Робърт поел ръководството на клон от семейното предприятие за производство на стъкло. Там Хана се срещнала с една група християни, наричащи себе си “Свети Методисти.” Някои от най-проникновените и ценни части от книгата “Християнската тайна за щастлив живот”, която се оказала полезна за поколения християни, изглежда че се дължат на това, което Хана е научила от тази група. Тя успяла да преведе учението на тези хора на свежия език на ежедневието, а това само по себе си е несъмнено постижение!

Най-накрая Робърт Смит също бил завладян от това, което вълнувало жена му. Едно лято цялото семейство отишли на 10-дневен лагер на брега на океана, където се срещали методисти. Според думите на Хана, целта на тези събирания била “да се отворят сърцата ни за учението на Светия Дух и за неговото пристигане в сърцата на онези, които Го търсят.” Но в този случай Робърт, а не жена му изживял нещо необикновено и емоционално. Хана описва това по следния начин: “След срещата съпругът ми отиде сам на едно място в гората, за да продължи да се моли за себе си. Внезапно той бил разтърсен от върхът на главата до ходилата си от нещо, което приличало на магнетично вълнение от небесно удоволствие и от приливи на слава, които като че ли протичали през него, през душата и тялото му, придружени от една вътрешна увереност, че това е дългоочакваното Кръщение на Светия Дух.”

Целият свят му се сторил променен, всяко листо и тревичка заблестяла с изключителен цвят... Всеки човек му изглеждал прекрасен, защото той изглежда виждал Небесния Дух във всеки срещнат човек. Този екстаз продължил няколко седмици и представлявал началото на един чуден носител на духовна сила и благословии. Естествено, това станало причина Хана да поднови усилията си да получи подобна радост. Тя описва, как пристъпвала към олтара нощ след нощ по време на събиранията, след това отивала с една по-малка група в една от палатките, където прекарвали часове на колене в тъмното, молейки и борейки се в молитва. За Хана всички тези усилия като че ли се оказали безплодни. Нито тогава, нито по-късно тя е имала емоционално изживяване от такъв вид, който означавал толкова много за съпругът ѝ.

В началото Хана била разочарована. След това разбрала, че това, което ѝ е дадено е “реално откровение на Бога, което цялостно промени живота ми.” Тя искала да изпита вълнения, но ѝ била дадена убеденост. Тя “искала да получи видение, но получила факт.” По-късно Хана започнала да усеща, че разликата между това, което е изживяла тя и съпругът ѝ се дължи преди всичко на влиянието на различните им природи: Робърт бил емоционален, склонен да усеща отговора с физическите си възприятия; Хана била по-резервирана и аналитична личност.

През 1873 семейството емигрирало в Англия, за да се превърне в едно от най-известните американски семейства, чийто живот се свързал с брачни или приятелски отношения с такива личности като Бертран Ръсел, Бърнард Шоу, Беатрис и Сидни Уеб, големият критик на изкуството Бернард Беренсън и Хенри Джеймс. За известен период от време Хана и съпругът ѝ изпълнявали ролята на мисионери в Англия, особено в аристократичните кръгове. Техните събирания добили известност като “Движение за по-възвишен живот” и повечето от тяхното учение се осъществявало по време на домашни приеми в някои от най-известните дворци на страната. През пролетта на 1875 Роберт пристигнал в Германия, където провел особено успешни срещи за проповядване и евангелизация пред огромни тълпи от хора, където неизменно имало много приповдигната емоционална атмосфера. “Цяла Европа е в краката ми,” възкликнал Робърт в едно от писмата си до Хана. Когато на пазара се появил негов графичен портрет, незабавно се разпродали 8,000 броя.

След това дошъл ударът. Появили се слухове за неприличното поведение на Робърт с жени, които му се възхищавали. Нито тогава, нито сега някой знае какво наистина е станало. Емоционалната приповдигнатост, към която Робърт е имал склонност, очевидно е излязла от контрол. Изглежда, че заповедта на Павел да се поздравяваме един друг със свята целувка в конкретния случай се е превърнала във физическа. Слуховете започнали да се появяват във вестниците. Срещите, които по план предстояло да се провеждат в Англия започнали да се отменят от техните спонсори и организатори и за известно време семейството се върнало в Ню Джърси. Хана тихо стояла до съпруга си. Тя писала на един приятел за унищожителният удар, който се стоварил върху Робърт.

И той наистина бил унищожен. Съпругът ѝ загубил вярата си, илюзиите си и се превърнал в циник. Той потънал в безрадостна старост, докато Хана ставала все по-здрава и по-здрава и нейната спокойна и дълбока вяра я пренесла триумфално над всички изпитания и трудности. Имайки предвид тази история за изживяното присъствие на Утешителят в семейството на Хана и Робърт Смит, ние започваме да разбираме многообразието от форми и последици, които можем да имаме в живота си от приемането на Светия Дух.

Всяка възможност за израстване в християнството, **всяка стъпка напред ни носи нови изкушения и опасности**. В случая с Робърт Смит, трагедията е в резултат на това, че той превърнал в идол емоциите, вместо да се преклони пред Исус. Хана Смит не демонстрирала очевиден екстаз, а спокойна радост от нейната убеденост в Бога. Що се отнася до липсващата глава в книгата, ясно е, че редакторите са се страхували от темата. Тя е приличала на огън. Та нали и Робърт Смит се бил опарил от нея. Трябва да са дошли до заключение, че е по-безопасно тази глава да се изпусне.

Докато двамата със съпруга ми Лен размишлявахме над историята на Хана, ние стигнахме до заключението, че съвременното търсене на Светия Дух в Америка може в края на краищата да се натъкне на същия проблем - твърде силна любов придружена с емоции, твърде малко упование на Библията, твърде голяма склонност към различни плътски удоволствия, твърде малко отделяне на внимание и усилия за чистотата, за честността без изключения, за морала - та нали изживяваме Христос в собствения си живот. Това от което се нуждаем във всички случаи е баланса: както много здраво учение, така и много радост. Нека да си признаем, че прекомерната емоционалност е последния проблем, с който трябва да се справят повечето от нашите църкви. Ние ще постигнем правилен баланс между вълненията и разума, когато бъдем наистина водени от Утешителят, който винаги е Джентълмен.

Може да се окаже, че липсващия елемент в изживяното от Робърт Смит е коригиращото приятелство с други християни, така както е било в ранната църква описана в Деян.5. Това, което е липсвало в края на 19-я век, е било мъдростта по отношение движението на Светия Дух и Библейското учение за подчинението на групата. **Съвременния опит ни учи, че когато изживяваме приключенията си в Светия Дух, ние сме длъжни да се подчиняваме един на друг, с готовност да се подлагаме на проверки и да бъдем поправяни, както и да бъдем окуражавани и ободрявани**. Спомняйки си за собствената си бълбукаща радост в нощта, когато беше усетил присъствието на Светия Дух в себе си, съпругът ми Лен каза: “Това беше изумително изживяване. Не е чудно, че хората по време на Петдесетница са мислели, че Апостолите са се напили с младо вино! Не е чудно, че Робърт Смит е попаднал в беда! Аз няхах намерение да се задържам в това състояние, имам предвид в превъзбуденото емоционално състояние. **Вълнението е велико, но ежедневно спокойно задълбочаване и израстване в любовта и подчинението са много по-важни.**” Вълнуващата глава от книгата на Хана Смит, посветена на Светия Дух поставя реалният въпрос, защо се страхуваме от Утешителят?

Това, което се случи с Елизабет и Джон Шерил илюстрира точно колко страховито може да бъде нашето общество. През 1962 те публикували книгата си “Кръстът и камата”, в която се говорело за пристрастяването към наркотиците и за уличните банди в Ню Йорк. За религиозните кръгове книгата била открито отклонение, което по необходимост се занимавало с живота на 4 човека и с една поредица от насилия. Авторите си задавали въпроса, дали обществото наистина ще има интерес да чете за наркоманията в големия град. В онези години това изглеждало като някакъв отвличен и измислен проблем. Издателят получил голяма поръчка от една от големите църковни деноминации. Обаче поръчката била придружена с условието, че от книгата трябва да отпаднат глави 21 и 22, в които се описвало Кръщението в Светия Дух, защото “такъв материал не бил приет от нашите читатели.” **Криминалните престъпления и насилията, за които се говорело в книгата и които предизвикали загрижеността на авторите очевидно били възприемани като нещо нормално, а тъкмо Светият Дух предизвикал съмненията!** Поръчката била едно изкушение, защото броят на книгите в този случай бил толкова голям, докато без нея не се предполагало, че книгата ще се продава добре. Но за авторите тези глави 21 и 22, посветени на Кръщението, представлявали най-важната част от книгата, тайната на успешната работа на единия от авторите сред наркоманите и престъпниците. Да се обещае помощ и след това да не се каже как може да се получи, би било равносилно на измама на читателите, поради което те отказали да премахнат главите от книгата. **Както впоследствие се оказало, книгата “Кръстът и камата”, в която били включени “неприемливите глави”, се превърнала в една от най-продаваните религиозни книги на десетилетието, включително огромните продажби сред последователите на въпросната деноминация. До сега са продадени 11 мил. екземпляра, както в Америка, така и в чужбина.**

Някои от нас се страхуват. Трябва ли да се страхуваме, че ако поканим Светия Дух в сърцето си, ние ще загубим контрол над собствените си чувства или ръководството на собствения си живот? Или ние се страхуваме, че удобните конструкции които познаваме, могат да бъдат променени или разбити на парчета? Все още някои казват, че искат да стоят в безопасните зони, където няма да обиждат никой и по този начин ще избегнат противопоставянето и разделението.

Съществуват много теологични прикрития, в които хората се крият, като например “Когато станах християнин, аз получих всичко, което трябваше да получа.” Или “Всички неща, описани в Деяния на Апостолите се отнасят само за първия век. Нашето време е различно. Сега не се нуждаем от същите неща.” Или отново и отново човек чува “Искам вярата ми да остане по средата в християнство, което е утвърденото и възприето от обществото. Това е достатъчно добре за мене.”

Странното в последното твърдение е, че според мене в християнството няма нещо по-централно или

по-утвърдено и по-общоприето от учението за Троицата: Бог, нашият Отец; Исус, нашият Спасител и Приятел; Светия Дух - Утешителят, Съветникът, Помощникът, който представлява в нас Отец и Исус Христос. Това, което Самият Исус ни учи трябва да бъде центъра на християнството. Тъй като Сам Той ни заповядва: “Бъдете изпълнени с Духът” и ни казва, че Той лично ще бъде Кръстващият, ние не можем да изкореним Третата Личност от Троицата и да продължаваме да бъдем “праведни.”

Част от страховете ни може да се дължат на факта, че инстинктивно знаем, че Духът означава сила и че силата прави всичко в нас болезнено трудно. Ние приличаме на хора, които винаги са употребявали свещи и лагерни огньове за осветление през нощта. Ние чуваме слухове за електричеството, но тъй като никога не сме виждали електрически лампи и не сме уверени, че ще знаем как да се справяме със силата на електричеството, ние предпочитаме да си живеем със свещите до края на живота си.

Що се отнася до църквите, те трябва да изберат дали биха желали да се отнасят към Христос като към останалите исторически фигури и да го считат за велик учител, чийто краткотраен живот е бил прекъснат през 30 год от новата ера. Такива църкви биха се ограничили до литургия, организационни въпроси и някаква социална дейност. Или алтернативата е църквата да избере приятелството на последователите на живия Христос, на вечния Бог и нейното служение да бъде живо и действено поради Светия Дух, подчинявайки се на заповедите му. След появата на стремежа към Духа, започнал през 1960-те, твърде много църкви избраха да бъдат църкви от първия вид.

Известният църковен деятел д-р Карл Хенри предупреждава за опасността Светия Дух да се направи една “бездомна личност: “Когато църквата направи Духът на Бога да стане беглец,” пише той, “църквата, а не духът се превръща в бездомник.” След като разберем какво има предвид Исус, когато ни казва какво ще се случи в Ерата на Светия Дух, следващото, което се питаме е дали всички тези чудеса на милост, възстановяване, ръководство, ново учение, изцеление и всичко останало се случват в наши дни?

Описанието на случилото се в Тей Томас ни дава основание да отговорим с “Да.” Нейното семейство живее в Аляска, където съпруга ѝ Лоуел е член на щатския сенат. Велики Петък 1964 започнал за семейството по подобаващ за такъв щастлив ден начин. Силният снеговалеж, който продължавал от два дни, най-накрая престанал. Същия ден на Лоуел му предстояло да лети до един друг град за някаква среща и след това да се върне обратно, така че семейството заедно щяло да посрещне Великден. Момчето им Дейвид било на 6 години, а момичето Ани - на 8. Най-добре е историята да бъде разказана със собствените думи на майката Тей Томас:

“Заедно с децата помахаме за сбогом, докато Лоуел замина с колата си към летището, а след това бързо затворихме вратата, защото температурата навън беше под 0 градуса. Около 5 часа след обяд, чувствайки се самотни без Лоуел, Ани, Дейвид и аз се качихме на горния етаж, за да гледаме телевизия, като си събухмем обувките, за да седнем на леглото. След около половин час чух бучене. Въпреки, че често чувахме подобно бучене, дължащо се на оръдейната стрелба на намиращата се наблизо военна база, този път инстинктивно разбрах, че бученето не е причинено от оръдията. Сkochих от леглото, крещейки “Земетресение!” Сграбчих Ани и извиках на Дейвид. Успяхме да стигнем до входното антре, когато къщата започна да се тресе. Докато изтичахме навън на снега, Дейвид викаше: “Мамо, аз съм бос!” Бяхме на около 3 метра от входната врата, когато внезапно бяхме повалени на земята, която се люлееше напред и назад с невероятна сила. Входното антре, което току-що бяхме напуснали, се разцепи на две. Чувахме шум от чупещи се стъкла и режещия ушите звук от разцепване на дърво. Точно пред нас едно огромно дърво се разцепи по дължината си от горе до долу. Гаражът ни се срути със силен гръм. След това земята започна да се нагъва и разцепва навсякъде около нас.

Внезапно между Ани и мене със страшен шум се отвори земна пропаст. Гледах с невярващи очи как горните краища на пукнатината започнаха да се отдалечават един от друг, отделяйки ме от детето ми. Навреме сграбчих протегнатата ѝ ръка и я дръпнах над бездната. Оказахме се на една лудо тресяща се скала. Внезапно тя рязко се наклони и ние трябваше да се държим здраво с ръце, за да не се хлъзнем в заобикалящата ни пропаст. Сега земята изглежда че започна да се надига и надвесва точно над нас. Имах фантастичното усещане, че се возим на някаква гигантска железница на ужасите и се спускаме от огромна височина надолу и надолу към намиращото се наблизо море. (Къщата ни беше построена на висока скала с прекрасен изглед към устието на река Кук.) Сега горния край на скалата с къщата ни се намираще на нивото на морето. Няколко метра встрани, близо до края на водата, лежеше покривът на къщата ни. Всичко, което можах да се помисля беше, че когато земната маса се стромоляса в морето, нивото на водата ще се повиши и ние ще се окажем в капан. Скалите откъм брега бяха отвесни и от тях продължаваха да падат огромни маси от пясък и глина.

Двете деца бяха изпаднали в истерия, плачеха и повтаряха само едно нещо: “Ние ще загинем! Ние ще загинем!” Разбрах, че трябва да намерим начин да стигнем до скалите, но децата бяха твърде изплашени, за да могат да ходят. Погледнах към оловносивото небе и черните облаци и внезапно заплаках: “Исусе, къде

си, аз си мислех, че ще бъдеш с нас до края.” Изведнъж изпитах чувство на спокойствие, което беше толкова силно, че без всякакво съмнение разбрах, че Той беше с мене, не някъде там във въздуха, а направо вътре в мене.

Това откровение ми даде изключителна смелост. Ние се катерехме нагоре и надолу по огромните късове земя и сняг, бяхме боси и крака ни боляха и се зачервиха от студа. Намерих едно огромно дърво, което беше наклонено към скалата и за няколко мига си мислех, че бихме могли да се изкатерим по него, но успяхме да се изкачим само на един метър височина. Внезапно над нас се появи човек. “Помощ!” извиках му аз. Той ми отговори, че ще отиде да донесе въже и изчезна. Докато го чакахме, ние за пръв път разбрахме, че сме мокри до кости и децата трепереха с посинели от студ устни. Най-накрая на горния край на скалата се появиха 6-8 мъже. Един от тях, който не познавахме, започна да се спуска, като намери едно по-полегато място. Когато той стигна до нас, децата протегнаха ръцете си към него,. Той свали черното си вълнено палто, зави с него Ани, след това прегърна Дейвид и ни поведе нагоре по въжето. След като стигнахме на върха, аз се обърнах да благодаря на нашия спасител, но той беше изчезнал.” След това Тей описва нарастващото напрежение през часовете, когато Лоуел и другите роднини не са могли да говорят с нея, както и драматичната им среща. За толкова дълги часове Лоуел не е знаел дали семейството му е било живо или не. **Преживяването на земетресение сплотява семействата и съседите до недостижима до тогава степен. За Тей това е било едно от серията духовни приключения, които се превърнали в част от житейския ѝ път.**

През 1954 тя и съпругът ѝ направили околосветска обиколка на света с едномоторен самолет “Чесна”. Те прекарвали дълги дни с брадати афганистански номади и с пигмеи от Конго; плавали с примитивна лодка в Персийския залив и присъствували на бал по случай рождения ден на Императорът на Етиопия. На арматурното табло на самолета Тей написала следния стих:

Нека да има мир в дома
и в сърцето ти.
А ако обикаляш по света,
Бог е от твоята страна,
за да те благославя и насочва.

През 1958 Тей, съпругът ѝ и 3-годишната им дъщеря Ани заминали с самолета “Чесна”, за да правят документален филм за Аляска, новият 49-ти щат на САЩ. Това беше една област, пулсираща от живот, пълна с обещания за изследователя и с неизследваните си богатства. Книгата на Тей, наречена “Следвай Полярната звезда” и е живо описание на пътуването с един малък самолет и с малко дете през пустините на Аляска. Пътуването станало причина те да вземат решение да се преместят да живеят в Аляска. Скоро Лоуел бил избран за щатски сенатор, а Тей - за член на училищното настоятелство в Анкоридж и в една друга комисия. Духовните търсения на Тей започнали 2 години след като се преместили да живеят в Аляска. Семейството на родителите ѝ посещавало Епископалната църква през целия си живот по един традиционен начин, но след като го напуснала и се оженила за Лоуел, тя и съпругът ѝ не ходели на църква. Внезапно Тей разбрала, че децата ѝ са достатъчно пораснали, за да посещават Неделно училище и че е дошло време да си намерят църква. В продължение на няколко седмици тя успяла да открие Епископалната църква “Дева Мария”, една малка дървена постройка на върха на един хълм, с изглед към най-красивите планини на Аляска.

Но не постройката се сторила привлекателна на семейството ѝ, а топлотата, любовта и неофициалните отношения в нея. През 1963 година тя прекрива през една от двете най-важни бариери. Това се случило през нощта, когато чула проповедта на един пътуващ проповедник, наречен Денис Бенет, който говорил в препълнения училищен салон. Тази нощ променила целия живот на Тей. Самата тя описва това по следния начин: “Докато се връщах с колата в къщи, аз разбрах, че християнството не означава просто човек да ходи в неделя на църква и да се опитва да спазва Десетте заповеди, че аз наистина трябва да предоставя живота си на Исус, да изоставя всичките си лични амбиции и желания и да Му позволя да ме завладее и да ме използва по начин, който Той ще избере. Отначало бях изплашена до смърт да му предоставя контрола над живота си. Но го направих, предоставяйки Му целия контрол, като Му казах: “Аз съм Твоя, Господи, направи с мен това, което желаеш.”

Внезапно страхът ми беше заменен от такова радостно и мирно чувство, че аз започнах да пея възхвали през целия път до дома. След като преодолях първото стъпало от моята стълба на вярата, много неща в живота ми се промениха. Станах по-щастлива, често се молах непринудено през различно време от деня, винаги когато изпитвах нужда от подкрепа или напътствие и с мисионерска страст се потопих в огромната по обем и натоварване социална дейност в служба на обществото.” Толкова съм благодарна, че можах да се изкача на първото стъпало на стълбата преди да се случи травматата със земетресението.

Случилото се беше болезнено и въпреки, че ме научи, че Бог е реална и действаща сила в наше

време, аз разбирах, че имам нужда от нещо повече. Тогава започнах моите търсения, за да разбера какво ще ме изкачи на следващото стъпало от моята стълба. Тази работа ми отне почти 5 години. Един ден, след много часове прекарани в четене и изучаване на Библията, отговорът дойде при мене. Апостолите са имали Исус като техен постоянен придружител и водач, но когато предстояло да ги напусне, за да се възнесе на небето, Той им обеща, че ще им изпрати Утешител, който ще продължи да бъде с тях навсякъде и това е Светия Дух.

До тогава винаги бях считала тази Библейска история за Петдесетницата като едно историческо събитие, но сега, докато четях посланията на Апостол Павел, аз осъзнах, че съм грешила, защото Светия Дух е бил обещан на всички хора от всички поколения, дарявайки всички вярващи със същите дарове и плодове на Духа, както това се е случило в дните на първите християни. Изпитах силно желание да бъда изпълнена със Светия Дух, защото можах да видя какво беше направило Неговото присъствие в живота на много приятели и изпълнени с Духа хора, за които четях. Но кой не изпитва страх от свръхестественото! Докато се молах все повече и повече заради тази дилема, една неделя нашият пастор обяви, че ще се организира среща в сряда вечер за обща молитва в дома на един от членовете на църквата, за когото знаех, че заедно със съпругата си имат опит в отношението си с Духа.

Незабавно разбрах, че това беше моя шанс да се изкача на следващото стъпало по стълбата на вярата. Бях толкова развълнувана, че когато дойде денят на срещата, аз бях готова на всичко - всичките ми притеснения бяха изчезнали. Може би тава стана в резултат от някакво тайнствено съвпадение, но аз все още си мисля, че Исус наблюдава стремежът ни да се изкачваме по стълбата на вярата. Същата вечер по време на срещата бях благословена чрез ръкополагане и усетих радостното изливане на Светия Дух в мене. Не е необходимо да казвам, че вълнението ми се увеличи до такава степен, че ми се струваше, че ще се пръсна от радост, едно състояние на еуфория, което продължи няколко седмици. След като се върнах към по-нормалното си емоционално състояние, аз разбрах, че в живота ми започват да се извършват много неочаквани промени. С нетърпение очаквах да чуя от Тей какви са били тези промени. За пръв път тя опознала Исус като близък личен Приятел, същото чувство на близост, което изживяла по време на земетресението. В личният ѝ молитвен живот бил подсилен до невероятна степен - тя получила възможност да говори и да възхвалява Бога по такъв начин и с такива думи, които по-рано ѝ били непознати. Постепенно се научила да слуша "тихия глас" в себе си. След това се появило ново измерение на отговорите на молитвите ѝ, въпреки че не винаги нещата ставали по начина, по който тя пожелавала или очаквала да станат. Освен това тя станала свидетел на няколко чудни изцеления чрез молитва, като самата тя била обект на някои от тези изцеления. Променило се отношението ѝ към другите хора и започнала да изпитва към тях едно чувство на по-дълбока любов и разбиране, което веднага ѝ помогнало в социалната ѝ работа, изчезнали привичните ѝ гневни избухвания, раздражителността и разочарованията, което ѝ предоставило повече енергия и ентузиазъм.

Една от промените, която най-много притеснявала Тей Томас бил проблемът, че в Епископалната църква била свикнала да се моли в тишина, а сега това се извършвало групово в църквата. В началото тя се съпротивлявала на тълпата, на новата литургия, на общата липса на порядък в богослужението. Тя имала склонност да пристъпва към олтара за Светото Причастие в благоговейна тишина, да се моли тихо, изпадайки в уединение от околните. В новото си състояние тя трябвало да приеме предизвикателството да се окаже обкръжена от шумно пеене по време на богослужението, а думите за молитва, стари и нови, придобили едно ново и по-дълбоко значение и тя почти танцувала, докато пристъпвала към олтара. Тя се смеела и викала по време на масовото хваление, изпитвала огромно емоционално облекчение и нямала задръжки да споделя с другите новото израстване на вярата си.

Тей Томас била изумена от ставащото с нея. "В продължение само на няколко години Светият Дух премина през Аляска от Тихия до Атлантическия океан. Много църкви се отвориха, за да позволят свободна изява на чудните изживявания на хора от различни деноминации. "Не виждам как може да бъде спряна тази огромна и вълнуваща Сила," каза ми тя, "при положение че тя е ясно поддържана от Библията, както и от толкова много "консервативни" хора с традиционна религия. Както и да е, що се отнася до мене, аз изпитвам силното усещане, че е време да започна да говоря и да проповядвам."

"Ние научихме, че през Велики Петък е имало земетресение. След това изгряла тишината и победата на Възкресението. Това, което се случило по време на първата сутрин на Възкресението е направило възможно да се изяви всичкото добро, което беше последица от земетресението в Велики Петък, което аз ясно видях в думите на един стар химн:

Говори ни чрез земетресение, вятър и огън,
о ти, тих глас от тишината.

На всяка страница от настоящата книга се усеща присъствието на Помощникът. Исус ни казва, че ще ни го изпрати и наистина го изпраща. Гини, приятелката на Нанси де Мос е научила какво е имал предвид

Исус, когато е обещавал: “Той, Духът, ще ви каже за бъдещето ви.” Помощникът знаел за предстоящия пожар. Бебето Брандън е трябвало да бъде спасено: “Иди и вземи Брандън,” заповядал той на Гини. “Наистина е рисковано да не се подчиниш на Помощника, който ме разтърсва сега,” спомня си Нанси де Мос. В онзи ден в малката църква Духът дошъл в Пат Бейкър в ролята Си на Съветник. Той говорил чрез устните на младият проповедник, който й казал: “Той е готов да се справи с вашия проблем с тютюнопушенето.” От къде той е знаел за това? “Това е започнало, когато си била на 10 години. Проблемът е израснал върху почвата на неподчинението.” Следователно Той знае! Мъдър Съветник...

През ужасно студената зима в Орегон Помощникът е спасил Кери и Джеф Бъдингтън и техните приятели от лагера им, изпращайки нагоре по пътя групата християни с дърворезачките. “Идете и нарежете дърва.” “Господи, да режем дърва?” “Да, нарежете дърва. Аз бях дърводелец, аз знам всичко за дървото. Спомняте ли си? Но купчината нарязани дърва ще бъде само началото.”

Или си мисля за Гини Клиндер и Роберта Лашли, които е получили възможност отблизо да наблюдават колко бързо и оригинално е пристига Помощникът, за да предпази от надвисналата опасност онези, които Го помолят, така както Давид Ливингстън е изпитал същата защита преди един век в Африка. Модри Бланфорд, която е била толкова тежко болна от рак знае колко сигурно Исус изпълнява обещанията Си за Помощника. “Той, Духът на вярата, ще дойде. Той ще ви направлява в цялата истина.”

“Истината е,” казал Помощникът на Модри, “че животът ти е в опасност. Разбираш ли, твоята бебешка къща няма покрив. Без Исус като твое покритие ти си без защита.” “Но как да поставя обратно покрива на детската си къщичка?” “Ето Ме, Аз, Господ Бог ще развърже оковите и ще освободя поробените. Аз ще ги водя стъпка по стъпка.” Да, оздравялата Модри Бланфорд знае, че Духът освен това е Великият Лечител, Богът на тялото.

Вие и аз живеем в трудни времена. Ние трябва да намерим пътя си през минното поле на злото и капаните на измамата, през изгарящите пламъци на болестите и пепелищата на финансовите разорения, през горящите пустини на разочарованията. Исус ни казва: “Аз няма да ви взема от този свят, но не се страхувайте, защото аз съм победил този свят на опасностите. Цялата власт Ми принадлежи. Обещавам ви винаги да бъда с вас.” “Но как, Боже? Как ще бъдеш с нас?” “Посредством Помощникът.”

Наистина е така. Той е тук. Ние, които в моменти на отчаяние питаме: “Какво мога да направя? Какво ми остава?” усещаме в отговор Неговото присъствие и получаваме Неговата помощ... Сега знаем... Той винаги е приготвя за нас нещо повече.